BESTSELLER

Jude Deveraux

DOAMNA RILUI

EDITURA MIRON

UN FASCINANT ROMAN
DE DRAGOSTE

Leah, o fată frumoasă şi
săracă, printr-o întorsătură a
sorţii, ajunge soţia lui
Wesley, un tînăr de familie
bună, bogat şi fermecător.
Deşi o respinge la început,
pe parcursul unui drum greu
şi periculos spre Kentucky,
Wesley descoperă că soţia pe
care voia să o abandoneze
este pasională, demnă şi
curajoasă şi ar putea fi
iubirea vieţii lui

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

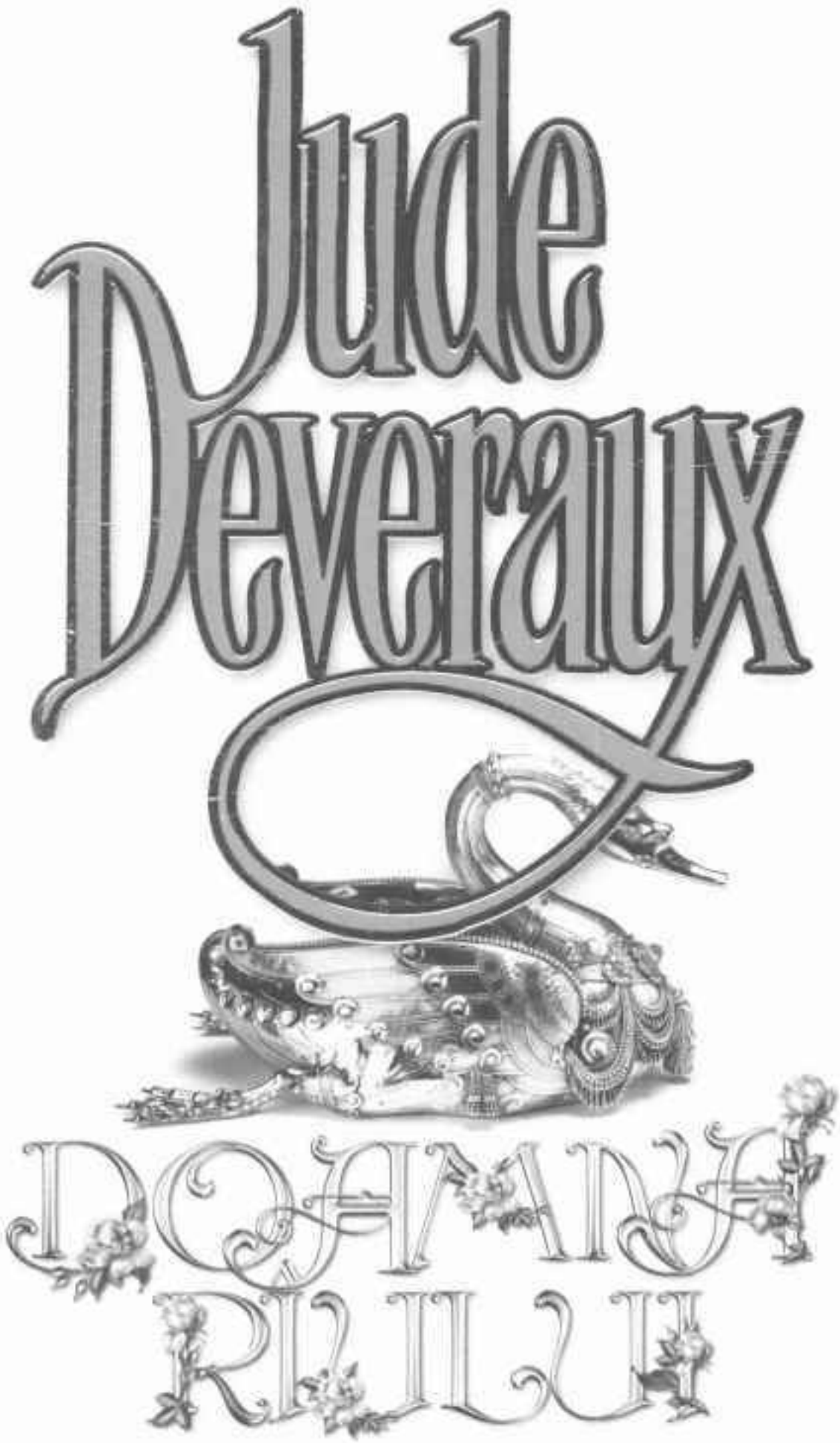

DEVERAUX, JUDE
DOAMNA RÎULUI

Titlul original: LADY RIVER

Editura MIRON
ISBN 978-973-1789-65-1

Bucureşti, 2012

Capitolul 1

Virginia Riverfront
Septembrie, 1803

Mica tavernă era înconjurată de rafale de ploaie, iar lumina aurie a felinarului arunca umbre ciudate pe pereţi. Soarele cald apusese, iar acum taverna era friguroasă. În spatele barului înalt de stejar, era o femeie drăguţă cu părul lung, frumos şi şaten, prins sub o bonetă de muselină albă, ce spăla urmele de noroi. În timp ce muncea, fredona o melodie şi zîmbea, din cînd în cînd, făcînd gropiţe în obraji.

Uşa din spate se deschise şi, împreună cu aerul rece, intră o fată, care rămase pe loc cîteva clipe pentru a se obişnui cu lumina. Fata de la bar se uită la ea, oftă dezgustată şi zise, în timp ce se grăbi spre ea:

– Leah, de cîte ori te văd, arăţi din ce în ce mai rău. Stai jos să mai pun nişte lemne pe foc, să te încălzeşti, spuse femeia în timp ce o aşeză, pe fata ce tremura, pe un scaun şi se duse să mai pună lemne pe foc. O privea pe sora ei mai mică, cu un

amestec de suspiciune şi milă. Slăbise, deşi nu părea posibil, pentru că nu mai avea de unde. Părea că-i ies oasele prin rochia lălîie şi murdară; avea ochii încercănaţi, iar nasul, ars de soare, i se cojea. Pe un obraz era zgîriată, iar pe celălalt avea urme de sînge.

– El ţi-a făcut-o? întreabă fata de la bar dezgustată, în timp ce îi punea fetei în faţă o halbă cu bere.

Leah zîmbi, luă berea caldă, cu ambele mîini, şi o bău dintr-o răsuflare.

– Ai făcut ceva, de te-a lovit?

– Nimic deosebit faţă de ce fac de obicei, spuse Leah după ce bău şi se rezemă de spătarul scaunului.

– Leah, de ce nu...?

Leah o privi dur pe sora ei.

– Nu începe din nou, Bess, o avertiză ea. Am mai discutat despre asta. Tu fă ce ai de făcut, iar eu îmi port singură de grijă şi îi supraveghez şi pe copii.

Bess pufni nervoasă:

– E mult mai uşor să te întinzi pe spate pentru cîţiva gentlemeni curaţi, cum fac eu, decît ce ai tu de făcut.

Leah nici măcar nu reacţionă la vorbele pline de cruzime ale lui Bess. Se certaseră de prea multe ori pe tema asta ca să mai fie şocată. Cu doi ani în urmă, Bess a plecat de acasă şi de la tatăl lor nebun care le bătea regulat, „pentru că femeile erau păcătoase din naştere". Fata cea mai mare părăsise ferma dintre ape pentru a-şi găsi o slujbă şi, pe de altă parte, era „prietenoasă" cu cîţiva bărbaţi. Bineînţeles că Leah lua bătaie pentru păcatele lui Bess. Acum Bess încerca să o convingă pe sora

ei să părăsească nenorocita de casă a lui taică-său. Dar Leah rămăsese să aibă grijă de cei şase copii mai mici, fraţii şi surorile lor. Muncea pămîntul, gătea, repara casa şi, mai presus de toate, îi apăra pe cei mici de mîna grea a tatălui lor.

– Uită-te la tine, zise Bess. Arăţi de patruzeci şi cinci de ani şi cîţi ai de fapt? Douăzeci şi doi.

– Cred, spuse Leah obosită. Se aşeza pe un scaun pentru prima oară în acea zi, iar băutura o relaxase. Ai ceva haine pentru mine? şopti ea.

Bess ar fi vrut să înceapă din nou, dar, în loc de asta, se duse în spatele tejghelei şi aduse şuncă rece, pîine şi muştar. Puse farfuria pe masă, în faţa lui Leah şi se aşeză lîngă ea. O observa cu coada ochiului cum ezita să mănînce.

– Dacă măcar îndrăzneşti să te gîndeşti să nu mănînci ca să le duci ălora mici, le iau şi le mănînc. În faţa ta.

Leah zîmbi şi se repezi cu ambele mîini la mîncare. Cu gura plină şi cu ochii în farfurie, spuse, aşa, de parcă răspunsul nu ar fi contat prea mult:

– L-ai mai văzut în ultimul timp?

Bess îi aruncă o privire ascuţită.

– Doar nu te mai gîndeşti la... începu ea, dar se opri. Rămase cu ochii fixaţi spre foc, privind în gol.

„Săraca Leah", se gîndi ea. În anumite privinţe, Leah se asemăna cu tatăl lor, încăpăţînată şi greu de convins, ca o piatră. Pentru Bess nu fusese greu să plece şi să-şi părăsească familia, dar pentru Leah, familia însemna totul, chiar dacă taică-său era un bătrîn lunatic şi dement.

După ce a murit mama lor, Leah a luat hotărîrea să aibă grijă de copii, pînă ce ultimul dintre ei va fi capabil să se descurce pe propriile-i picioare. Refuza să plece, indiferent ce i se întîmpla. Şi cu încăpăţînarea caracteristică, avea un vis de care se agăţa cu disperare. Nu unul obişnuit, ca al lui Bess, de exemplu: mîncare, adăpost şi căldură. Visul lui Leah era irealizabil.

Tînjea după un anume domn Wesley Stanford.

Cînd Leah era o fetiţă mică, domnul Stanford venise la ei acasă, pusese cîteva întrebări şi, ca mulţumire pentru răspunsurile frumoase pe care i le-a dat, a sărutat-o pe obraz şi i-a dăruit o monedă de aur în valoare de douăzeci de dolari. Cînd Leah i-a povestit incidentul lui Bess, fetei i-au sclipit ochii. Bess ar fi vrut să-i cheltuiască imediat pe rochii noi, dar Leah a luat-o la fugă, ţipînd că moneda a primit-o de la Wesley al ei şi că îl iubea şi că el o iubea şi că se va mărita cu el cînd va fi mai mare.

Tot timpul, Bess a meditat unde ar fi putut ascunde moneda rămasă necheltuită. Începuse să se gîndească ce bine ar fi fost dacă Wesley i-ar fi oferit un buchet de flori. Încercase să uite de monedă, dar o observa pe Leah cum rămînea uneori privind în gol.

– La ce te gîndeşti? întreba Bess, iar Leah răspundea:

– La el. Bess ofta şi pleca. Nu mai era nevoie s-o întrebe cine e el.

Cîţiva ani mai tîrziu, Bess a luat hotărîrea că nu mai poate locui cu taică-său, aşa că părăsi ferma şi îşi luă o slujbă în josul rîului, ca barmaniţă. Elijah

Simmons şi-a desfiat fiica cea mai mare şi i-a interzis să mai vină la fermă sau să-şi viziteze fraţii. Dar în timpul celor doi ani ce trecuseră, Leah reuşise să scape de la fermă de cîteva ori ca s-o viziteze pe sora ei şi să ia hainele pe care i le strîngea în timp. Oamenii ar fi vrut să ajute familia Simmons care era disperat de săracă, dar Elijah refuza încăpăţînat, neacceptînd mila nimănui.

De cîte ori venea la tavernă, Leah întreba de Wesley Stanford. Acesta venea din cînd în cînd împreună cu fratele lui, iar Bess îi povestea cît de frumoşi şi de bogaţi erau. Îi spunea cît de fericită va fi cu el cînd se vor căsători. Pentru Bess era echivalent cu inventarea unui basm, dintre acelea care se spun la gura sobei în serile friguroase de iarnă şi credea că şi pentru Leah e la fel. Dar, cu cîteva luni în urmă, Bess a anunţat-o că Wesley s-a logodit cu o tînără frumoasă, Kimberly Shaw.

– Acum pe cine o să mai iubeşti? spuse Bess rîzînd, dar îi pieri zîmbetul, văzînd cum se albeşte Leah. Pe sub murdăria de pe faţa ei, Leah arăta de parcă i s-ar fi scurs sîngele din trup.

– Leah, doar nu te gîndeai la ceva serios cu un bărbat ca Wesley. El e bogat, foarte bogat, şi nici nu ar permite ca două sărmane ca noi să stea măcar la un metru de el. Această domnişoară Shaw face parte din clasa lui socială.

Tăcută, Leah s-a ridicat de pe scaun şi a ieşit pe uşă.

Bess a fugit după ea şi a apucat-o de braţ.

– A fost doar un vis, nu-ţi dai seama? Făcu o pauză. Dar unul dintre grădinarii lui Wesley vrea să se însoare cu o fată din zona noastră.

Leah nu a răspuns nimic, dar, încă palidă, părăsise taverna, iar data următoare, cînd a venit în vizită, s-a purtat de parcă nu ar fi auzit niciodată că Wesley Stanford e logodit. O rugase pe Bess să-i mai povestească despre el. De data asta Bess a încercat să se împotrivească, amintindu-i că e logodit. Dar Leah se uită atît de urît la ea, încît îşi înghiţi vorbele. Cu toate că părea fragilă, ştia să se impună cînd era cazul.

De atunci, Bess nu a mai contrazis-o şi, de cîte ori venea Leah pe la ea, îi povestea de ultima vizită a lui Wesley. Nu menţionase că trecea mai des acum, pentru că taverna se situa la jumătatea drumului dintre casa lui şi cea a familiei Shaw.

Acum, Leah, rezemată de spătarul scaunului, îşi strecură mîna în buzunar şi mîngîie moneda pe care i-o dăduse Wesley cu cîţiva ani în urmă. Nu mai avea nici un semn pe ea, de cît o mîngîiase. Au fost multe nopţi în care nu putea adormi din cauza durerii cauzate de bătăile pe care i le dădea taică-său şi în care lua moneda şi o mîngîia gîndindu-se la fiecare moment pe care l-a petrecut cu Wesley Stanford. A sărutat-o pe obraz şi din cîte ştia era singurul sărut pe care îl primise în viaţa ei. Uneori, Bess spunea că e un încrezut, că se crede un zeu, mai presus de toţi, dar Leah ştia ce suflet bun are, ştia că nu mulţi ar fi sărutat o fetiţă slăbănoagă şi pe deasupra să-i mai dea şi bani. Oamenii răi şi aroganţi nu fac asemenea gesturi. Bess nu îl

cunoştea ca ea. Într-o zi, se gîndea ea, se va întîlni cu Wesley, iar el va citi dragostea din ochii ei şi...

– Leah, ţipă Bess. Nu adormi. Bătrînul o să-ţi simtă lipsa. Trebuie să te întorci.

– Ştiu. Dar e atît de bine şi de cald aici.

– Ai putea să stai tot timpul dacă...

Leah se sculă de pe scaun, tăindu-i vorba lui Bess.

– Mulţumesc pentru tot, Bess, ne vedem luna viitoare. Nu ştiu ce am fi făcut fără tine şi fără...

Uşa mare şi grea se deschise şi intră un bărbat înalt ce o trînti în urma lui.

– Oh, Dumnezeule, şopti Bess, ca paralizată, după care sări de pe scaun să-l întîmpine. E o vreme îngrozitoare afară, domnule Stanford. Daţi-mi voie să vă ajut, spuse ea, luîndu-i pelerina de pe umeri şi uitîndu-se la Leah, care rămăsese cu gura căscată.

Nu se schimbase prea mult, se gîndea Leah. Parcă era totuşi mai înalt şi mai musculos decît şi-l amintea ea, parcă şi mai chipeş. Părul negru şi ondulat îi ajungea pînă la umeri, avea picături de apă pe gene, făcîndu-i ochii mai întunecaţi, mai intenşi. Bess stătea pe vîrful picioarelor, ca să ajungă să-i şteargă apa de pe jacheta de lînă verde-închis. Picioarele lungi şi musculoase erau îmbrăcate în pantaloni de lînă, largi sus şi strîmţi jos, şi avea cizme de piele ce îi veneau pînă la genunchi.

– Nu eram sigur dacă e deschis. Ben nu vă dă niciodată liber? o întrebă el pe Bess, referindu-se la şeful ei.

– Numai dacă e sigur că sînt ocupată cu altceva. Nu e nimeni cu care să-mi petrec seara, aşa că mă ocup de bar, se alintă ea. Acum luaţi loc şi daţi-mi voie să vă aduc ceva de băut.

Bess îl conduse spre tejgheaua barului, încercînd să-l ţină cu spatele la Leah, care rămăsese ţeapănă în mijlocul camerei, privindu-l cu ochii larg deschişi.

Wes se eliberă de mîinile ce îl împingeau.

– Ce vrei să-mi faci, Bess? Apoi o văzu pe Leah, iar Bess observă licărul de curiozitate din ochii lui. O privea, aşa cum un bărbat se uită la o femeie. Cine e... prietena asta drăguţă a ta, Bess?

„Ce bărbat manierat", se gîndi Bess.

– E sora mea, Leah, spuse Bess cu jumătate de glas. Leah, mai bine te-ai duce acasă.

– Mai am timp, spuse Leah, păşind în lumină; Bess îşi privi sora cu ochii unui străin şi văzu cum sărăcia şi munca grea plutesc ca un nor deasupra ei. Dar pe Leah se părea că nu o interesează înfăţişarea ei. Se uita fix la Wesley, care începuse să o studieze cu interes.

– Poate că doamnele vor bea cu mine un pahar cu bere.

Bess se puse între Leah şi Wes. Leah, în naivitatea ei, îl privea pe Wes aşa cum ar fi făcut-o numai o prostituată.

– Am treabă, iar Leah tocmai pleca. Spuse asta privind-o cu subînţeles pe sora ei.

– Nu mă aşteaptă nimeni acasă, zise Leah, ignorînd-o pe Bess. Îmi face plăcere să beau cu tine un pahar, Wesley. Pronunţase numele de

parcă îl spunea așa de sute de ori pe zi – cum și făcea de altfel – și nu observă cum el își ridică sprîncenele curios.

– E bună berea, spuse ea.

Wes se uită la fața ei murdară și zgîriată, înainte de a trage banca să se așeze.

– Adu niște beri, îi zise încet lui Bess.

– Lucrezi pentru Ben? o întrebă Wes pe Leah.

– Încă mai locuiesc cu familia. Îl mînca din ochi, amintindu-și fiecare unghi al figurii lui, memorîndu-i fiecare trăsătură. Ai mai găsit-o pe soția prietenului tău? întrebă ea, referindu-se la prima dată cînd îl întîlnise pe Wes.

Pentru moment nu-și dădu seama despre ce era vorba.

– Soția lui Clay? întrebă el, apoi zîmbi, uluit. Nu se poate să fii fetița aceea care ne-a ajutat!

Tăcută, Leah puse pe masă moneda de aur, de parcă ar fi îndeplinit un ritual.

Întrebător, Wes o privi în lumină, uitîndu-se la găurica făcută pe marginea monedei.

– Cum...? întrebă el.

– Cu un cui, spuse ea zîmbitoare. Mi-a luat ceva timp să fac gaura, dar mi-era frică să nu o pierd dacă nu o leg cu o ață de gît.

Wesley puse moneda înapoi pe masă, uimit. Cum o fi păstrat moneda cînd era evident că avea nevoie de atîtea lucruri? Părul ei, îngrozitor de murdar, era ascuns parțial de o bonetă și se întrebă ce culoare o fi avut odată.

Cînd Leah întinse mîna să ia moneda, îi atinse degetele şi, oprindu-şi respiraţia, îi admiră unghiile curate.

Bess trînti halbele, în timp ce o privea pe Leah.

– Domnule Stanford, de ce nu-i povesteşti surorii mele cu ce tînără frumoasă şi încîntătoare urmează să te căsătoreşti? Lui Leah i-ar plăcea să ştie totul despre ea. Spune-i cît de drăguţă este, cum dansează, ce haine frumoase are.

Wes îşi trase mîna şi începu să rîdă.

– Poate că ar trebui să-i spui tu, Bess, că văd că ştii multe despre viitoarea mea soţie.

– Cred că aşa o să fac, spuse Bess, trăgîndu-şi un scaun de la o masă din apropiere şi vrînd să se aşeze. Dar privirea lui Leah nu-i permise.

– Aş prefera să-l ascult pe Wesley, spuse Leah încet, dar cu ochii la Bess.

Se priviră un moment. De ce încerca să-şi protejeze sora? Doar asta voia de la ea! Of, dacă ar fi mai puţin serioasă cu sentimentele pe care le avea pentru acest bărbat. Oftînd, Bess îi lăsă singuri.

Wes luă o înghiţitură zdravănă de bere, în timp ce o privea pe fata de lîngă el şi se întreba de cînd era prostituată. Era bună în a atrage atenţia unui bărbat în ciuda înfăţişării respingătoare. Îl privea de parcă toată viaţa nu l-ar fi aşteptat decît pe el. Îl flata, dar îl şi descuraja. Se simţea de parcă i-ar fi datorat ceva.

– Ce spuneai, Wesley? întrebă Leah apropiindu-se de el, atît de mult, încît îi simţi mirosul oribil.

– Kimberly, spuse el cu jumătate de gură. Ar fi trebuit să se gîndească la Kim, dacă nu era tentat

de vrăjitoarea asta. Eşti sigură că vrei să asculţi? Adică, de obicei, femeilor nu le place să li se povestească despre alte femei.

– Vreau să ştiu tot ce se poate şti despre tine, spuse ea sinceră.

– Nu sînt prea multe de spus. Ne-am cunoscut cu doi ani în urmă, cînd a venit în vizită la fratele ei, Steven Shaw. Părinţii lor au murit cînd copiii erau mici, iar Kimberly a fost trimisă în Est să locuiască cu un unchi şi o mătuşă, în timp ce Steve a rămas aici cu rudele.

„Nu sînt prea multe de spus", dar vorbăria lui Wesley se transformă într-o oră şi jumătate de povestire. Wes s-a îndrăgostit pe loc de frumoasa Kimberly, concurînd cu încă vreo douăzeci de bărbaţi, şi i-au trebuit vreo doi ani ca s-o cucerească. Apoi îi povesti cît de drăguţă e Kim, cît de blîndă, de delicată, cît de mult iubea frumosul, cărţile şi muzica.

Mîinile lui Leah strîngeau atît de tare cana de cositor, încît degetele i se albiseră.

– Te vei căsători în curînd? şopti ea.

– În primăvară. În aprilie. Apoi, toţi trei, inclusiv Steven, vom pleca către Kentucky. Am cumpărat pămînt acolo.

– Vei părăsi Virginia? Îşi pierduse respiraţia. Dar ce faci cu plantaţia de aici?

– Nu cred că Virginia e îndeajuns de mare pentru mine şi pentru fratele meu. De cînd mă ştiu, şi am treizeci şi patru de ani, sînt cunoscut ca fratele mai mic al lui Travis. Asta m-a făcut să-mi doresc un loc care să fie numai al meu. Şi apoi, îmi

place perspectiva de a o lua de la început cu o femeie frumoasă lîngă mine.

– N-o să te mai întorci? şopti ea.

– Probabil că nu, răspunse el, contrariat de seriozitatea ei. Se simţea atras de ea, în ciuda faptului că arăta îngrozitor şi mirosea şi mai şi. S-a oprit ploaia şi mai bine m-aş duce acasă. Se ridică. Mi-a făcut plăcere să te întîlnesc. Aruncă trei monede pe masă, costul consumaţiei. Ne vedem săptămîna viitoare, Bess, strigă el de la uşă.

Leah o luă imediat după el, dar Bess o prinse de braţ.

– Eşti sigură că ştii ce faci?

Leah îşi trase mîna.

– Am crezut că ai vrut întotdeauna să fac bărbaţii fericiţi.

– Să-i faci fericiţi da, dar mi-e teamă că tu eşti obsedată de Wesley Stanford. Vei suferi, vei fi rănită mai mult decît de bătăile tatei. Nu ştii nimic despre bărbaţi. Nu ştii decît să scormoneşti în pămînt după plante şi să faci mîncare. Nu ştii...

– Poate că o să învăţ! şuieră Leah printre dinţi. Îl iubesc, iar el va pleca în curînd, deci nu am decît o singură şansă pe care nu am de gînd s-o pierd.

– Te rog, Leah, te rog, nu te duce după el. Se va întîmpla ceva îngrozitor, ştiu asta.

– Nimic îngrozitor nu se va întîmpla, spuse Leah calmă şi ieşi pe uşă.

Wesley tocmai se urca pe cal.

– Mă iei şi pe mine pe cal? îi spuse Leah.

Wes stătea drept, privind-o în lumina lunii şi dorindu-şi din inimă ca fata să plece: Era ceva la ea

care aproape că îl înfricoşa, de parcă soarta i-ar fi adus unul în faţa celuilalt, ca şi cum ce se va întîmpla era inevitabil. Şi la dracu'! De cînd s-a logodit cu Kimberly i-a fost atît de credincios şi plănuise să rămînă aşa pînă la căsătorie. Nu că nu ar fi vrut să se culce cu fata, dar ceea ce îl speria erau profunzimea şi seriozitatea ei.

– Hai să ne plimbăm, spuse el, ţinînd calul de hăţuri; nu voia să simtă trupul mic şi subţire al lui Leah lîngă al lui pe cal.

Leah nu s-a simţit niciodată atît de vie. Era cu omul pe care îl iubea. Asta era tot ce îşi visase de cînd era copil. Cu o mînă pe moneda din buzunar, îşi strecură braţul pe sub braţul lui Wesley.

Se uită la ea; ori lumina lunii îi juca o festă, ori din cauza întunericului, părea drăguţă. Murdăria şi zgîrieturile nu se mai vedeau, abia acum observa ce buze pline are şi ce ochi mari, seducători. Oftă ca un om care nu mai putea face nimic şi începu să meargă alături de ea.

Inima lui Leah bătea mai repede de cînd plecaseră din tavernă. Conştiinţa tulburată de trei căni cu bere îi spunea că Bess are dreptate şi că nu are ce căuta acolo. Dar se gîndea că e singura ei şansă de dragoste şi că va profita de ea. Mai tîrziu, cînd Wesley va fi departe, şi cînd ea va rămîne cu familia ei, îşi va putea aminti de seara asta. Poate că o va săruta din nou.

Se uită la Wesley, iar gîndurile i se reflectau în privire; el, fără nici un gînd, îi dădu capul pe spate şi o sărută.

Ea se lipi de el, își simțea trupul ușor și delicat în brațele lui dure, muncite din greu, și își ținea buzele închise într-un fel copilăresc. El se dădu înapoi și o privi cu ochi scînteietori. Fata era un amestec ciudat de tîrfă și de virgină. Cu ochii încă închiși, îi întinse buzele, își lipi gura de a lui, iar el i le desfăcu cu limba. Își dădu seama că învață repede și în curînd nu se mai gîndi la nimic.

Fata i se dădu de parcă i-ar fi fost foame de el, iar Wesley îi răspunse după luni de refulare, dîndu-i capul pe spate, mîngîindu-i părul slinos și întorcînd-o pentru a o săruta mai bine. Se retrase cu ochii strălucind, cu răsuflarea grea. Părul nepieptănat și murdar îi ajungea pînă la mijloc; buzele îi erau întredeschise.

– Ești frumoasă, șopti el și o sărută din nou, iar cu mîinile încerca să îi desfacă rochia.

– Nu! spuse Leah, înfricoșată dintr-o dată. Visase doar un sărut, un sărut și nimic mai mult, dar, deși el luase mîna de pe ea și deși îi spusese nu, știa că, de fapt, nu-l va refuza niciodată. Wesley, șopti ea, străduindu-se să-l accepte, Wesley al meu.

– Da, iubire, șopti el distrat, în timp ce o săruta pe gît.

Materialul rochiei era vechi, așa că i-o rupse foarte ușor. În cîteva secunde, Leah stătea goală complet în bătaia razelor lunii. Trupul subțire îi reliefa fiecare os, fiecare mușchi. Singurul semn de feminitate erau sînii plini, mîndri și perfecți. Cu mare grijă, o întinse pe pelerina care îi căzuse de pe umeri.

Leah, neştiind ce să facă, cum să-i dăruiască plăcerea pe care o simţea, aştepta ca el s-o mîngîie, în timp ce îşi arunca hainele peste tot.

Cînd intră în ea, Leah ţipă de durere. Wesley rămase aşa un moment, o mîngîie pe păr, o sărută pe obraz.

Leah deschise ochii plini de lacrimi şi îl privi; o cuprinse un val enorm de dragoste. Era Wesley al ei, bărbatul pe care îl iubea dintotdeauna, pentru care ar fi murit.

– Da, şoptea ea, da.

Wesley continuă repede şi abia la sfîrşit Leah simţi o idee de plăcere. Şi cînd el termină cu un geamăt, o luă în braţe şi şopti în urechea ei:

– Kimberly!

Trecură cîteva momente pînă cînd Leah înţelese exact ce se întîmplase cu ea. A spus „Kimberly".

Se roti de pe ea, se odihni un moment, în timp ce Leah se sculase în picioare şi încerca să se îmbrace cu rochia ei cea veche.

– Ai fost fată bună, spuse Wesley, în timp ce se căuta prin buzunarele pantalonilor pe care nu şi-i dăduse jos. Aruncă spre ea o monedă de aur, care îi căzu la picioare. Dacă vrei să ne mai întîlnim, o să-ţi mai dau o grămadă de monede din astea.

Împietrită, Leah se uita la el cum îşi aranja pantalonii, cum îşi lua de jos pălăria şi pelerina. Îi atinse obrazul în timp ce dădea să plece.

– Tu, fetiţo, o să mă bagi în bucluc. Se dădu înapoi. Sper că măcar *acolo* ai fost curată. Cu asta, se urcă pe cal şi plecă.

A mai trecut ceva timp pînă ce Leah a reuşit să se mişte. Se gîndea mai mult uimită, decît altfel: cum a putut să se facă de rîs în asemenea hal, ce proastă a fost. Se simţea ca un copil care abia acum a aflat că nu există zîne. În toţi aceşti ani a reuşit să reziste vieţii îngrozitoare pe care o ducea, pentru că la capătul curcubeului era un zeu bun pe nume Wesley. Zeu care s-a dovedit a fi un bărbat care apuca tot ce i se oferea pe degeaba.

– Pe degeaba! exclamă ea, oprindu-se să ia moneda de pe jos. O ţinu un moment în mînă, simţindu-i răceala, şi se gîndi cîtă mîncare şi haine ar putea cumpăra cu banii ăştia şi cît de uşor a obţinut-o. Rîzînd de visurile ei copilăreşti, a făcut ceea ce a fost probabil cel mai nepractic gest din viaţa ei: îşi luă avînt şi aruncă departe moneda, în întunericul rîului, şi cînd auzi un pleosc, zîmbi.

– Nu toate femeile din familia Simmons sînt tîrfe, ţipă ea.

Simţindu-se mai bine, abţinîndu-se să nu plîngă, pentru că învăţase de mult că lacrimile nu sînt bune la nimic, plecă înspre casă. O durea tot corpul şi se mişca încet, ştiind că nu putea ajunge acasă înainte de răsăritul soarelui şi că o aştepta o bătaie bună. Pierderea visului îi îngreuna picioarele şi simţea mai mult ca oricînd cît de grea e viaţa.

Capitolul 2

Silueta înaltă, situată într-o pantă, a bisericii Whitefield era frumoasă în interior, cu pereţi tencuiţi în alb; soarele pătrundea prin ferestrele arcuite, luminînd interiorul. Amvonul pastorului era situat deasupra capetelor oamenilor, atît de sus, încît nu se ajungea acolo decît pe o scară lambrisată cu lemn de nuc. Dedesubt, pe bănci dure de lemn, stăteau enoriaşii.

Wesley Stanford stătea lîngă viitoarea lui nevastă, ţinînd-o de degete pe sub numeroasele volane roz ale rochiei de mătase. Pătrunsă de importanţa momentului, Kimberly Shaw îl privea pe pastor cu capul ridicat. Era o femeie foarte drăguţă, cu obraji trandafirii, cu ochi mari, albaştri, şi cu buze moi, provocatoare. Îl privea din cînd în cînd pe Wesley şi zîmbea, înroşindu-se.

Lîngă ea stătea fratele, Steven Shaw, o versiune mai înaltă şi mai mare a lui Kimberly, blond, chipeş, cu obrajii scobiţi.

În spatele lui Steven erau două cupluri, Clay şi Nicole Armstrong, lîngă Travis şi Regan Stanford.

Travis îşi fîţîia silueta masivă pe scaun, nerăbdător să ajungă acasă, şi drăguţa lui soţie îi arunca priviri ucigaşe, priviri pe care Travis le ignora. Pe partea cealaltă, Clay stătea nemişcat, privind-o din cînd în cînd pe negricioasa de nevastă-sa, de parcă nu ar fi fost sigur că e într-adevăr acolo.

Wesley, strîngîndu-i mîna lui Kimberly, se gîndea la tot ce avea de făcut în următoarele două săptămîni, după care el şi ea vor pleca în Kentucky. Duminică vor fi căsătoriţi, vor petrece noaptea – oh, dulce noapte – pe plantaţia Stanford şi de luni vor începe să-şi strîngă lucrurile. În noul stat îi aştepta pămîntul lui Wesley, cu o casă nouă, mobilată, şi cu o fermă de animale de care acum avea grijă un vecin. Pentru prima oară în viaţa lui va fi într-un loc în care nu va mai fi judecat după ce a spus şi a făcut fratele lui.

Cînd Wesley era adîncit în contemplarea scenei idilice, uşa laterală a bisericii se deschise violent. Reverendul Smyth făcu o pauză din intonaţia monotonă, pentru a vedea cine face atîta zgomot, dar ce văzu îl lăsă fără grai.

Nebunul şi bătrînul Elijah Simmons, cu faţa roşie de furie, trăgea în spatele lui, cu mîinile legate cu sfoară, pe cineva care ar fi trebuit să fie una dintre fiicele lui, dar figura ei plină de sînge, desfigurată, o făcea de nerecunoscut.

– Păcătoşilor! începu Elijah. Staţi aici în casa Domnului şi toţi sînteţi nişte păcătoşi!

O împinse pe fată înainte atît de tare, încît aceasta căzu în genunchi. Cînd Elijah o ridică de păr, se văzu clar că era însărcinată. Pîntecul i se contura clar.

– Travis! spuse Regan rugătoare, dar Travis se sculase deja în picioare, încercînd să-l oprească pe bătrîn.

Elijah scoase un pistol din buzunarul hainei şi îl îndreptă către capul fetei.

– Tîrfa păcătoasă nu merită să trăiască.

– Eşti în casa lui Dumnezeu! strigă preotul.

Ţinînd fata în continuare, Elijah se dădu înapoi către scări, spre amvonul preotului.

– Uită-te la ea! ţipă el, forţînd-o pe fată să stea dreaptă pentru a-i pune burta în evidenţă. Ce păcătos a făcut asta?

Predicatorul începu să coboare pe scări, dar Elijah apăsă pistolul în tîmpla fetei. Părea numai pe jumătate vie, cu ochii umflaţi, sîngerii.

Travis începu să o ia încet pe lîngă bancă.

– Acum Elijah, vom afla cine a făcut asta şi acela o va lua de nevastă.

– O s-o ia fir-ar al dracului! ţipă Elijah cu capul dat pe spate. Adunarea, cu ochii la el, îşi pierduse la unison respiraţia.

– Nu, zise Travis, calm, înaintînd centimetru cu centimetru. Un bărbat a făcut asta şi acel bărbat va trebui să se însoare cu ea. Acum dă-mi pistolul.

– Nu sînt mai mulţi bărbaţi! spuse Elijan. Am ţinut-o din scurt; am supravegheat-o zi şi noapte; am încercat să-i bag ceva credinţă în cap, totuşi tîrîtura... Se întrerupse, pentru că tocmai o trăgea pe fată. A lipsit toată noaptea de 12 septembrie. Pe 13 septembrie am bătut-o ca să se ruşineze măcar, dar a fost născută în păcat şi va muri în păcat.

Wesley, albindu-se din ce în ce mai mult, vedea cum lumea lui se năruie. Ştia că fata era Leah, cea cu care a petrecut o oră şi al cărui sînge de virgină îl văzuse pe lenjerie a doua zi dimineaţă. Ştia, fără nici o îndoială, că era al lui copilul pe care îl purta în pîntece. Dacă recunoştea, poate că nu era necesar să se însoare cu ea, dar se întreba dacă Kim ar fi fost capabilă să-i ierte unica escapadă. Dar, dacă nu recunoştea, fata ar fi putut să-şi piardă viaţa.

Se ridică.

– Nu te băga, Wes, spuse Travis din colţul gurii.

Wesley se uită la bătrînul Elijah.

– Eu sînt tatăl copilului fetei, spuse el clar.

Pentru un moment, în biserică nu se auzi nici musca. Următorul sunet se auzi dinspre Kimberly.

– Aduceţi-l pe păcătos! scrîşni Elijah şi o împinse pe Leah pe scări.

Wesley şi Travis înaintară deodată, Wes prinzînd-o pe Leah în braţe, înainte de a atinge podeaua, Travis luînd pistolul din mîna lui Elijah.

Toţi începură să se mişte în acelaşi timp, părăsind biserica tulburaţi, Steven susţinînd-o pe Kim, care ţinea capul sus şi avea ochii înlăcrimaţi, în timp ce Clay, Nicole, reverendul Smyth, Travis şi Elijah se luară după Wesley, intrînd în sacristie.

Regan îşi ridică fustele şi fugi către uşa casei parohiale, unde ceru să fie aduse imediat apă caldă şi haine curate în sacristie. Cînd se întoarse, totul era haos. Fata zăcea întinsă fără viaţă pe sofa, iar Nicole îngenunchease în faţa ei. Clay stătea în spatele lui Elijah, care era aşezat în silă pe un scaun. Reverendul Smyth stătea într-un colţ. Şi în

mijlocul camerei erau Travis şi Wesley, înfruntîndu-se ca doi tauri întărîtaţi.

– Credeam că ai destul cap ca să stai deoparte de tinere virgine. Ce e cu...? zbiera Travis.

– Căţeaua mi s-a aruncat în braţe, răspunse Wesley. De unde era să ştiu că nu e profesionistă? Am şi plătit-o.

– Prostule! De ce ai făcut pe sfîntul şi ai zis în faţa tuturor că e copilul tău? Aş fi putut rezolva altfel.

– Cum mi-ai rezolvat toată viaţa, Travis? ţipă Wesley, cu pumnii strînşi.

Sosi apa, plecă servitoarea, cu ochii măriţi şi speriată, iar Regan îngenunche lîngă Nicole. Ignorîndu-i pe cei doi bărbaţi din mijlocul camerei, începură s-o spele cu grijă pe fată.

– Crezi că Kimberly va mai rămîne cu Wesley după toate astea? o întrebă Regan pe Nicole, cu speranţă în voce.

– Probabil, răspunse Nicole, iar umerii lui Regan căzură de dezamăgire.

– Mă întreb de ce s-o fi culcat cu Wesley, dacă era virgină? Şi după aceea de ce s-a întors la bătrîn. Ştiai de sora ei, nu?

– Am auzit, răspunse Nicole. Apoi se uită la Regan cu sprîncenele ridicate. Pui ceva la cale?

Regan o privi inocentă pe Nicole.

– Ia uite! Îl arătă cu capul pe reverendul speriat. L-au speriat pe reverend. Spune-i lui Clay să-l scoată pe Wes afară şi eu mă ocup de Travis. Aş vrea să stau de vorbă cu fata asta.

Regan trebui să-şi pună trupul micuţ între soţul ei şi fratele lui, şi să-l bată pe Travis cu pumnii, ca să-i atragă atenţia.

– Vreau linişte aici! ţipă la el. Duceţi-vă în altă parte să urlaţi unul la altul.

– Dacă vii să-mi spui ce să fac... începu Travis, dar Clay îl prinse de braţ. Hai să mergem afară. Fetei îi e rău. Arătă cu capul spre canapeaua unde era întinsă Leah.

– Păcătoase! Toate femeile sînt păcătoase, scrîşni Elijah, şi Clay îl apucă pe bătrîn de braţ şi îl împinse pe uşă, în spatele lui Travis şi Wesley, care renunţaseră momentan la ceartă. Reverendul mergea pe vîrful degetelor, în spatele lor.

– E mai bine, oftă Nicole, cînd în cameră se aşternu liniştea. Cum îi suporţi pe amîndoi sub acelaşi acoperiş?

– E un acoperiş mare, răspunse Regan, dar cu cît îmbătrînesc mai mult, cu atît se înrăiesc. Nu, îi spuse repede lui Leah, care încerca să se ridice. Stai întinsă şi nu te mişca.

– Te rog, şopti Leah printre buzele crăpate şi umflate. Trebuie să plec acum, cît nu e aici.

– Nu poţi pleca. Mă îndoiesc că poţi să mergi. Acum stai liniştită, zise Nicole.

– Cred că trebuie să o luăm acasă şi s-o hrănim, zise Regan, iar vorbele nepronunţate „şi s-o spălăm", rămaseră în aer.

– Nu, zise Leah. Nu vreau să-i fac probleme lui Wesley. Să se însoare cu Kimberly a lui. Îmi pare aşa de rău de copil!

Nicole şi Regan se uitară una la alta.

– De cînd îl ştiai pe Wesley? întrebă Regan.

– Dintotdeauna, şopti Leah, rezemîndu-se de perne. Privindu-le cu un ochi, pe jumătate închis, i se părea că ambele femei arată ca nişte îngeri, foarte frumoase, cu bucle negre şi moi, îmbrăcate cu rochii dumnezeieşti. Trebuie să plec...

Regan o împinse blînd înapoi şi îi puse o cîrpă umedă pe faţa umflată.

– Îl ştii pe Wesley dintotdeauna şi totuşi nu te-ai culcat cu el decît o dată?

Leah zîmbi chinuit.

– Nu l-am văzut decît de două ori. Spunînd asta, adormi, sau, mai bine zis, intră într-o stare de inconştienţă.

Regan se ridică pe călcîie.

– Mi-ar plăcea să aud restul poveştii. Ce-o fi căutat Wesley cu o fată ca asta, cînd ar fi trebuit să-i fie credincios alteţei sale regale, Kimberly?

– Alteţei... zîmbi Nicole. Oh, Regan, nu i-ai spus aşa şi în faţa lui Wesley, nu?

– Nu, dar am spus-o în faţa lui Travis. Ce proşti sînt bărbaţii! Amîndoi sînt de părere că este feminitatea întruchipată. Ştii, aş prefera ca Wesley să se însoare mai degrabă cu... arătă către masa inertă şi sîngerîndă care era Leah, cu asta, decît cu drăguţa domnişoară Shaw.

Înainte ca Nicole să apuce să-i răspundă, uşa se deschise brusc şi înăuntru intră fugind Bess Simmons, sora lui Leah.

– O să-l omor! ţipă ea, căzînd în genunchi şi luînd mîna inertă a lui Leah. Trăieşte? O să-l omor.

– Trăiește, și pe cine ai de gînd să omori? Pe tatăl ei sau pe Wesley? întrebă Regan, venind lîngă Bess.

– Pe bătrîn. Leah a primit ce a vrut de la domnul Stanford.

– Oh? întrebă Regan interesată, întinzîndu-i o mînă lui Bess, ca s-o ajute să se ridice. Atunci, Leah s-a aruncat pe Wesley?

– Oh, da. Fată proastă. Se uită cu drag la Leah. Ar fi făcut orice pentru domnul Stanford.

Regan și Nicole o așezară pe Bess pe un scaun.

– Spune-ne, ziseră în cor.

În cîteva minute, Bess le povesti totul.

– Deci, cu ajutorul lui Leah m-a găsit Clay pe insula aceea, zise Nicole gînditoare.

– Și l-a iubit pe Wesley în toți anii ăștia? zise Regan.

– Nu a fost dragoste adevărată, spuse Bess, odată ce nu l-a văzut atîția ani, dar Leah a crezut întotdeauna că e îndrăgostită de el.

– Mai bine decît Kimberly, zise Regan încet.

– Regan... o avertiză Nicole. Nu cred că îmi place ce gîndești.

– Bess, zise Regan luminată la față și luînd-o pe Bess de braț, a fost drăguț din partea ta că ai trecut pe aici și îți jur că Leah va fi bine îngrijită. Expertă, Regan o conduse pe femeie pînă la ușă.

Rezemîndu-se de ușa închisă, lui Regan îi străluceau ochii.

– Fata ți-a salvat viața și e îndrăgostită de ani de zile de Wesley.

– Regan, ai de gînd să te amesteci în toate astea? Totul e între Wesley şi Kimberly. Ar trebui să luăm fata acasă, să se însănătoşească, să nască copilul şi probabil să-i găsim un loc de muncă.

– Şi cu copilul lui Wesley cum va rămîne? zise Regan. O să lăsăm să-l crească nişte străini?

– Poate că l-ar putea adopta Kim şi Wes...? începu Nicole, dar se opri. E cam încurcată treaba.

– Păi este, cu draga şi dulcea Kimberly. Mă îndoiesc că ar fi în stare să-şi crească propriul copil, darmite pe al altuia. Regan se aşează. Uită-te la ea, Nicole, şi spune-mi cum crezi că arată spălată.

Nicole ezită, dar făcu cum spusese Regan. Ştia unde ţinteşte şi era sigură că ar trebui s-o oprească, dar, în acelaşi timp, era de acord cu ea. De cîteva luni sperase să se întîmple ceva ca Wesley să nu se însoare cu Kim.

Nicole studie faţa bătută a lui Leah, încercînd să fie cît mai obiectivă.

– E bine făcută. De ochi nu pot spune nimic în halul în care arată. S-ar putea să nu fie niciodată drăguţă, dar nici urîtă.

– Ei bine, nu putem spera să fie mai drăguţă decît Kimberly. Nicole! zise ea, ridicîndu-se. Cred că ar trebui să insistăm ca Wesley să se însoare cu mama copilului, pentru a face un lucru onorabil.

– Regan, oftă Nicole, exasperată. N-o să meargă. Ştii că Travis poate aranja în aşa fel, încît fata să nu aibă nevoie de nimic niciodată, iar Wes nu e obligat să se însoare cu ea.

– Va fi mai fericit cu străina asta decît cu Kimberly. Fata îl iubeşte pe Wesley şi ştiu că Kim nu poate iubi pe cineva în afară de propria-i persoană.

– Dar Wesley o iubeşte pe Kim, zise Nicole încăpăţînată, încercînd s-o potolească pe prietena ei. Nu o iubeşte pe fata asta.

Lui Regan nu-i venea să creadă.

– Ai auzit-o pe sora ei. Fata ar fi putut s-o ducă bine în tavernă, dar a ales să rămînă şi să-i îngrijească pe fraţii ei, chiar dacă trebuia să suporte bătăile tatălui ei. Cîţi oameni cunoşti care ar face asta? Domnişoara Shaw?

– Poate Kimberly nu, dar...

– Avem de ales între Kimberly sau această fată bătută, neiubită şi neapreciată.

Nicole izbucni în rîs.

– Oh, Regan, într-adevăr exagerezi. Nimic din ce ai spus nu are sens. Wesley va hotărî.

Regan se gîndi un moment.

– Dacă tu şi Clay sînteţi de acord cu mine, şi îl avem pe Travis de partea lui Kim – Wesley face întotdeauna pe invers de ce spune Travis – s-ar putea să obţinem ceea ce vrem.

– Clay nu poate s-o sufere pe Kimberly, zise Nicole.

– Şi tu, Nicole, ce părere ai de Kimberly?

Nicole o privi pe Leah îndelung.

– Nu suport să văd nefericit pe cineva. Wesley e înnebunit de criticile lui Travis.

– Şi nu ar fi bine pentru el să aibă o şansă cu o nevastă nouă, într-un ţinut nou, o şansă adevărată de fericire, nu una ratată de la început? şopti Regan.

– Clay credea că voia să se însoare cu Bianca, dar soarta a făcut în așa fel, încît a rămas cu mine, zise Nicole încet.

– Va trebui să ajutăm puțin soarta, nu?

Nicole se uită la Regan cu ochi surîzători.

– Mi-e teamă că da... dacă „teamă" e un cuvînt potrivit.

În ciuda reținerilor, Nicole era cea mai entuziasmată de căsătoria lui Wesley cu Leah. Clay își privea nevasta în ochi, amintindu-și perfect cum a vrut să se însoare cu altă femeie. Și, apoi, nu putea s-o sufere pe Kim, ca să-i țină partea. Zise:

– Îi sînt dator lui Wesley. M-a ajutat să scap de Bianca. Sper doar ca Leah să se dovedească a fi o femeie mai bună.

– De asta sînt și eu îngrijorată, răspunse Nicole.

Dar cînd Clay, Regan și Nicole se duseră la Wesley și Travis, aceștia erau ciudat de tăcuți și nu mai era nevoie să convingă pe nimeni.

– Vorbește tu cu el, îi zise Travis lui Regan. Crede că trebuie să se însoare cu tîrfa aia de două parale, doar pentru că s-a nimerit să fie primul client.

Regan nu spunea nimic, cu mîna pe brațul soțului ei.

Nicole se duse lîngă Wesley, pentru a se uita în ochii lui.

– Nu crezi asta, nu?

Wes clătină din cap.

– Nu vreau să mă însor cu ea, dar e de datoria mea. Îmi poartă copilul în pîntece.

– Și cu Kimberly? întrebă Nicole încet.

– Ea...

– Wesley, zise Nicole cu o mînă pe braţul lui. N-o cunosc pe fată, dar cred că are calităţi de soţie bună.

Wesley pufni.

– E fertilă. Acum, ce-ar fi să facem treaba?

– Pentru numele lui Dumnezeu, măcar mai gîndeşte-te cîteva zile, explodă Travis. O să-i găsim fetei un soţ. Ar putea să...

– Travis, să-l iei p-ăla şi să ţi-l bagi în...

– Wesley! îi întrerupse Regan. O vei urî pe Leah cînd va fi soţia ta?

– Îi voi oferi şi ei şi copilului totul. Acum, ce-ar fi să mergem înăuntru la – zîmbi cinic – mireasa mea?

Înainte să apună soarele, Leah deveni doamna Wesley Stanford. Nu prea înţelegea ce se întîmplase, parcă era unul din visele ei, stînd la o ceremonie de căsătorie cu bărbatul pe care îl iubea.

Grupul solemn nu scoase un cuvînt. O ajutară pe Leah să semneze în registru, apoi braţele puternice ale lui Clay o duseră într-o căruţă. Era prea bolnavă ca să observe că noul ei soţ şi fratele lui nici nu se uitau la ea.

O aşezară într-un pat moale şi curat.

– Camera mea, pufni Wesley, cînd Regan şi Nicole o întinseră pe fată în pat. Ar trebui să plec.

– Să pleci! Regan rămase cu gura căscată. Cu o soţie nouă şi...

Privirea lui Wesley o întrerupse.

– Dacă tu crezi că pot s-o privesc zilnic şi s-o suport, atunci nu mă cunoşti. Scoase o geantă din garderobă şi începu să arunce haine în ea.

– Unde te duci? şopti Regan. Doar n-o s-o părăseşti pe ea şi pe copil.

– Nu, îmi cunosc îndatoririle. Voi avea grijă de amîndoi, dar cum trebuie să încerc să mă resemnez cu... *asta*! Mă duc la ferma mea din Kentucky, fac treabă şi mă întorc în primăvară. Atunci copilul va fi destul de mare să călătorească.

– Doar nu ne-o laşi nouă şi pleci, ţipă Travis din prag. Ai fost nobilul care a simţit că trebuie să-i salveze cinstea. Nici nu pot spune că e uman. Ia-o cu tine. Nu vreau să-mi aduc aminte de prostia ta.

– Trece cheltuiala din jumătatea mea de avere, ţipă Wesley.

– Nu pleca aşa, se rugă Regan, dar Wesley plecase deja. Du-te după el, îi zise lui Travis. Nicole şi cu mine vom avea grijă de fată. Nu te despărţi aşa de fratele tău.

După ce ezită, Travis o atinse pe micuţa sa nevastă pe obraz şi apoi o luă la fugă pe scări. Regan îi văzu, pe fereastra dormitorului, pe cei doi fraţi îmbrăţişîndu-se.

Capitolul 3

La două zile după plecarea lui Wesley, Leah născu un băiat mort. A plîns deasupra pătuţului, după care a fost trimisă înapoi în pat, unde a dormit zile întregi, trezindu-se din cînd în cînd doar ca să mănînce.

Cînd Leah se trezi în cele din urmă şi se uită în jurul ei, era sigură că se află în paradis. Stătea în mijlocul patului enorm, cu baldachin şi lenjerie crem. Pereţii erau zugrăviţi în alb şi acoperiţi cu picturi reprezentînd corăbii în larg şi bărbaţi la vînătoare şi mai erau scaune şi mese cum nu mai văzuse.

Îşi permise un moment să se bucure de ele, înainte de a se da jos din pat. Purta o bonetă pe cap şi o cămaşă strălucitor de albă; mirată, pipăi materialul.

– Da' ce crezi că faci? întrebă o femeie din uşă. Doamnă Regan! strigă ea peste umăr.

Cînd sosi Regan, Leah se lupta cu femeia care nu-i dădea voie să coboare din pat.

– Sally, asta e tot.

– Nu le cunoaşteţi pe astea de teapa ei, spuse fata în casă, pufnind dispreţuitoare şi împingînd-o pe Leah de şolduri.

Regan se îndreptă spre ele.

– Sally! comandă ea. Ieşi afară din cameră şi vorbim mai tîrziu. După ce plecă, Regan se întoarse către Leah, care încerca din nou să se ridice. Trebuie să te odihneşti.

– Trebuie să-i îngrijesc pe cei mici. Bătrînul o să-i lase să moară de foame.

Blîndă, dar hotărîtă, Regan o împinse pe Leah înapoi în pat.

– S-a rezolvat problema asta. Travis şi Clay s-au dus la fermă la tine şi i-au luat pe toţi fraţii şi surorile tale şi i-au dat în îngrijire la diferite familii. Cît despre tatăl tău, nimeni nu l-a văzut de săptămîni, de cînd... a venit la biserică. Acum, tu nu trebuie decît să te odihneşti, să mănînci şi să te faci bine. Cînd o să te înzdrăveneşti, îţi vei putea vedea familia. Ah, uite mîncarea.

Leah rămase stană de piatră cînd i se aşeză pe picioare o tavă de lemn frumos pictată, plină cu mîncare.

– N-am ştiut ce îţi place, aşa că am comandat mai multe feluri, spuse Regan, ridicînd capacele de argint pentru a-i arăta varietatea de mîncăruri fierbinţi.

– Eu... spuse Leah înţepenită.

Regan o bătu uşurel pe mînă.

– Să mănînci cît de mult poţi şi ce-ţi place, după care vreau să dormi. Va trebui să te îngraşi puţin, apoi trecem la treabă. Oliţa camerei este sub pat. Spunînd asta, Regan părăsi încăperea.

Leah se repezi asupra mîncării cu ambele mîini, mîncînd ca întotdeauna, cît putea de repede. Nu-i păsa de mîncarea cu care păta aşternuturile patului. Cînd termină, folosi oliţa de cameră şi o vărsă pe geam, aşa cum făcea acasă. Întinzîndu-se, se urcă înapoi în pat şi se culcă, nemaiauzind furia lui Travis cînd află ce a făcut cu conţinutul oliţei.

Zece zile, Leah nu făcu altceva decît să se odihnească şi să mănînce şi, cînd vînătăile şi zgîrieturile i se vindecară, Regan o privi mai atent. Regan îi spusese lui Leah de plecarea lui Wesley în Kentucky, pretextînd că e ceva ce intenţionase să facă mai demult.

Leah învăţă să lase oliţa în grija servitoarei, dar nu îndrăzni să iasă încă din cameră. Se aşeza la fereastră şi privea clădirile de pe plantaţia lui Travis, uitîndu-se la sutele de oameni ce îşi vedeau de treburile lor şi începuse să se simtă sătulă de atîta odihnă.

– Cînd voi începe munca de care mi-ai zis? o întrebă pe Regan.

Regan îi luă obrazul în mînă şi îi studie faţa în lumina soarelui. Zgîrieturile erau aproape complet vindecate.

– Ce-ai zice de mîine dimineaţă?

– Bine. Leah zîmbi. Ai ceva să mă îmbrac? Ceva vechi; zise ea, arătînd cu capul spre rochia albastră de mătase a lui Regan.

– Cred că încă nu e cazul să ne îngrijorăm în privinţa garderobei, spuse ea gînditoare, dacă Nicole e liberă. Nu-i mai lăsă timp lui Leah să pună întrebări. Trebuie să plec. Sînt atît, atît de multe

pregătiri de făcut, spuse ea distrată în timp ce ieşea din cameră.

Cînd Leah se trezi în dimineaţa următoare, Regan şi Nicole stăteau lîngă patul ei, îmbrăcate în rochii de muselină, cu părul acoperit şi cu expresii hotărîte întipărite pe figuri.

– Nu va fi uşor, murmură Regan. Cu ce începem?

– Cu corpul. Părul, mîine.

Înainte ca Leah să poată spune un cuvînt, fiecare femeie o luă de cîte un braţ şi o scoaseră din dormitor, în timp ce ea, tîrîtă pe jumătate, se uita de jur împrejur la covoare, tablouri şi mobila magnifică. O coborîră pe scări, către o cameră destul de mare, încă frumoasă în comparaţie cu locul în care trăise.

– Asta va fi camera mea? Aşteptaţi! ţipă la Regan şi la Nicole, care aproape că smulseseră cămaşa de pe ea. Se zbătu, luptîndu-se să-şi acopere trupul gol. Nu puteţi...

– Obişnuieşte-te cu asta, Leah, ordonă Regan, pentru că nu vei purta nici un fel de haine zilele astea.

– Nu aveţi dreptul – începu ea, adunîndu-şi cămaşa de pe podea.

– Intră! comandă Regan, arătînd către o cadă enormă, din mijlocul camerei.

Leah stătea perfect nemişcată, acoperindu-se cu cămaşa.

Nicole veni lîngă ea.

– Leah, spuse ea ferm. Acum eşti o Stanford, iar numele şi casa asta frumoasă cer anumite responsabilităţi. În primul rînd, nu poţi sta la masă mirosind

mai rău ca o hazna, ca acum, de exemplu. Şi apoi, Regan şi cu mine vom dedica persoanei tale următoarele săptămîni – sau luni, dacă e nevoie – ca să facem din tine o Stanford. O să te curăţăm, o să te cremuim, o să-ţi punem măşti şi cînd vom fi gata te vom învăţa gramatică, cum să mergi, bunele maniere, dar asta necesită muncă.

Leah se uită de la o femeie la alta.

– Cînd o să terminaţi, o să miros şi eu ca voi? Cînd Wesley s-o întoarce, o să mă vadă cu o rochie la fel de frumoasă?

Regan şi Nicole îşi zîmbiră.

– O rochie frumoasă. Wesley va fi mîndru că eşti soţia lui.

Peste cîteva zile se întreba dacă ar mai fi intrat în cada aceea cu apă, dacă ar fi avut idee ce or să-i facă cele două femei prietenoase. Credea că vor fi mulţumite cînd o vor vedea curată, dar Nicole o anunţă:

– Asta nu rezolvă nimic. Ai fost prea mulţi ani neglijată.

Leah, înfăşurată într-un halat de bumbac, se lăsă condusă în altă cameră; şi aici era o cameră cu o cadă cu...

– Ce e asta? întrebă ea speriată.

– Noroi, răspunse Regan zîmbind.

Deci o băgară pe Leah în nămol, o lăsară în costumul Evei pînă se uscă, după care mai făcu încă trei băi. Apoi se întinse pe o masă, în timp ce Nicole şi Regan îi masau pielea cu mănuşi aspre de buret. Îi mai făcură o baie, de data asta cu ulei

vegetal şi, cînd terminară, îi făcură alt masaj, cu cremă de castraveţi.

– Nu e rău, spuse Regan la sfîrşitul zilei, cu părul în ochi şi cu rochia făcută praf. Cred că am reuşit destule. Îi dădu o palmă în joacă lui Leah la fundul gol, îi întinse un halat şi o escortă în sus, pe scări.

Epuizată, dar simţindu-şi pielea curată şi vie, Leah căzu în pat.

În dimineaţa următoare Nicole şi Regan veniră din nou. Leah gemu şi îşi trase păturile peste cap.

– Oh, nu, Leah, spuse Regan rîzînd. Întîmpină ziua cu un zîmbet. Trase păturile, iar Leah coborî singură scările către camerele de tortură.

– De cînd aştept să fac asta, spuse Nicole, scoţîndu-i boneta lui Leah de pe capul murdar. Oare ce culoare o fi avînd părul?

Leah stătea pe un scaun tare, în timp ce Nicole luă o perie de păr şi începu să o chinuiască pînă cînd îi dădură lacrimile.

– Mătreaţă, murmură Nicole, dar Leah nici măcar nu ştia ce înseamnă.

În timp ce Nicole o peria, Regan îi aplică pe faţă o mască de tărîţe de grîu. Cînd masca se uscă, începu să-i spele capul în întregime. Trebuiră patru rînduri de săpuniri ca să cureţe urmele anilor de murdărie şi de jeg.

– Nu pot să jur, dar cred că văd nişte reflexe de roşu pe aici, spuse Nicole.

Chiar şi udă, Leah se simţea mai uşoară ca niciodată, dar, înainte să spună ceva, Nicole, cu mîinile pline de ceva ca o maioneză, începu să o

tragă iar de părul curat. Capul îi fu înfăşurat cu un prosop foarte fierbinte şi o lăsară singură în camera întunecoasă, cu capul dat pe spate şi cu felii de cartofi sub ochi.

„Wesley", se gîndea ea mereu. „Sînt, cu adevărat, într-adevăr, nevasta lui şi el merită toate astea."

Seara, îi spălară părul din nou şi i-l clătiră cu apă de ploaie amestecată cu suc de lămîie, oţet şi rozmarin. Nicole acoperise toate oglinzile de pe coridor, pînă în camera lui Wesley şi pînă în sala de baie unde lucrau, aşa că Leah nu avea idee cum arată, dar cînd se arunca în pat, ştia că miroase mai bine.

Leah era nevoită să înveţe că Nicole şi Regan se aşteptau de la ea să îşi schimbe lenjeria intimă şi să facă baie în fiecare zi. Credea că dacă o îmbăiaseră o dată, o făcuseră pentru totdeauna, dar după ce treceau trei zile, o împingeau iar în cadă. Erau hotărîte să înmoaie pielea lui Leah, plină de crustă după atîţia ani de muncă. Îi frecau genunchii şi coatele, apoi tamponau cu suc de lămîie şi masau cu cremă de căpşuni.

Şi mai erau lecţiile. Nicole o învăţase cum să-şi îngrijească pielea şi părul, chiar dacă petrecea o zi întreagă pe cîmp, în spatele unei herghelii de cai. Cum Leah nu ştia să citească, o făcură să înveţe pe dinafară reţete pentru creme, măşti faciale, balsamuri de păr şi şampoane; din cînd în cînd o puneau pe Leah să le recite ca să le poată spune şi-n somn.

După două săptămîni de tratament, Nicole, cu mîinile în părul curat, moale și strălucitor al lui Leah, se dădu înapoi.

– Crezi că îi putem arăta acum? întrebă ea zîmbind.

– Așteaptă, rîse Regan. Pune asta pe tine, Leah. Îi întinse o rochie verde-aprins, de tafta, mătăsoasă, brodată cu păsări colorate.

– Nu aș putea, ezită Leah, dar privirea lui Nicole o opri. Leah se dezbrăcă de rochia de muselină pe care o purta și își strecură mîinile în mătase, mărindu-și ochii cînd simți senzația fină.

– E încîntător.

– În regulă, acum, așează-te acolo, ordonă Regan, așezînd-o pe Leah în fața unei oglinzi înalte, acoperite cu un cearceaf de pat.

Cînd Regan îndepărtă cearceaful dintr-o mișcare, Leah nu avu nici o reacție, pentru că nu avea idee cine era persoana din oglindă. Se întoarse să vadă cine e în spatele ei, dar cînd reflecția i se mișcă, rămase încremenită.

Femeia din oglindă nu era numai drăguță; era frumoasă. Păr lung, auriu, îi cădea în cascade pe umeri și pe spate, pînă în talie, ochii îi erau mari, intensi și verzi, iar gura, plină și senzuală. Nesigură, Leah ridică o mînă și își atinse obrazul, și în următorul minut se aruncă grămadă pe pat, în timp ce Regan și Nicole rîdeau.

– Cred că am reușit, spuse Regan triumfătoare, cînd Leah își ridică fața. Vreau s-o arătăm. Chiar acum, numai puțin măcar.

– E devreme, o avertiză Nicole.

– Haide, Leah, zise Regan, luînd-o de mînă.

Regan o conduse pe Leah într-o parte a casei pe care nu o mai văzuse şi, trecînd prin holuri lungi, ajunseră într-o sală de mese vastă.

– Locul ăsta nu se mai sfîrşeşte?

– O să te obişnuieşti pe aici. Acum mergem în biroul lui Travis.

– Fratele lui Wesley?

Regan rîse.

– De obicei se ştie că Wesley este fratele mai mic al lui Travis.

– Nu şi pentru mine, spuse Leah încrezătoare.

Travis stătea în spatele unui birou enorm, în faţa unor registre deschise şi cu secretarul în spatele lui. Regan o aşeză pe Leah în faţa biroului şi, cînd o văzu secretarul, căscă gura uimit. Văzîndu-i figura, Travis ridică ochii din registre şi se întoarse să se uite la Leah.

– Dumnezeule mare, spuse el, fluierînd admirativ. Doar nu e...

– Este, zise Regan mîndră.

– Pune nişte ceai, îi comandă Travis secretarului. Şi nu te mai holba! Hai, ia loc. Leah, nu?

De parcă ar fi fost tratată dintotdeauna ca o doamnă, Leah se aşeză fără ezitare pe scaunul pe care Travis i-l ţinea de spătar. Rochia i se dăduse cumva într-o parte, iar Travis se bucura de privelişte. Se uită la Regan şi o văzu cum îi aşteaptă reacţiile.

– S-a mai împlinit, nu? spuse el rînjind.

Ceaiul sosi aproape instantaneu, adus de două servitoare şi un valet ce ducea o tavă mare de

argint şi toţi trei, plus secretarul lui Travis, se holbau la Leah.

– Afară! Cu toţii! comandă Travis.

Leah nu se mişca şi se uita la ei la fel de curioasă, întrebîndu-se cine erau şi care era treaba lor pe-acolo.

Cînd rămaseră numai ei, Travis turnă ceai pentru Leah, într-o ceaşcă de porţelan fragil, şi i-o întinse cu mare politeţe.

– Mi-e foame, spuse Leah şi îşi trase cu zgomot scaunul lîngă birou, unde era o tavă cu prăjituri şi sandvişuri. Sorbi tare din ceai, plimbîndu-şi lichidul zgomotos prin gură, puse ceaşca umedă pe capacul de lemn al biroului, luă trei prăjituri, le puse în farfurioară, turnă deasupra frişcă din castronelul de argint şi începu să mănînce totul cu linguriţa de ceai. Cînd era la jumătate, ridică privirea către Travis, Regan şi Nicole, care căscaseră ochii la ea.

Nicole a fost prima care şi-a revenit.

– Încă mai avem de lucru cu ea, spuse ea, ducînd delicat ceaşca cu ceai la buze.

– Aşa să şi faci, mormăi Travis printre dinţi.

Leah mîncă mai departe.

Trei zile mai tîrziu, Leah se jură că urăşte ceşcuţele de ceai cu farfurioare, care erau atît de drăguţe, dar care îi alunecau mereu din mîini. Regan o ameninţă că o omoară dacă mai sparge o singură bucată de porţelan scump de import, aşa că Leah încercă din nou să înveţe să le folosească.

– Ce contează cum mănînci, cînd, oricum, bagi tot în gură? întrebă Leah aproape plîngînd cînd Nicole o certă iar la folosirea furculiţei.

– Gîndește-te la Wesley, spunea Nicole, folosind propoziția slogan ca s-o convingă pe Leah, și care mergea întotdeauna.

Femeia se folosea de Wesley ca s-o ambiționeze pe Leah, s-o forțeze să fie răbdătoare și s-o învețe manierele pe care trebuia să le știe. Aflaseră întreaga poveste de la Leah, despre cum l-a cunoscut pe Wesley și cum îl iubea dintotdeauna.

Leah era de două luni pe plantația Stanford, cînd tatăl ei, Elijah, a fost găsit înecat într-un rîu. Travis plăti pentru o înmormîntare frumoasă. Pentru prima dată, de cînd se măritase cu Wesley, Leah își văzu frații și surorile. Se îngrășaseră, erau curați și îngrijiți de către oamenii care îi luaseră. Se uitaseră la Leah cu ochii mari – nu erau siguri că era ea – și plecaseră cu noile familii; Leah plînse de bucurie pentru că păreau atît de fericiți acum.

Cînd Leah privi peste sicriul unde era depus tatăl ei, văzu că o femeie tînără și frumoasă se uită la ea. Dar înainte ca Leah să privească mai atent la această apariție, Regan o chemă și Leah se întoarse. Cînd se uită din nou, femeia dispăruse.

– Cine era? întrebă Leah mai tîrziu.

– Kimberly Shaw, răspunse Regan scurt.

„Femeia care trebuia să se mărite cu Wesley", se gîndi Leah, umflîndu-se în pene. „L-o fi vrut ea, dar e al meu".

Leah așează ușurel, fără zgomot, ceșcuța cu ceai pe farfurioară, de parcă ar fi știut dintotdeauna cum să mănînce și să bea, se înclină către Travis și zîmbi drăguț.

– Şi crezi că această maşină de egrenat bumbacul va face producţia mai rapidă? Doar nu crezi că piaţa bumbacului se va prăbuşi ca aceea de tutun?

Regan şi Nicole se rezemară de spătarele scaunelor şi îşi priviră cu plăcere protejata. Le luase luni de muncă, dar Leah trecuse testul. Nu avuseseră în intenţie s-o înveţe pe Leah ce să discute, poate cel puţin să pronunţe cuvintele, aşa că rămaseră surprinse cînd se arătă interesată de munca la fermă. Bineînţeles că nu fusese niciodată în stare să citească – şi încă nu încercaseră să o înveţe – aşa că Leah vorbea despre ce ştia – munca la fermă.

„Şi Travis o mănîncă din ochi", se gîndi Regan dezgustată. Uneori, cînd Regan discuta despre problemele casei, îl observa pe Travis absent, privind în gol, dar cînd Leah îl întreba de mult iubitele lui păduri sau de cai sau de magazin, Travis mai avea puţin şi cădea de pe scaun.

– Mîine dimineaţă, spuse Travis, putem merge călare să vezi cultura de tutun.

– Nu, zise Nicole blînd. Mîine, Leah merge cu mine acasă. Sînt plecată cam de mult timp şi e momentul s-o îmbrăcăm.

– Mie mi se pare îmbrăcată, spuse Travis apreciativ, uitîndu-se la rochia decoltată pe care o purta Leah.

– Travis, îl avertiză Regan, gata să-i spună ce credea ea de felul în care îi făcea ochi dulci lui Leah.

Nicole rîse şi evită cearta ce era gata să izbucnească.

– Nu, Leah trebuie să meargă cu mine. Trebuie să sosească materialele pe care le-am comandat şi toate ustensilele mele sînt acolo. De asemenea, o voi învăţa cum să conducă o plantaţie. E bine să înceapă cu ceva mai mic, nu cu monstrul ăsta de plantaţie, Travis.

După ce pufni pe nas, Travis zîmbi, îi luă mîna lui Leah şi i-o sărută.

– O să-mi fie dor de chipul tău drăguţ, dar Clay va avea grijă de tine.

Mai tîrziu, Regan merse cu Leah în dormitorul lui Wes.

– Nicole are acasă o armată de meseriaşi francezi. Ea şi cu Clay s-au întors vara trecută din Franţa cu oameni pe care Nicole i-a cunoscut cînd a trăit acolo. Croitoreasa ei a lucrat pentru regină. Acum, somn uşor, pentru că mîine dimineaţă o să te scoli devreme. Noapte bună!

Leah îşi scoase rochia, una mai veche de-a lui Nicole, şi îşi puse o cămaşă de noapte curată, strecurîndu-se în pat.

Acum e iulie, se gîndi ea. Trebuie să treacă iarna, apoi primăvara, înainte ca Wesley să se întoarcă la ea. Atingîndu-şi părul lung şi moale, ştia că arată cu totul altfel şi se rugă să-i placă, atunci cînd se va întoarce. Voia s-o placă mai mult decît orice. „Pentru tine, voi fi cea mai bună soţie din lume", şopti ea şi adormi zîmbind.

Dimineaţă devreme, înainte să se lumineze, Travis le conduse pe Nicole şi pe Leah către doc. De cinci luni, de cînd era acolo, Leah văzuse plantaţia doar de la fereastră, pentru că stătuse

numai în casă cu Regan şi cu Nicole, învăţînd să meargă, lecţii de gramatică, maniere, cum să se aşeze, cum să se ridice, toate chinurile inimaginabile.

Ajunşi pe doc, Travis se aplecă şi o sărută pe obraz, iar Leah, atingînd locul unde o sărutase, îl privi mirată.

– O să ne fie dor de tine, strigă el, în timp ce un bărbat o ajută să urce în corabia care o aştepta.

Zîmbind, ea le făcu cu mîna pînă cînd nu îi mai văzu. Cît de îngeresc, de cald şi de iubitor fusese totul, se gîndi ea. Aproape că uitase cum e să fii supărat douăzeci şi patru de ore pe zi.

Se întoarse către Nicole, care o privea.

– Dacă ar fi şi Wesley aici, totul ar fi perfect, spuse Leah rîzînd şi alintîndu-se.

– Sper să ai dreptate, murmură Nicole, mai mult pentru sine, înainte de a privi în altă parte.

Capitolul 4

Pe plantaţia *Arundel,* aşteptînd s-o întîmpine pe Nicole, erau doi băieţi gemeni, identici, în vîrstă de şase ani şi încă doi gemeni în vîrstă de şaptesprezece ani, fată şi băiat, care se prezentară Alex şi Amanda. Clay aşteptă nerăbdător ca toţi ceilalţi să-i îmbrăţişeze soţia, după care o cuprinse în braţe, sărutînd-o pasionat, şi se îndepărtară împreună, fiecare ţinînd cîte un băieţel de mînă şi privindu-se în ochi.

– Întotdeauna sînt aşa, spuse Alex pe jumătate dezgustat.

– Sînt îndrăgostiţi, tîmpitule, izbucni Amanda, înainte de a se întoarce către Leah. Vrei să vezi hainele care au sosit? Unchiul Clay a spus că sînt pentru tine.

– Eu am altceva mai bun de făcut, aşa că vă rog, doamnelor, să mă scuzaţi, spuse Alex, după care încălecă pe un frumos armăsar şi plecă.

– Oricum, nu avem nevoie de el, spuse Amanda. Haide, trebuie să ne grăbim. Madame Gisele este îngrozitoare cînd trebuie să aştepte.

Dacă te chinuieşte prea mult, s-o ameninţi că o trimiţi înapoi în Franţa. Asta o face să tacă măcar cîteva minute, spuse Amanda complice.

În timp ce Leah şi Amanda mergeau împreună, Amanda trăncănea, iar Leah urmărea aglomeraţia de dimineaţă, oamenii ce intrau şi ieşeau din ceea ce păreau a fi sute de clădiri. Leah începu să pună întrebări.

– Aceea e casa supraveghetorului, acelea casele lucrătorilor, aceea casa de gheaţă, acolo grajdurile, acolo bucătăria, erau răspunsurile Amandei. Ea e sus, ne aşteaptă. Amanda o conduse pe Leah printr-o poartă octogonală, prin spatele unei case enorme, apoi sus, pe o scară cu trepte frumoase, trecînd pe lîngă mese pline de vaze cu flori, proaspăt tăiate.

– Mamei, adică lui Nicole, îi plac mult florile. Am ajuns, madame,îi spuse Amanda politicoasă unei femei micuţe şi slăbuţe, cu un nas mare şi ochi negri.

– Ai întîrziat, zise madame Gisele cu un accent atît de pronunţat, încît Leah aproape că nu o înţelese.

– Ăsta e accentul ei, şopti Amanda. A trecut ceva timp pînă am înţeles ce spune.

– Afară! ţipă madame. Avem treabă şi tu ne stai în drum.

– Da, bineînţeles, zise Amanda rîzînd, în timp ce făcea plecăciuni exagerate.

– Insolentă fată! izbucni madame, dar în vocea ei se simţea afecţiunea. Apoi ochii i se fixară pe Leah, cercetînd-o din cap pînă-n picioare.

– Da, da, chip frumos, piept cam mare, dar îi place soţului, nu?

Leah zîmbi, se înroşi şi începu să studieze tapetul de pe pereţi.

– Haide, haide, nu sta acolo. Avem treabă. Arată-mi ce-ţi place, ca să putem începe. Îi indică un perete plin cu eşantioane de materiale.

Leah arătă cu degetul către un eşantion de material albastru-închis.

– Eu... eu, nu ştiu, spuse Leah. Îmi place totul. De obicei, Nicole şi Regan...

– Ah! o întrerupse madame Gisele. Doamna Regan nu e aici, iar Nicole este, fără îndoială, cuprinsă de pasiune cu bărbatul acela magnific al ei şi nu va fi bună de nimic cîteva zile. Deci! Acum trebuie să înveţi să te bizui pe tine însăţi. Stai dreaptă! Nici o rochie nu va cădea bine dacă stai cu umerii aplecaţi. Ai ceva mîndrie în tine! Eşti o femeie frumoasă, ai un bărbat bogat şi chipeş, care se va întoarce în curînd şi acum te voi îmbrăca splendid. Ai de ce să fii mîndră, deci arată că eşti.

„Da, se gîndi Leah, are perfectă dreptate. Am o mulţime de motive să fiu mîndră". Se întoarse către materiale.

– Asta îmi place, spuse ea, arătînd o catifea de culoarea aramei.

– Bine! Altceva?

– Aceasta şi aceasta şi... acesta.

Madame Gisele o privi un moment, apoi rîse scurt.

– Poate că pari speriată, dar nu ţi-e frică de nimeni. Adevărat, nu?

Leah se gîndi serios la întrebare.

– Nicole şi Regan sînt atît de sigure de ele. Tot ce fac e perfect.

– Ele s-au născut bogate, dar oameni ca tine şi ca mine... trebuie să înveţe. Te voi ajuta eu, asta în cazul în care nu ţi-e frică de munca grea.

Leah zîmbi, amintindu-şi de senzaţia că duce greutăţi enorme pe umeri.

– Oamenii care trăiesc în case ca asta, nici măcar nu ştiu ce înseamnă munca.

– Tu vei şti, spuse madame Gisele rîzînd. Tu vei şti.

Pentru Leah urmară zile de măsurători, croieli şi cicăleli din partea lui madame.

– Lenjeria! repeta micuţa femeie. Poate că la ferma aia nu o să porţi mătase în fiecare zi, dar pe dedesubt vei fi o doamnă.

La început, Leah rămase şocată de materialele semi-transparente din bumbac adus din India, dar în curînd începură să-i placă. Madame şi lucrătorii ei creară o garderobă magnifică pentru Leah, cu o mulţime de rochii din muselină imprimată, de toată ziua şi cîteva creaţii din mătase şi catifea pentru orice fel de societate existentă în noul stat Kentucky.

Şi întotdeauna madame o ajuta pe Leah să capete încredere în sine.

– Acum eşti o Stanford şi eşti îndreptăţită să ai toate privilegiile cuvenite numelui.

Inconştient, Leah începu să stea dreaptă şi, după încă o lună, se purta de parcă ar fi mîncat numai la masă şi ar fi purtat numai rochii din satin.

După ce se adună recolta, şi Clay putu să se relaxeze, Nicole începu să-şi petreacă timpul cu Leah. Ieşeau în fiecare dimineaţă şi o învăţa să călărească.

– Îmi place de ea, îi spuse Clay lui Nicole într-o seară. E foarte serioasă, vrea să placă întotdeauna, încercînd să învețe totul, imediat.

– Pentru Wesley face toate astea, zise Nicole blînd, ridicîndu-și privirea din goblenul pe care îl broda. Chiar după ce a tratat-o urît, părăsind-o după o noapte împreună și părăsind-o și după căsătorie, ea tot mai crede că soarele va răsări și că îl va îmbuna pe bărbatul acesta. Sper, doar că...

– Ce speri? întrebă Clay.

– Wesley seamănă mult cu Travis și, cînd unuia dintre ei îi intră ceva în cap, nu e ușor să îi iasă.

– Și ce ai vrea să îi iasă din cap?

– Kimberly, răspunse Nicole.

Clay pufni dezgustat.

– Wes a fost salvat că nu a luat-o de nevastă pe cățeaua aia. Kimberly crede că lumea ar trebui să i se întindă la picioare și, din nefericire, așa se întîmplă.

– Și, de obicei, așa proceda Wesley. Nu cred că o va uita ușor pe Kimberly.

– O va uita, spuse Clay rîzînd. Wes nu e prost și, după ce va petrece cîteva săptămîni singur cu o frumusețe ca Leah, nici n-o să-și mai aducă aminte că există Kimberly.

Nicole avea propriile idei în legătură cu prostia bărbaților în materie de femei drăguțe, dar nu mai spuse nimic și își reluă cusutul.

În iarna aceea, cînd nu prea mai era de lucru la plantație, Leah descoperi țesutul. Cînd Nicole îi arătă țesătoria, lui Leah nu-i mai venea să iasă de

acolo. Hainele frumoase şi carpetele ce se conturau sub mîinile meştere ale femeilor, suveicile ce parcă zburau şi pedalele ce se mişcau cu uşurinţă o fascinau pe Leah.

– Ai vrea să-ţi încerci mîna la un război de ţesut? întrebă o blondă grasă, pe care Nicole i-o prezentă ca fiind Janie Langston.

– Nu sînt sigură că pot să fac asta, zise Leah, ezitînd. I se părea că războiul manevrează mii de iţe. În sus şi în jos, susţinute de un cadru de metal şi acesta prins de o bîrnă de lemn.

– Ţi-ar plăcea să încerci? întrebă Janie, cînd Leah atinse cu respect o haină de lînă.

– Foarte mult, zise Leah, sigură de ea.

Nicole o dusese pe Leah aproape pe toată plantaţia, dar ea nu reţinu prea multe, pentru că mintea îi rămăsese la ţesătoria pe care o văzuse.

– Crezi cu adevărat că pot şi eu să fac aşa ceva? o întrebă Leah în timp ce părea că se uită la nişte vaci. Mulsese vaci înainte de a învăţa să meargă, aşa că nu o prea interesau, dar o fascina ideea de a crea asemenea frumuseţi.

– Da, Leah, cred că poţi. Ţi-ar place dacă ne-am întoarce chiar acum la ţesătorie?

Lui Leah i se lumină privirea.

Leah îşi petrecu următoarele luni la un metru depărtare de Janie, care o învăţă totul, de la torsul lînii pînă la ţesut. Iar Leah avea o asemenea îndemînare, de parcă se născuse cu suveica în mînă.

Seara torcea, iar firele ce îi ieşeau din mînă erau extrem de fine. În timpul zilei, îşi trăgea scaunul

lîngă modelele lui Janie şi executa indicaţiile, fără nici o greşeală şi fără să-şi piardă răbdarea.

În ianuarie, Janie îi spuse că a venit timpul să înveţe să-şi schiţeze singură modelele.

– Dar nu ştiu să citesc, zise Leah.

– Nici una din ţesătoarele mele nu ştiu. Acum, în primul rînd, hai să înveţi să-ţi desenezi modelul.

În următoarele săptămîni, Nicole o găsi pe Leah de două ori adormită cu capul pe o masă plină de hîrtii, blocuri de desen şi ciorne la care exersa.

Nicole o ajută pe Leah să se culce, iar a doua zi dimineaţă, Clay o întrebă dacă poate veni la el la birou.

– M-am gîndit că poate ţi-ar face plăcere să ai asta, zise el, întinzîndu-i un registru mare, învelit în piele albastră.

– Dar nu ştiu să... începu ea.

– Deschide-o.

Văzu doar pagini albe şi îl privi, neînţelegînd.

Clay veni lîngă ea.

– Pe copertă scrie *Arundel Hall* şi eu folosesc aşa ceva în fiecare an ca registru pentru notări zilnice. Nicole mi-a povestit despre schiţele şi modelele tale pentru ţesături, aşa că m-am gîndit să le treci aici. Ai putea să-l iei cu tine în Kentucky.

Văzînd bunătatea extraordinară a lui Clay, Leah căzu pe un scaun, cu registrul în braţe, şi începu să plîngă.

– Am greşit cu ceva? se lamentă Leah. Ştiu că o faceţi pentru Wesley, dar...

Clay îngenunche în faţa ei şi îi ridică bărbia cu un deget.

– Vreau să mă asculţi şi să crezi ceea ce-ţi spun. La început, te-am luat pentru că eşti nevasta lui Wesley, dar de cîteva luni am şi uitat de el. Şi Nicole şi eu şi copiii noştri te iubim. Bunătatea ta, dragostea pe care ne-o oferi ne-au răsplătit cu vîrf şi îndesat puţinul pe care l-am făcut pentru tine. Ţi-aduci aminte cînd, de Crăciun, băieţii s-au îmbolnăvit de pojar şi tu ai stat cu ei?

– Dar pe voi e uşor să vă iubească cineva, răspunse ea printre lacrimi, iar voi mi-aţi oferit lumea. Eu am făcut atît de puţin pentru voi.

Ridicîndu-se, Clay începu să rîdă.

– E-n regulă, atunci sîntem la egalitate. Doar că nu vreau să mai aud că noi am făcut nu ştiu ce pentru tine. Acum trebuie să-mi văd de treabă.

Leah se ridică şi, din impuls, îl îmbrăţişă pe Clay.

– Mulţumesc pentru tot.

O îmbrăţişă şi el.

– Dacă aş fi ştiut că primesc o asemenea recompensă, ţi-aş fi făcut acte pe plantaţie. Acum du-te înapoi la ţesăturile tale.

Ieşi zîmbind din birou.

În februarie, Regan şi Travis veniră s-o ia.

– Ai avut-o destul, îi spuse Travis lui Clay, în timp ce îi zîmbea lui Leah.

Regan a zis, pe undeva dezgustată, că Travis a iertat-o cam repede pe Leah că l-a fraierit pe „frăţiorul" lui, mai ales că s-a dovedit a fi atît de drăguţă.

Cu lacrimi în ochi, Leah îmbrăţişă întreaga familie Armstrong, luîndu-şi la revedere.

– Oh, da, zise Clay cu ochi surîzători, m-am gîndit că asta ţi-ar plăcea. Arătă cu capul către o

cutie enormă de lemn, pe care erau așezate celelalte bagaje.

Nedumerită, Leah se îndreptă spre cutie. Era un război de țesut, o piesă superbă, lucrată în lemn de cireș.

Clay o îmbrățișă, văzînd că a rămas fără grai.

– Poți s-o iei în Kentucky cu tine. Nu ți-l mai dau dacă începi să plîngi.

Leah îl îmbrățișă din nou, în timp ce Travis spuse că va trimite pe cineva să ia războiul. Leah nu voia să se despartă de el nici măcar pentru cîteva zile.

În drum spre plantația *Stanford,* Regan îi puse lui Leah sute de întrebări, observînd în același timp o mulțime de schimbări la ea. Se simțea mai sigură pe ea, privea oamenii în ochi, iar mișcările ei erau, inconștient, grațioase.

Mergînd de la doc către casă, Regan se întreba dacă Leah era pregătită pentru orice. La poartă, cu o mînă sprijinită delicat de balamalele de fier, era Kimberly Shaw, cu părul blond ridicat în vîrful capului, descoperindu-i chipul încîntător, iar pe gît îi scăpaseră cîțiva cîrlionți. Frumusețea ei fragilă era accentuată de o bluză roz, asortată la o fustă roz-închis.

– Ea e Kimberly a lui Wesley? șopti Leah.

– *Tu* ești nevasta lui Wesley, ține minte asta, Leah, zise Regan printre dinți, în timp ce Kimberly cobora scările către ele.

– Kimberly, zise Travis încîntat. Nu te-am văzut de atîta timp. O luă pe după umeri și o sărută pe obraz. Ai cunoscut-o pe cumnata mea, Leah?

– În treacăt, spuse Kimberly cu o voce dulce și blîndă, în timp ce dădea mîna cu ea. Eu sînt Kimberly Shaw.

Spre dezgustul lui Regan, observă cum Leah este imediat subjugată de Kim. Avea felul ei de a arbora o amabilitate aparentă, care îi fascina pe oameni.

– Sînt foarte fericită să te cunosc, spuse Leah încet.

– Doamnelor, vă rog să mă scuzați, zise Travis, trebuie să mă întorc la lucru.

După ce plecă, Regan o invită pe Kim înăuntru, să servească un ceai.

– Dacă nu deranjez prea mult, zise Kim. Am niște noutăți pentru voi.

– Despre Wesley? întrebă Leah repede, urmînd-o pe Kim pe scări.

– N-ai mai auzit de el? întrebă Kim cu sprîncenele ridicate.

– Tu ai auzit? o întrerupse Regan, conducînd-o într-o cameră mică, după ce comandă ceai unui servitor.

– Nu prea des, zise Kim modestă. Vorbi din nou, cînd se așezară. Vreau să fiu sinceră, așa că vă spun că am fost foarte supărată de ce s-a întîmplat anul trecut. De cîteva luni încoace, nici nu am putut suporta să aud de numele lui Wesley.

Leah se juca cu un deget în poală. Se gîndise atît de puțin la cum s-o fi simțit femeia asta cînd l-a pierdut pe bărbatul pe care îl iubea.

– După cum știți, continuă Kim, aranjasem ca Wesley și cu mine, plus fratele meu, Steven, să

călătorim spre Kentucky și voiam să merg într-un stat nou cu... cu... Se opri, pentru că servitoarea intrase cu ceaiul.

După ce ieși, Regan zise:

– Doar nu ai venit aici ca să ne spui de planurile de anul trecut.

Lacrimi mari umbriră ochii frumoși ai lui Kim.

– Din ziua aceea, de la biserică, viața mea a fost îngrozitoare. Regan, nici nu poți să-ți imaginezi cum a fost. Permanent se rîde de mine. De cîte ori mă duc la biserică, se găsește cineva care să facă o remarcă despre cum am fost... abandonată. Se uită la Leah, care își privea mîinile în continuare. Pînă și copiii mă iau în rîs.

Își îngropă fața în mîini.

– Este prea îngrozitor. Nu mai pot să suport.

În ciuda voinței ei, Regan simți milă pentru femeie.

– Kim, ce putem noi să facem? Poate că dacă Travis ar sta de vorbă cu oamenii sau...

– Nu, zise Kim. Singura soluție este să plec. Leah, zise ea, rugătoare și privind-o în ochi. Nu mă cunoști, dar vreau să te rog să faci ceva pentru mine, ceva ce îmi va salva viața.

– Ce pot să fac? întrebă Leah serioasă.

– În ultima scrisoare pe care am primit-o de la Wesley, scrie că se va întoarce și că veți pleca în călătorie, împreună cu fratele meu.

„O lună", se gîndi Leah. În numai o lună, Wesley va fi acasă și va fi cu adevărat soția lui.

– Lasă-mă să merg cu voi, spuse Kimberly. Aș putea călători cu Steven și, noi patru, am putea merge unde nimeni nu știe ce am pățit. Te rog,

Leah, nu am nici un drept să te rog, știu, dar din cauza ta s-au...

Regan se ridică, tăindu-i vorba lui Kim.

– Cred că-i ceri prea mult lui Leah și nu cred că ar trebui...

– Te rog, Leah, se rugă Kim. Poate că pot să-mi găsesc un soț în Kentucky. Aici toată lumea rîde de mine, iar tu deja îl ai pe Wesley, singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, și...

– Da, zise Leah hotărîtă. Bineînțeles că poți să mergi cu noi.

– Leah, zise Regan, cred că ar trebui să mai discutăm despre asta.

– Nu, zise Leah, uitîndu-se la Kim. E vina mea că ți s-au întîmplat astea și voi face tot ce pot ca să recapeți ce ai pierdut.

– Dar nu e responsabilitatea ta... începu Regan, dar Leah o privi ca niciodată.

– N-ai vrea să torni ceaiul? îi spuse Leah lui Regan, și Regan se așeză și se supuse.

Capitolul 5

Leah încheie cuvertura stil irlandez, albastru cu alb pe margini, şi o lăsă încet în jos, în poală.

Privi în sus auzind rîsul lui Janie.

– Oare imaginaţia îmi joacă feste sau îţi tremură mîinile?

Leah îi zîmbi la rîndul ei.

– Cred că da, puţin. Făcu o pauză. S-a auzit clopotul?

Janie rîse şi mai tare.

– Mă tem că nu.

– Doar nu crezi că au uitat să sune, nu? Adică nu îl vor lăsa să vină pe Wesley, fără să mă anunţe.

– Leah, spuse Janie cu mîna pe umărul ei, Travis şi Regan aşteaptă şi ei să se întoarcă. În momentul în care se zăreşte, vor suna clopotul.

În momentul acela, se auzi sunetul tare al clopotului.

Leah nu se mişcă, dar faţa ei îşi pierdu culoarea din obraji.

– Nu fi aşa speriată, spuse Janie rîzînd. Haide să-l întîmpinăm.

Încet, Leah se ridică privindu-şi cu îndoială rochia. Purta o rochie de mătase de culoarea aramei, care îi accentua culoarea aurie a părului, pe corsaj avea cusute funde negre de mătase, iar părul îl avea ridicat în vîrful capului, cu cîrlionţi lăsaţi pe lîngă urechi şi prins cu panglici negre.

– Eşti frumoasă, spuse Janie cînd Regan intră valvîrtej în cameră.

– Ai de gînd să stai aici toată ziua? întrebă Regan. Nu vrei să-l vezi?

– Ba da! oftă Leah. Oh, da! Şi coborîră toate trei alergînd.

Cu două săptămîni în urmă, Travis primise veşti de la Wesley, spunînd că el împreună cu Steven se întorc în a doua jumătate a lunii aprilie; era sfîrşitul lunii. Travis trimisese pe cineva în susul rîului să vadă cînd sosesc bărbaţii şi din momentul în care îi vedea,urma să sune clopotul pentru ca toată lumea să poată veni să-i întîmpine.

Alergînd, Leah atinse moneda de aur pe care o ţinea în buzunar, moneda pe care Wesley i-o dăduse demult. Oare va fi mulţumit de felul în care s-a schimbat? Apropiindu-se, îl văzu pe Travis vorbind cu cineva şi se opri din fugă. „Voi fi cea mai bună nevastă din lume, Wesley al meu", se jură. „Nu o să regreţi că ai pierdut-o pe Kimberly".

Leah stătea în spatele mulţimii, toată lumea împingîndu-se să îi întîmpine pe bărbaţii reîntorşi, dar în timp ce oamenii se îndepărtau, Leah îl zări pentru prima dată. Se mai împlinise de cînd plecase şi acum era la fel de mare ca Travis; era îmbrăcat cu un costum de piele, fără mîneci, ce îi

punea în evidență mușchii brațelor și cu pantaloni strînși pe picior. Aruncate peste umeri purta cîteva genți, dintre care una avea brodat un desen ciudat. Pe cap avea o pălărie care arăta de parcă ar fi tîrît-o pe jos.

Leah se uită la el și simți cum îi bate inima mai repede și i se pune un nod în gît. Așteptase acest moment de ani și ani.

– Uite-o, spuse Travis, trăgîndu-i o palmă prietenească pe umăr fratelui său.

După ce pronunță cuvintele, Leah văzu cum fața lui Wesley se transformă din bucuria revederii în răceală, și ea ezită.

Regan înaintă și o luă pe Leah de braț.

– Haide. Nici măcar nu te recunoaște.

Ezitant, timid, Leah păși către soțul său.

– S-a schimbat, nu? spunea Travis mîndru. Parcă m-a lovit ceva în cap cînd am văzut ce drăguță e și curată.

Roșind, dar încîntată, Leah se uită la Wesley printre gene. El privea dincolo de ea, spre păduri.

– Va trebui să-mi spui cum au fost recoltele de anul trecut, zise Wesley. Și voi avea nevoie de niște semințe să iau cu mine. Ah! Zîmbi. E Jennifer? strigă el către fiica de cinci ani a lui Travis și Regan, care alerga spre unchiul ei. Scuzați-mă, spuse Wesley și își făcu drum prin mulțime pentru a întîmpina copilul.

Pentru o clipă, toată lumea fu mult prea jenată pentru a putea vorbi, dar, privind-o cu simpatie pe Leah, mulțimea începu să se îndepărteze.

Leah, încremenită de lipsa de atenţie a lui Wesley, se uita la el cum se îndrepta cu Jennifer spre casă.

– Ticălosul ăsta! începu Travis către Regan, dar ea îi puse o mînă pe umăr şi clătină din cap. Cred că va trebui să discut cu el, zise Travis şi le lăsă singure pe Leah şi pe Regan.

– Leah... începu Regan.

– Lasă-mă în pace, izbucni Leah. Nu am nevoie de mila nimănui. Am fost proastă să cred că ar putea fi vreodată ceva între noi. Sînt doar o fată săracă din mlaştina rîului, cu o soră tîrfă, aşa că de ce s-ar deranja măcar să se uite la mine?

– Terminä! comandă Regan. Wesley nu e aşa. Poate că a rămas şocat, pentru că erai aşa de drăguţă. În fond, nu te-a văzut niciodată arătînd ca acum.

Leah o privi ciudat.

– Nu sînt chiar aşa de proastă.

– Hai să mergem în casă, spuse Regan. Travis va discuta cu el şi vom afla ce nu e în regulă. O luă pe Leah de braţ. Te rog, pledă ea.

Leah se lăsă trasă de Regan, dar îşi ţinu capul sus în timp ce oamenii, pe lîngă care treceau, o priveau cu milă.

Aproape că intraseră în casă cînd auziră strigăte şi amîndouă femeile rămaseră paralizate de ce se spunea:

– Te aştepţi să nu o urăsc doar pentru că e drăguţă şi curată? strigă Wesley. Am urît-o din momentul în care m-am căsătorit cu ea, de cînd din cauza ei a fost imposibil să o am femeia pe care o iubeam. Toată iarna am muncit zile întregi, încercînd

să scap de toată ura pentru ea, dar nu am putut. Nici măcar nu am să dorm în casă știind ce tîrîtură va trăi în ea. Mi-a ruinat viața și acum te aștepți să cad pe jos doar pentru că s-a spălat pe față?

Regan nu îi dădu voie lui Leah să asculte mai departe, în afară de cîteva zgomote ce anunțau că frații erau gata să se bată, înainte de a o duce pe Leah sus în camera pe care ar fi trebuit s-o împartă cu soțul ei. Regan se rezemă de ușă, atît de șocată și de rănită, încît nu se mai putea mișca.

Nu și Leah, care se îndreptă către garderoba unde rochiile ei noi se amestecaseră cu costumele lui Wesley.

– N-o să iau multe, spunea Leah. Dar voi avea nevoie de cîteva haine. Poate că reușești să vinzi ce rămîne și vor ieși banii pe care i-ai cheltuit cu mine.

Lui Regan îi trebui un moment ca să reacționeze la cuvintele lui Leah.

– Despre ce vorbești?

Leah împachetă două rochii, iar mîinile și trupul îi tremurau.

– Mă voi întoarce la fermă. Am mai muncit și pot munci cît să mă întrețin. Poate că voi putea lua războiul pe care mi l-a dat Clay și voi vinde țesături.

– Fugi? strigă Regan.

Fața pe care Leah o întoarse către ea era plină de furie.

– Poate că toți credeți că sînt un nimic, asta pentru că am crescut fără lucruri fine și nu valorez prea mult, dar am mîndria mea și nu voi sta aici dacă nu sînt dorită.

– Cum îndrăznești? spuse Regan cu dinții clănțănindu-i de furie. Nimeni pînă azi nu te-a tratat decît cu respect, și cum îndrăznești măcar să insinuezi contrariul?

Femeile ajunseseră aproape nas în nas cînd Leah se întoarse.

– Îmi pare rău, șopti ea. Te rog, iartă-mă.

– Leah, spuse Regan mai blînd. Nu face ceva ce o să regreți. Îmi doresc să nu fi auzit ce a spus Wes, dar sînt sigură că situația e rezonabilă.

– În ce fel? întrebă Leah. Ar trebui să mă duc să trăiesc cu el în casa aceea? Tatăl meu întotdeauna m-a urît, dar el îi ura pe toți. Nu era nimic personal în asta. Dar acum soțul.... soțul meu mă urăște *pe mine* și numai pe mine. Nu am vrut niciodată să mă impun în fața lui. Aș vrea să mă fi împușcat taică-meu decît să ajung aici. Se duse înapoi la garderobă și luă o bonetă.

– Leah, nu te poți întoarce la ferma aceea. Locul acela e o mlaștină, iar Travis spune că iarna asta va cădea acoperișul. Nu poți.

– Dar care sînt alternativele? Și să nu-mi spui că ar trebui să stau aici cu voi. Nu am fost obiect de caritate pînă acum și nu voi fi nici pe viitor.

– La dracu' cu Wesley ăstal spuse Regan. Credeam că într-un an o să-și revină. Măcar dacă ar căsca ochii mai bine ar vedea că Kimberly este... Se întrerupse, cu ochii măriți la Leah. Leah, spuse ea încet. Dacă te întorci la fermă și Wes se întoarce în Kentucky cu Steven și Kimberly, ce va spune lumea?

Leah oftă exasperată.

– Oamenii din categoria mea nu-şi permit niciodată luxul de a se întreba ce va spune lumea. Cînd propriul tău tată te tîrăşte însărcinată, într-o biserică, cu pistolul lipit de cap, nu ţi se mai poate întîmpla ceva mai rău. Lumea va spune doar că sînt o altă tîrfă Simmons şi că ştiau asta demult.

– Asta vrei? Îţi place ideea de a intra într-un magazin sau în biserică şi să auzi cum şopteşte lumea în spatele tău?

– Fiind o Simmons, nu prea am de ales.

– *Nu eşti* o Simmons. Eşti o Stanford. Ai uitat asta?

– Nimeni să nu se îngrijoreze. O să-i accept divorţul lui Wesley sau o anulare, sau ce vrea. Nu există nici un copil, deci nu are obligaţii faţă de mine.

– Leah, spuse Regan, şi îi luă mîinile. Stai jos aici să discutăm. Nu poţi fugi de toate relele. Odată am încercat să fug de problemele mele, în loc să rămîn şi să le rezolv. M-am expus unui lanţ de suferinţe fără rost. Trebuie să te gîndeşti la tine şi să nu te sacrifici din cauza unui bărbat tîmpit.

Pentru prima dată, Leah îşi dădu seama că Regan e supărată pe Wesley.

– Oh, da, sînt furioasă pe el, răspunse Regan întrebării nerostite. Wesley nu are idee de la ce a fost salvat. Ştiam de mult timp cum e preţioasa lui Kimberly şi am sperat că tu nu eşti ca ea. Ai trăit cu noi aproape un an şi toată lumea, inclusiv Clay şi Nicole, au ajuns să te iubească şi, la dracu' cu Wesley! Sînt atît de furioasă pe el, încît aproape cred că o merită pe Kimberly.

Deodată, Regan se opri.

– Asta e! Chiui. Asta e! Se ridică şi merse cîţiva paşi. Ştiu cum să rezolvăm totul. Vom... se întrerupse să rîdă. Îi vom da lui Wesley ceea ce crede că vrea, pe Kimberly.

– Bine, spuse Leah obosită, adunîndu-şi hainele în braţe. Sînt sigură că vor fi foarte fericiţi împreună. Acum, dacă nu te superi, cred c-o să plec.

– Leah, nu, insistă Regan oprind-o. Ascultă-mă.

Leah se îmbrăcă cu atenţie pentru cina din seara aceea, purtînd o rochie decoltată adînc, de un verde-închis, care îi punea în valoare ochii. În ciuda eforturilor ei, nimeni nu părea să observe nimic cît timp dură cina. Wesley avea o vînătaie pe maxilar şi Travis îşi freca braţul întruna, de parcă l-ar fi durut. Regan, după cîteva cuvinte în legătură cu mobila ce au stricat-o, nu mai zise nimic. Bărbaţii cinară în tăcere, în timp ce femeile rămaseră tăcute, prefăcîndu-se că mănîncă.

Cînd Leah nu mai putu suporta, se ridică.

– Aş dori să vorbesc cu tine în bibliotecă, spuse ea, uitîndu-se peste capul lui Wesley şi, cînd se uită la ea cu ochi reci, îi răspunse cu aceeaşi privire îngheţată.

Nu îi răspunse, dar cînd ea se întoarse, îl auzi urmînd-o.

Cînd rămaseră singuri în bibliotecă, ea se rugă să fie în stare să-i spună ceea ce voia. Planul lui Regan era bun şi în cele din urmă îi salva mîndria lui Leah, deşi, pentru moment, avusese repulsie faţă de idee. Nu mai dorea să aibă de-a face cu acest bărbat care era evident că o ura.

– Am să-ţi fac o propunere, domnule Stanford.

– Oh, haide, poţi să-mi spui Wesley. Ai muncit ceva ca să ai dreptul, spuse el cu voce biciuitoare.

Leah, cu spatele la el, îşi frînse degetele şi trase adînc aer în piept de cîteva ori, să se calmeze. Se întoarse cu faţa la el.

– Doresc să rezolvăm problema cît mai repede posibil, pentru că nu vreau să fiu aproape de tine, după cum şi tu vrei acelaşi lucru.

– Probabil că e adevărat, spuse el ironic. Fără îndoială că doreai această casă şi această rochie mai mult decît doreai un bărbat care să-ţi facă viaţa talmeş-balmeş.

– De ce am petrecut noaptea aceea cu tine este peste puterea mea de înţelegere de acum, dar adevărul este că sîntem căsătoriţi şi aş dori să rezolvăm treaba asta.

– Ah, şantaj, spuse el pe jumătate cu satisfacţie.

– Poate, acceptă ea cît putu de calmă. Am un plan. Continuă, înainte ca el s-o întrerupă din nou. Cred că ştiu cum vom obţine amîndoi ceea ce dorim. Tu o vrei pe Kimberly a ta, iar eu doresc un loc decent unde să pot trăi.

– Nu-ţi ajunge plantaţia *Stanford*?

Ea îl ignoră.

– Îmi cer scuze pentru această căsătorie, pe care tatăl meu a forţat-o. Îmi cer scuze chiar şi pentru că... m-am dăruit ţie în acea noapte, dar asta nu se mai poate schimba. Dacă îţi voi da o anulare acum, va trebui să trăiesc în Virginia şi să fac faţă bîrfelor. Dar am un alt plan.

Respiră adînc.

– Cu cîteva săptămîni în urmă, Kimberly a ta a venit aici şi m-a rugat să meargă cu noi în Kentucky, cu speranţa că va scăpa de bîrfele pe seama ei şi că, poate, într-un nou stat, va reuşi să-şi găsească un soţ.

Lui Leah nu-i făcu nici o plăcere văzînd cum tresare Wesley la ideea că altcineva se va însura cu femeia pe care o iubeşte.

– Se pare că acum, continuă Leah, rolurile noastre s-au schimbat. Te-am auzit spunînd cît de tare mă urăşti, că nu poţi dormi în aceeaşi casă cu mine şi, fie că mă crezi, fie că nu, am destulă mîndrie, încît să nu mă impun cuiva care mă detestă. Ce vreau să-ţi propun sînt următoarele: ca noi patru să părăsim Virginia după cum am plănuit şi, odată ce dispărem din raza vizuală a persoanelor care ne cunosc, eu voi înceta să pretind că sînt soţia ta – căsătoria noastră e o prefăcătorie – şi voi deveni... verişoara ta, cred că e destul. Sau poate că ar trebui să fiu verişoara domnişoarei Shaw dacă nu suporţi măcar o rudenie fictivă cu mine. Kimberly poate călători ca fiind logodnica ta şi cînd vom ajunge în Kentucky, vom anula căsătoria sau, cum vrei tu, numai să ne eliberăm.

– Şi cît de mult trebuie să-ţi plătesc pentru această ofertă generoasă?

Ea zîmbi batjocoritor.

– Voi munci pe timpul călătoriei către Kentucky, pentru a plăti patul şi hrana şi, odată ajunsă în Kentucky, îmi voi porni propria afacere cu ţesături şi mă voi întreţine singură. Regan m-a ajutat să-mi găsesc un aranjament, după care o să-mi plătesc

datoriile față de ea. Nu vei mai avea nici un fel de obligație față de mine, odată ajunși în noul stat.

El o privi, nevenindu-i să creadă.

– Vrei să mă eliberezi din această căsătorie pentru care ai muncit din greu?

Obrajii i se înroșiră de furie.

– Nu am vrut niciodată căsătoria! *Nu am venit* la tine cînd am știut că port în pîntece un copil. Am încercat să rezolv problema, dar cînd a aflat tatăl meu, m-a bătut pînă m-a lăsat fără cunoștință. Nu am știut decît pe jumătate ce se întîmplă. Dacă nu ai fi fost atît de „nobil" și ai fi așteptat, ți-aș fi cerut să nu te însori cu mine. Acum doresc să rezolvăm amîndoi această situație. Dacă nu suporți ideea de a veni cu tine în Kentucky, anunță-mă și mă voi întoarce la ferma tatălui meu. Deși dacă mă gîndesc mai bine, cred că asta am să și fac, pentru că nu sînt sigură că îți pot suporta compania de-a lungul călătoriei. Scuză-mă, dar cred că o să mă duc chiar acum să discut cu Travis despre legalitățile pentru desfacerea căsătoriei.

Trînti ușa în urma ei și se rezemă de ea pentru un moment. Niciodată nu mai fusese atît de furioasă. Indiferent ce-i făcuse tatăl ei pînă atunci, nu o afectase atît de mult. Poate că era așa, pentru că acesta era sfîrșitul visului ei. Planul lui Regan a părut bun cînd l-a auzit prima dată și i-ar fi plăcut să-și cîștige existența ca țesătoare și să scape de oamenii care îi spuneau „una din acele Simmons", dar nu acesta fusese visul ei. Mîngîie catifeaua rochiei. La fermă nu va mai avea nevoie de rochii de catifea. Își îndreptă umerii și plecă să-l caute pe Travis.

Pentru un moment, Wesley rămase nemişcat şi tăcut, apoi aruncă cu forţă pălăria în uşa închisă. Nu ştia ce l-a făcut să se înfurie aşa, faptul că fata a surprins fără să vrea conversaţia sau că trata totul atît de calm? Era atît de stăpînită, deşi puţin furioasă, dar în nici un caz nu s-a purtat ca o femeie.

– Fir-ar al dracului! înjură el încet în timp ce se ridică să-şi ia pălăria. Ultimul lucru pe care şi-l dorea pe lume era o femeie care să-i spună ce şi cum să facă: Toată viaţa se condusese după regulile lui Travis. Chiar cînd părinţii lor trăiau, Travis îl controlase mereu pe fratele lui mai mic. Cînd Wes era puşti, Travis era dintotdeauna acolo, strigînd ordine şi dîndu-i indicaţii. Lui Wes i s-a părut că Travis a fost întotdeauna adult, că nu a fost niciodată copil, că nu a avut niciodată problemele şi îndoielile unui copil.

Iar Travis nu a avut niciodată nevoie de nimeni. A condus plantaţia de la paisprezece ani. Travis nu a citit niciodată o carte, nu a făcut nimic ce nu îi făcea plăcere. S-a născut ştiind că plantaţia *Stanford* e a lui şi nu îşi făcea probleme pentru că îi trata pe toţi, inclusiv pe părinţi, ca pe nişte angajaţi.

Cînd Travis a întîlnit-o pe soţia lui, se purta cu ea de parcă ar fi fost cineva care lucra pentru el şi, din cauza asta, ea a fugit. Departe de Travis, a devenit o persoană importantă, ceea ce nu ar fi reuşit în umbra lui mult prea puternică.

Wesley a lucrat întotdeauna pentru Travis, dar, pentru a scăpa, a călătorit mult prin lumea întreagă. A băut şampanie din papucul de casă al unei femei frumoase de la Paris. A făcut dragoste cu o ducesă

în Anglia, şi în Italia era cît pe ce să se îndrăgostească de o cîntăreaţă brunetă. În cele din urmă a ştiut că se amăgeşte singur. Era fermier şi nu ar fi fost niciodată fericit departe de pămînt. Dar, imediat ce s-a întors acasă, Travis a început prin a-i da ordine lui Wesley la cinci minute după sosire. După aceea, Wes a decis că trebuie să plece definitiv. Se spunea că noul stat Kentucky are pămînt bogat, fertil şi se dusese să-l vadă. Se îndrăgosti de stat şi de oameni, oameni care simţeau că lucrurile se mişcă şi se schimbă. A cumpărat cîteva sute de acri de pămînt lîngă un oraş micuţ, Sweetbriar, a reparat casa pe care cineva o construise cu ani înainte şi s-a întors în Virginia pentru ultima oară.

Nu numai că s-a întors, dar viaţa i s-a schimbat pentru totdeauna: a întîlnit-o pe Kimberly Shaw. Pentru prima oară, Wes a simţit că vedea o femeie adevărată, o femeie care era mîndră că e femeie. Kimberly nu ştia să citească un registru de conturi, nu putea să călărească un cal. Ceea ce ştia Kim era: cusutul, presatul florilor, cu ce culori se zugrăveşte o casă şi, în primul rînd, cum să te porţi cu un bărbat şi să-l faci să se simtă bărbat.

Wesley începu să-şi imagineze cum s-ar întoarce de pe cîmp la căsuţa micuţă pe care Kimberly ar decora-o pentru ei, cum şi-ar pune capul în poala ei, uitînd de toate necazurile zilei.

Fără îndoială că nu se descurca în treburile obişnuite ale unei case, aşa că va trebui ca Wesley să le rezolve. Kimberly avea nevoie de el. Pentru prima oară în viaţa lui, Wesley se simţea dorit, se

simţea de parcă ar fi fost unic. Cînd Kim îl privea, se simţea cu doi metri mai înalt.

Toată lumea l-a avertizat că Kim era o neajutorată, dar nimeni nu a înţeles că el asta dorea. Nu voia o femeie perfectă, se săturase de perfecţiunea lui Travis, o femeie care putea conduce plantaţia cu o mînă şi să-i crească pe copii cu cealaltă. Kimberly era moale, dulce şi trebuia protejată de toate greutăţile vieţii.

Şi acum a pierdut-o! Iarna asta, cînd a muncit din greu la noua lui fermă, a avut timp să regrete faptul că s-a lăsat impresionat şi s-a însurat cu fata lui Simmons. Ştia cum a rămas la ferma tatălui ei, cînd ar fi putut fugi. Dar în loc de asta, a rămas cu fraţii ei mai mici şi a muncit cît mai mulţi bărbaţi la un loc.

Wes era sigur că avea toate virtuţile; dacă el ar fi murit mîine şi i-ar fi rămas ferma din Kentucky, fără îndoială că ar fi putut s-o conducă cu o mînă de fier; de fapt ar fi condus-o mai bine decît el. Dar ceea ce nu îşi dădea nimeni seama cînd îi spunea „pentru binele tău" era că dulcea Kim, ca un fluturaş neajutorat, era exact ceea ce îşi dorise dintotdeauna.

Luîndu-şi pălăria, puse mîna pe clanţă. Orice fel de fată ar fi fost Leah, era nevasta lui şi avea obligaţii faţă de ea. Poate că s-a aruncat în braţele lui, poate că a vrut să obţină bani de la el, dar, de vreme ce a fost atît de tîmpit încît a căzut în capcana ei, o merita.

– Dumnezeule, apără-mă de femeile atotştiutoare, se rugă el, în timp ce pleca să o caute pe Leah.

Capitolul 6

Două minute mai tîrziu, după ce îl lăsă pe Wesley în bibliotecă, Leah începu să tremure. Întîi a crezut că din cauza furiei, dar apoi își dădu seama că îi era frică. De un an se străduise să nu se gîndească la ce se va întîmpla după ce Wesley se va întoarce. A încercat din toate puterile să spere că o va lua în brațe și o va iubi, dar, în loc de asta, a respins-o în public.

Leah era obișnuită cu furia. Cu furie se hrănise cît timp a lucrat la ferma tatălui său. Furia a ajutat-o să nu se lase înfrîntă. Tatăl ei i-a luat totul, cu excepția furiei și a mîndriei, și ambele au izbucnit în înfruntarea cu Wesley.

Dar acum, cînd furia îi trecuse, era înfricoșată. Nu voia să se întoarcă, singură, la ferma tatălui său. Timp de un an trăise în mijlocul a două familii iubitoare și a sperat că va avea familia ei. Dacă se va întoarce în mlaștină și, fără îndoială că așa va fi, va rămîne acolo pentru tot restul vieții ei. Poate cu țesutul...

– Leah.

Vocea lui Wesley îi întrerupse gîndurile. Imediat își îndreptă umerii. Rămăsese în hol și nu avea idee de cît timp stătea acolo și își plîngea de milă.

– Da, spuse ea rece, pregătindu-se pentru un alt atac. Acesta era bărbatul la care visa de atîta timp și așa credea cînd spera că problemele se vor rezolva, dar de fapt aceste probleme abia începeau.

– Am venit să-mi cer scuze, începu el, urmărind-o. „Într-un fel, e chiar drăguță", se gîndea el. Sprîncenele i se uneau deasupra nasului, făcînd-o să pară arogantă și încăpățînată. Nu am avut timp să mă gîndesc la planul tău, dar se pare că va merge. Cred că nu vrei să rămîi în Virginia, ca și mine de altfel și îți sînt îndatorat.

– Nu, spuse ea încet, privindu-l întunecată. Nu ai nici o obligație față de mine. Întotdeauna am avut grijă de mine și voi proceda la fel și în continuare. Mariajul nostru se va dizolva și vei scăpa de mine.

Colțul gurii lui Wesley se ridică; dar nu de amuzament.

– Sînt sigur că te poți ocupa de o mulțime de oameni, dar nu cred că ai prefera să te duci să faci pe fermiera în mlaștini, în loc să vii în Kentucky și – ce voiai să faci, să țeși?

Leah se gîndi și se întrebă ce o fi văzut la bărbatul ăsta aristocratic și cum de a crezut că ținea la el? Îi oferea alegerea de parcă s-ar fi amuzat, pentru că știa că nu are de ales. Ce i-ar mai plăcea să-i dea cu oferta în nas! Dar, cu toată mîndria, nu avea de gînd să se poarte ca o proastă.

– Aș prefera să merg în Kentucky, izbucni ea furioasă. Dar vreau să se știe că, din cauză că sînt

o Simmons şi nu fac parte din clasa ta socială, îmi voi plăti drumul. Nu voi fi niciodată o povară pentru tine.

– Nu am pus problema dacă vei fi sau nu o povară pentru mine. Sînt sigur că te descurci în orice situaţie, spuse el strîmbîndu-se dezgustat.

Ar fi spus mai multe, dar un „Wesley" şoptit îl făcu să se întoarcă. Era Kimberly, cu trupul subţire îmbrăcat în mătase albă şi cu ochii mari plini de lacrimi.

Înainte ca Wes să poată face o mişcare, Kim îşi apăsă buzele cu dosul palmei şi în următoarea secundă alunecă spre podea, cu genele tremurînde.

Wesley o prinse în braţe înainte de a cădea. Luînd-o în braţe, învăluit în mătasea albă a rochiei, se uită la ea îngrijorat.

– Apă! îi comandă lui Leah, care rămăsese nemişcată. Şi coniac! adăugă Wes cînd Leah dădu să plece.

– Iubita mea, şopti Wes, în timp ce o aşeza pe o canapea lungă, lîngă perete.

Leah nu mai văzuse pe cineva leşinînd pînă acum şi era sigură că Kim murea. Ridicîndu-şi fustele, o luă la fugă către bucătărie.

– Leah! strigă Regan, fugind după ea. Ce s-a întîmplat? Wesley te-a...?

– Coniac şi apă, îi ceru Leah bucătarului şef. Şi repede. Se întoarse către Regan, cu tava în mînă. Domnişoara Shaw a căzut pe podea. Cred că moare. După ce spuse asta dădu din nou să fugă.

– Kimberly leşină regulat! strigă Regan. Şi n-o lăsa să bea prea mult coniac. Îi place prea mult.

– De obicei? întrebă Leah nevenindu-i să creadă. Cred că femeia e bolnavă. Cînd ajunse în hol, Kim era întinsă pe canapea, iar Wesley, îngenuncheat în faţa ei, îi ţinea mîinile şi îi săruta degetele.

– Sînt o povară pentru tine, iubitul meu Wesley, spunea ea încet. Eşti atît de bun că ai răbdare cu mine, mai ales că nu vom mai fi niciodată...

– Sst, iubire, şopti Wesley. Se va rezolva totul, ai să vezi. Se întoarse, o văzu pe Leah şi vocea i se schimbă: a durat cam mult. Uite aici, iubire, spuse el, ridicînd-o pe Kim şi ducîndu-i coniacul la buze.

Kimberly îl dădu pe gît dintr-o înghiţitură.

– Nu atît de repede, o să te îneci! o avertiză Wes.

– Oh. Sînt atît de supărată, încît nu ştiu ce fac. La ce te-ai referit cînd ai spus că se va rezolva totul? Se uită la Leah care urmărea tăcută scena.

Blînd, Wes aranjă o buclă rebelă de pe tîmpla lui Kim.

– Noi patru, tu, eu, Steven şi... Leah, vom pleca spre Kentucky şi, odată ajunşi acolo, căsătoria mea, dacă se poate numi aşa, se va desface şi ne vom putea căsători.

Un moment, Kim nu scoase un cuvînt.

– Cum vom călători?

– Leah va fi verişoara mea şi tu logodnica.

Kim o mai privi o dată pe Leah.

– Căsătoria nu se poate desface la fel de bine şi aici în Virginia?

Wesley se încruntă.

– Sînt sigur că se poate, dar, în mod legal, Leah e soţia mea şi am o responsabilitate faţă de ea. Dacă o las aici, bîrfele o vor omorî.

– Bineînțeles, Wesley dragă, spuse Kim obosită, fluturîndu-și genele. Mă poți ierta vreodată că am fost atît de sensibilă? Oh, dragule. M-a luat frigul, așa, deodată. Îmi aduci, te rog, un șal? Oh, nu pot suferi să deranjez.

– Tu nu deranjezi niciodată, spuse Wes înainte de a le lăsa singure.

Cînd îi auzi pașii pe scări, Kim deschise ochii, se ridică și se uită curioasă la Leah.

– Ai de gînd, cu adevărat, să renunți la Wesley?

– Te simți bine? întrebă Leah, încă șocată de leșinul lui Kim.

– Oh, da, perfect. Deși, aș mai dori puțin coniac. Coniacul mă face să mă simt bine. Am știut întotdeauna că băutura e răsplata mea, dacă îi fac plăcere lui Wesley. Îi place atît de mult să leșin. Leah, am știut că vei fi o persoană înțelegătoare. Am știut de cînd ai acceptat să merg cu tine în Kentucky. Am auzit cum conduceai ferma aceea îngrozitoare și știu că vei fi atît de descurcăreață în călătoria asta. Nu știu să gătesc, nu pot să ridic greutăți, iar caii mă îngrozesc. Știu că va fi minunat să fii în preajmă și că ne vom împrieteni. Uh-oh, vine Wesley. Puse repede paharul gol pe o măsuță, se întinse pe canapea arborîndu-și privirea de neajutorată.

– Am venit, draga mea, spuse Wes tandru, învelind-o pe Kim cu șalul.

Nevenindu-i să creadă, Leah păși înapoi și se uită cum Wes o tratează pe Kim ca pe o invalidă. Nimeni nu observă cînd Leah plecă să ducă tava în bucătărie. Leah nu era sigură dacă să plîngă sau

să rîdă de situaţie. „Wesley adoră să leşin" o făcea să rîdă, dar ideea ca o femeie să joace teatru ca să atragă un bărbat o dezgusta, iar Leah se jură că nu îşi va permite niciodată să leşine, indiferent cît de mult i-ar fi plăcut unui bărbat.

Leah reuşi să-l evite pe Wesley în următoarele zile, deşi privirile li se mai întîlniră din cînd în cînd, de la vreo fereastră sau de după vreo clădire. Se îmbrăca cu atenţie în fiecare dimineaţă, pînă cînd îşi dădu seama că voia s-o observe. În noaptea în care sosise, îşi pusese cea mai drăguţă cămaşă de noapte. În caz că venea, dar soţul ei rămase departe de ea. Era distant şi politicos cînd o vedea şi nimic mai mult. Şi cu cît Leah muncea mai mult pentru pregătirile de călătorie, cu atît mîndria o ambiţiona mai tare. Refuza să mai permită ca respingerea lui Wes să o rănească.

Ziua plecării se contura. Căruţa era încărcată pînă sus, iar Travis îi pusese o copertină de pînză groasă. Wesley deja se aşezase pe locul lui, cu hăţurile în mînă. Puseseră o cuşcă cu pui în spate, plus o vacă, legată cu o frînghie lungă.

– Ne va fi dor de tine, spuse Regan, îmbrăţişînd-o pe Leah. Spune-i lui Wesley ce ai să ne transmiţi şi el va scrie pentru tine, dar nu pierde contactul cu noi. Se aplecă şi-i şopti: voi avea un copil.

– Felicitări! rîse Leah, îmbrăţişînd-o din nou. Sper că va fi un băiat exact ca Travis. La revedere, Jennifer, strigă ea, îl mai îmbrăţişă pe Travis o dată şi se urcă, aşezîndu-se pe locul de lîngă Wesley.

În timp ce Leah se întoarse şi făcu cu mîna, Wesley porni caii şi plecară la drum.

Imediat ce rămase singură cu Wesley, Leah se simţi stingheră. Începu să-şi studieze unghiile, dar o lăsă baltă, apoi începu să admire priveliştea.

Trecură pe lîngă taverna unde lucra Bess, şi Leah îşi dori să se poată opri să-şi ia la revedere de la sora ei, dar, uitîndu-se la profilul morocănos al lui Wesley, ştiu imediat că n-o să-i ceară nimic.

– Ne întîlnim cu cei doi Shaw la ei acasă? întrebă ea, dar Wesley abia dacă dădu din cap şi nu-i răspunse. Îşi îndreptă spatele şi nu mai zise nimic.

Soarele abia răsărise cînd ajunseră la plantaţia unde locuiau Kimberly şi Steven. Era un loc mîcuţ în comparaţie cu al lui Clay, iar unele clădiri aveau nevoie de reparaţii. Dar ceea ce îi atrase atenţia lui Leah era haosul îngrozitor ce înconjura căruţa pe jumătate plină. Dintr-o harababură de vaci, cutii şi animale, Kim veni fugind spre Wes.

– Oh, Wesley, dragule, strigă ea, trebuie să ne ajuţi. Steven refuză să-mi ia toate hainele şi toate lucrurile frumoase pe care le am pentru casa noastră. Te rog, trebuie să vorbeşti cu el.

Wesley sări din căruţă, o mîngîie repede pe Kim cu dosul palmei şi se duse către căruţă. Leah rămase să coboare singură. Cînd ajunse lîngă căruţă, îşi dădu seama ce nu era în regulă; totuşi, înconjurînd grămada, nu-i venea să-şi creadă ochilor. Nici unul dintre lucrurile din căruţă nu fusese împachetat şi aranjat cu vreun simţ al ordinii. O cutie mică şi fragilă de pălării era strivită de un sac

cu seminţe. Un tîrnăcop trona peste un scaun cu braţe sculptate.

– Vezi că nu mai e loc? se auzi vocea unui bărbat din partea opusă.

Leah îşi îndoi genunchii şi se uită printre braţele scaunului pentru a-l vedea pentru prima dată pe Steven Shaw. Era la fel de drăguţ ca şi Kimberly, blond cu ochi albaştri, obraz rotund, perfect.

– Wesley, dragă, spunea Kimberly, trebuie să găseşti o soluţie. Nu pot lăsa nimic în urmă. Doar nu vrei să fiu nefericită, nu?

Dumnezeu să nu îngăduie asemenea catastrofă, se gîndi Leah, în timp ce începea să desfacă frînghiile cu care erau legate lucrurile din căruţă. Dacă reîmpacheta lucrurile, probabil că ar fi încăput totul.

Cînd Wesley merse în partea unde Leah desfăcea frînghiile, rămase surprins; apoi se strîmbă dezgustat. Se uită în altă parte.

– Poţi să te urci în vîrful harababurii ăsteia şi să-mi dai geamantanul ăla?

– Bineînţeles, spuse Leah, zîmbind în sinea ei. Poate că începea să-şi dea seama că preţioasa Kimberly era ceva mai mult decît un ornament.

– Eram sigur că poţi, bombăni Wesley, într-un fel care o zăpăci pe Leah.

Leah şi Wesley lucrară bine împreună, despachetînd şi împachetînd la loc, în timp ce Steven şi Kim se ciorovăiau. Kim se plîngea că i s-a stricat pălăria, iar Steven se plîngea de neajutorarea lui Kim.

Leah îl simţi pe Steven uitîndu-se la ea de cîteva ori, dar cînd se întoarse, se uită în altă parte.

Cînd terminară, Leah se uită la Wesley, aşteptînd un fel de mulţumire, dar nu primi nimic.

– Poţi să mergi cu Steven, spuse el, în timp ce strîngea ultima frînghie.

Încremenită, Leah îl privi cum se îndepărtează.

– Cu plăcere, strigă ea după el, luptîndu-se să-şi stăpînească instinctul de a lua o piatră de jos şi a i-o arunca în cap.

O mînă îi atinse braţul şi se întoarse direct în ochii jucăuşi ai lui Steven Shaw.

– Se poate? întrebă el, arătînd către locul din căruţă.

Din acel moment, Leah nu mai avu încredere în el. Cînd era fată, fraţii ei mai mari aveau obiceiul de a aduce bărbaţi acasă şi, uneori, se uitau la ea, exact cum o privea Steven acum. Bineînţeles, îşi spuse ea, că se înşela.

Wesley şi Kim ieşiră primii în drum. Nimeni nu veni din casă să-şi ia la revedere şi, deodată, Leah se simţi foarte singură – printre străini, călătorind către străini.

– Îţi va fi dor de prietenii tăi? îl întrebă pe Steven, dar tot ceea ce primi, fu o privire lungă, care o făcu să tacă.

Călătoriră ore întregi către Vest, şi Leah nu mai încercă să vorbească din nou cu Steven. Se opriră o oră să mănînce sandvişurile puse de Regan, iar Wesley se învîrti pe lîngă Kim, care se răcorea cu un evantai şi îşi desfăcuse primii nasturi de la rochia de mătase albastru-pal. Wesley o privea apreciativ, iar Kim îşi rotunjea ochii cu modestie.

– Ce iubăreț e Wesley ăsta, îi spuse Steven lui Leah. Doar că nu vă poate avea pe amîndouă. O privi pe Leah din cap pînă-n picioare.

Pufnind, ea se depărtă.

După-amiază, cînd se apropiară de un grup de case, patru bărbați veneau călare spre ei. Wesley strigă și Steven opri căruța.

– Trimite-o pe Leah aici! zise Wesley.

Leah îngheță pe loc. Nu avea nici o intenție să-i facă pe plac acestui bărbat care nu o băgase în seamă toată ziua și acum îi ordona să vină, cînd avea el chef.

Steven îi aruncă o privire și rîse.

– Nu vă vrea pe nici unul dintre voi, Stanford, țipă Steven. Mai bine las-o aici, cu mine.

Înjurînd, Wesley coborî din căruță.

– Vin să îi întîmpine pe noii căsătoriți, spuse el dur, uitîndu-se la ea. Dacă nu vrei să afle toată Virginia despre noi, mai bine ai veni în căruță cu mine.

– Ce-mi pasă *mie* de Virginia? Numele tău trebuie salvat.

– Dracu' să te ia! Wesley o apucă de braț și o trase jos.

Leah nu se aștepta la violență și nu era pregătită să se apere de forța lui. Țipînd, zbură direct în brațele lui Wesley, exact cînd cei patru ajunseră în dreptul lor.

– Nu poți să-ți iei mîinile de pe ea, nu, Wes? spuse un bărbat, rîzînd.

– Numai uitîndu-mă la dumneavoastră, doamnă, înțeleg de ce Wes s-a însurat.

– Lasă-mă jos! şuieră Leah către Wes, care o ţinea de parcă nu ar fi cîntărit nici un gram.

– Am plănuit o petrecere de rămas-bun şi sînteţi invitaţii de onoare. Ne-ar face plăcere dacă ne-aţi onora cu o parte din timpul vostru.

Cel de-al patrulea om se holba la Leah.

– Ai fi crezut că o Simmons spălată arată în felul ăsta?

Unul dintre bărbaţi, se uită urît la el.

– Scuzaţi-l, doamnă. Vern nu a avut niciodată maniere. Toţi vă aşteaptă la han. E şi Bess Simmons acolo.

– Bineînţeles că vom fi acolo, spuse Wesley.

– Ne vedem atunci! strigară ei, întorcîndu-se şi plecînd.

– *Acum* îmi dai drumul? ceru Leah.

Wesley se întoarse cu privirea către soţia lui, pe care o ţinea în braţe, şi pentru prima oară păru că se uită la ea, dar privirea i se tulbură după cîteva secunde.

– Oh, Wesley, începu Kim să plîngă. A fost atît de umilitor pentru mine. *Eu* ar fi trebuit să fiu în braţele tale. Pentru noi ar fi trebuit să dea petrecerea.

Wes aproape că o lăsă pe Leah să cadă, fugind la Kim s-o consoleze. În timp ce Leah se îndrepta către căruţă, Steven începu să rîdă obraznic de sus, de la locul lui.

– Nu ai învăţat cum să lupţi cu lacrimile? Sora mea e expertă în asta.

Leah îl ignoră, mergînd în spatele căruţei să verifice animalele. Acolo o găsi Wes.

– Cred că mai bine ai merge lîngă mine, spuse el calm.

Ea se uită urît la el.

– Dacă ai de gînd să-mi salvezi reputaţia, nu e nevoie să te deranjezi. Sînt sigură că prietenii tăi se aşteaptă la orice cînd o Simmons este implicată.

Se întoarse către vacă, dar Wesley o apucă de braţ şi o trase cu faţa la el.

– Nu mă interesează dacă îţi pasă de reputaţia ta, dar nu voi permite să se spună că Kimberly ne-a despărţit. Ea e nevinovată pentru toate astea şi nu voi îngădui ca numele ei să fie tîrît în noroi.

Ea se smulse din strînsoarea lui.

– Ar fi trebuit să ştiu că eşti îngrijorat doar pentru draga ta Kimberly. Deci pentru Kimberly va trebui să joc o noapte rolul de soţie? Am o repulsie faţă de idee!

O privi urît, iar vocea îi coborî cu un ton.

– Îţi spun acum, pentru prima şi ultima dată. Să nu mai zici vreodată ceva împotriva lui Kimberly. A suferit mult din cauza ta şi dacă va trebui să petrec o noapte cu tine ca să-i păstrez numele curat, o voi face, chiar dacă va trebui să-ţi rup cîteva din oasele alea mici. Diseară vom fi un cuplu iubitor, ai înţeles?

– Perfect, spuse ea, clănţănind din dinţi.

Wesley se întoarse pe călcîie şi o lăsă singură, iar cînd Leah privi înainte, o văzu pe Kimberly înainte de a se prăbuşi într-un vîrtej de mătăsuri, iar pe Wesley prinzînd-o cu mult înainte de a cădea.

– La dracu', la dracu', la dracu'! înjură Leah încet, în timp ce aranja furioasă funia cu care era legată vaca.

– Surioara mea cea mică ştie cum să se comporte cu bărbaţii, spuse Steven în spatele ei.

Leah îi ignoră tonul ironic şi încercă să-şi reţină lacrimile. Nu o să plîngă.

– Dar şi tu ai felul tău de a-l face pe un bărbat să devină interesat, spuse Steven, atingîndu-i braţul. Prietenii lui Wesley au fost surprinşi să vadă o Simmons arătînd ca tine. Bătrînul Wes a fost norocos în noaptea aceea în care ai sărit în patul lui. Bineînţeles că nu a mai fost norocos cînd a trebuit să se însoare cu tine. Bărbaţii se însoară cu femei ca sora mea, iar femeile ca tine sînt făcute pentru un singur lucru – dragoste. Acum aş putea să...

Nu-şi termină propoziţia, pentru că Leah apucă sacul de mîncare al vacii şi i-l trînti în obraz lui Steven Shaw.

– Căţea! strigă el, frecîndu-şi faţa, dar Leah alerga deja către căruţa unde o aştepta Wesley. Fără un cuvînt, se urcă sus pe capră.

Dracu' să-i ia, se gîndi ea. Dracu' să-i ia pe toţi şi pe fiecare în parte. Steven credea că era o tîrfă, Wesley se purta violent cu ea, iar Kimberly bea coniac şi mirosea ca un marinar. „Voi face ce va vrea Wesley", îşi spuse. „Diseară voi fi cea mai iubitoare soţie din partea asta de munte. Vom pleca din Virginia şi toţi vor crede că sîntem atît de îndrăgostiţi, încît Kimberly nu ar putea interveni între noi. Voi salva reputaţia domnişoarei Shaw, dar sînt curioasă dacă o să-i placă modul în care voi proceda".

Capitolul 7

Leah nu mai vorbi cu Wesley pînă nu ajunseră la han. Deşi ştia ce voia să facă, se întreba cum va reuşi să reziste destul timp, pretinzînd că e soţia lui. Şi, de asemenea, Leah începu să se întrebe cum se vor purta cu ea prietenii lui Wesley. Unul dintre ei deja comentase că e o Simmons. Oare o vor trata ca Steven Shaw?

Apropiindu-se de han, Leah înţepeni, pentru că îi aşteptau zece bărbaţi. Încă nu opriseră căruţa cînd cei zece se grăbiră să-i întîmpine, împingîndu-se unul pe celălalt s-o ajute pe Leah să coboare.

– Bine aţi venit, doamnă Stanford.

– Wesley nu merită pe cineva atît de drăguţ ca dumneavoastră.

– Clay spunea că vă place ţesutul. Sora mea v-a trimis nişte materiale.

– Şi mama mea v-a trimis nişte seminţe de flori.

Lui Leah nu îi venea să creadă, uitîndu-se la feţele zîmbitoare din jurul ei.

– V... vă mulţumesc, bolborosi ea. Nu ştiam că...

Unul dintre bărbaţi se uită urît la Wesley.

– Femeile au fost foarte supărate că plantația *Stanford* nu a dat o petrecere pentru a sărbători căsătoria. Ar fi vrut să vină și ele astăzi, dar au spus că dacă tot nu au fost invitate, poate că prezența lor nu e binevenită.

A fost rîndul lui Wesley să se bîlbîie.

– Nu, a fost pentru că... noi... adică, nimeni...

Un bărbat rîse.

– Uitați-vă la ea, oameni buni. Dacă ai avea o soție care să arate ca ea, ai vrea s-o împarți?

Leah era atît de încîntată de complimentele lor, încît roși toată.

– Haideți înăuntru. Probabil că sînteți obosiți. Se poate? Bărbatul îi întinse brațul lui Leah.

– Da' de cînd ești privilegiat? întrebă un alt bărbat, întinzînd brațul.

– Cred că eu am văzut-o primul, spuse un al treilea.

– Tăcere! îi întrerupse Wesley. Înainte să începeți să vă certați, o să-mi conduc personal soția.

Încercînd să-și ascundă surprinderea, Leah îl luă pe Wesley de braț și intră cu el în tavernă.

Bess o aștepta înăuntru.

– Nu te-aș fi recunoscut niciodată, a fost tot ce a putut spune Bess.

Leah plecă de lîngă soțul ei și își deschise brațele către Bess. Îmbrățișîndu-și sora, Bess rîse:

– Tu ești, nu?

– Fiecare centimetru murdar, răspunse Leah.

– Am umplut o cadă pentru tine. Doamna Regan a zis că o să vrei să faci baie, la fel ca doamnele. Se uită la Wes. Acum vezi ce faci cît timp o iau și o să ți-o aduc în curînd.

Bess o trase repede pe Leah după ea, sus pe scări, unde doi bărbaţi umpleau o cadă mare. Imediat ce rămaseră singure, Bess începu să o dezbrace pe Leah.

– Bess, pot şi singură. Nu e nevoie să te porţi de parcă ai fi servitoarea mea.

– Cineva trebuie s-o facă! izbucni Bess. Cineva trebuie să fie bun cu tine, după povestea pe care mi-a spus-o doamna Regan. Într-adevăr ai de gînd să-ţi abandonezi soţul, fără luptă?

– Nu am în intenţie să lupt să păstrez un bărbat care nu mă vrea, spuse Leah scîrbită.

– I-auzi, ce spui? Parcă ai fi bătrînu'. Cînd îţi intră ceva în cap, nimic nu te opreşte. Măcar o dată, Leah, nu fi încăpăţînată. Nu îl lăsa pe Wesley să plece.

– Bess, vorbeşti prostii. Wesley nu a fost niciodata al meu. O vrea pe domnişoara Shaw şi o va avea. După ce va trece şi noaptea asta, nu o să mai fiu soţia lui nici cu numele. Voi fi verişoara lui.

– Verişoară pe dracu'. Tu eşti *soţia* lui! Nimic nu va schimba asta.

– Se va schimba cînd vom ajunge în Kentucky. Leah, goală, vîrî un picior în apă. E uimitor cît de repede se obişnuieşte omul să fie curat. Cred că o să stau toată noaptea în cada asta. Dacă aş face aşa, nu ar trebui să mă mai prefac nevasta devotată a soţului meu.

– E o idee bună, spuse Bess repede. Stai aici şi o să-ţi aduc nişte haine curate.

Leah se întinse în cadă, închise ochii, dar în cîteva minute Bess se întoarse, cu un rînjet uriaş pe figură.

– Probleme în paradis, spuse Bess bine dispusă. Se ceartă Wesley cu domnişoara Shaw.

– O să-l ierte, zise Leah obosită.

– Domnişoarei Shaw nu i-a plăcut că Wesley te-a luat de braţ, iar Wesley a zis că trebuie să se prefacă soţul tău. Domnişoara Shaw voia doar să ştie cît de departe are de gînd să meargă cu prefăcătoria. Wesley a încercat s-o calmeze, dar domnişoara Shaw a spus că jocul nu poate fi jucat decît în doi şi că dacă o să meargă atît de departe, încît să te atingă, o să-i pară rău.

– Şi? întrebă Leah, încercînd să se concentreze.

– Wesley a spus că nu-i place să fie ameninţat şi că face totul pentru ea şi că îşi va face datoria pînă la capăt.

– Datoria! strigă Leah, ridicîndu-se în fund.

Bess zîmbi.

– Cred că se referea la faptul că datoria lui e să te atingă.

Leah se întinse iar în cadă.

– Bess, în interiorul căruţei e un geamantan negru, undeva pe stangă. Înăuntru e o rochie de catifea aurie. Vrei să mi-o aduci?

– O rochie specială, nu? întrebă Bess.

– E specială, pentru că e decoltată maximum posibil, spuse Leah, închizînd ochii, în timp ce Bess ieşi din cameră.

Leah se gîndi la rochie şi ştia că dacă lui Wes nu îi păsa de ea, cel puţin ceilalţi bărbaţi or să o observe. Poate că nu va primi mai multă atenţie decît Kimberly, dar, oricum, ceva mai multă decît de-a lungul călătoriei.

Ușa se deschise.

– Nu a durat mult, spuse Leah și deschizînd ochii îl văzu pe Wesley.

Privind-o, rămase nemișcat, pentru că trupul ei frumos se contura perfect în apa limpede, cu sînii străpungînd apa și picioarele întinse și depărtate.

– Dacă ai văzut destul, poți să pleci.

Zăpăcit, Wes îi privi din nou chipul. Bucle mici, aburinde, se lipiseră de gîtul ei.

– A zis Bess că... Nu termină propoziția, se întoarse și ieși din cameră.

Leah începu să se spele cu mîini tremurătoare și nu era sigură dacă tremura de furie sau pentru că dintr-o dată și inexplicabil își aminti fiecare detaliu al momentului cînd Wesley a ținut-o în brațe.

Cînd Bess se întoarse cu rochia, zîmbea și o privea atît de atotștiutoare, încît Leah refuză să îi spună un cuvînt despre cum a intrat Wesley în cameră. Nu comentă nici cînd Bess îi întinse lenjeria brodată.

Catifeaua aurie a rochiei, făcea ca pielea lui Leah să pară și mai mătăsoasă, iar decolteul era atît de adînc, încît nu prea mai lăsa loc imaginației.

– Nu pot, spuse Leah, privindu-se în oglindă. E prea decoltată. I-am spus lui Regan că nu o să port niciodată rochia asta.

Bess îi aranjă lui Leah o buclă din vîrful capului. Gîtul ei, lung și perfect, cobora într-o frumoasă sculptură, decolteul punîndu-l în valoare.

– Ba o s-o porți! Am văzut rochii și mai decoltate.

Leah o privi nevenindu-i să creadă.

– Doar că aveau ceva mai puțin de arătat decît tine și de aceea pari tu mai diferită.

– Oh, Bess. Leah izbucni în rîs. Îmi va fi dor de tine.

– Nu și dacă faci ce-ți spun eu și îți iei bărbatul înapoi, spuse Bess pufnind.

– Dar nu a fost niciodată al meu.

Bess nu răspunse și o împinse pe soră-sa pe scări.

Stînd cîteva clipe în capul scărilor, Leah avu ocazia să urmărească scena de la parter. Kimberly stătea pe un scaun, îmbrăcată cu o rochie turcoaz de mătase; arăta absolut încîntător și era înconjurată de șase bărbați. Wesley stătea rezemat de șemineul rece, discutînd cu doi bărbați, cu ochii lipiți de Kim, fără urmă de furie. Leah nu era sigură dacă să rîdă sau să fie dezgustată, dar undeva, în ea, simțea puțină gelozie.

Începînd să coboare scările, rămase încîntată văzînd prima pereche de ochi masculini, apoi altă, cercetînd-o. La plantația *Stanford* a fost întotdeauna tratată cu respect, dar se întreba deseori dacă nu era doar din cauză că era măritată cu Wesley.

– Se poate? întrebă un bărbat din capul scărilor, care o aștepta cu brațul întins. Ceilalți nouă bărbați rămaseseră nemișcați, cu gurile atît de căscate, încît Leah simți cum își recapătă încrederea în sine.

– Mulțumesc, spuse ea grațioasă, luîndu-l de braț.

Kim se ridică îndată și zise cu un ton expert, pe jumătate plîngăcios, pe jumătate poruncitor:

– Eu rămîn singură? Oare numai femeile măritate primesc atenție?

Repede, doi bărbaţi alergară spre ea, dar opt rămaseră lîngă Leah.

– Cina e gata. Mergem? întrebă un bărbat.

Leah se uită spre Wesley, care rămăsese lîngă foc, cu ochii lipiţi de Kimberly. Părea că nu îl interesează că mai e şi altcineva în cameră.

Leah, simţindu-se puţin înfuriată, se scuză faţă de bărbaţii de lîngă ea.

– Poate că ar trebui să o luaţi înainte. Vă urmez, împreună cu soţul meu.

Leah se plantă în faţa lui Wesley.

– Te faci de ţîs! îi şuieră aproape de nas.

La început el nu o auzi.

Dezgustată, Leah îi dădu un bobîrnac.

– Ce faci? întrebă el furios, apoi, privind-o pe Leah, i se înceţoşară ochii într-o secundă. Îşi reveni. Încerci să le arăţi bărbaţilor ce au pierdut? întrebă el, cu o sprînceană ridicată, uitîndu-se în decolteul ei adînc tăiat.

Ea se chinui să nu roşească.

– Te uiţi după Kimberly de parcă ar fi o căţea în călduri. Dacă ai de gînd să-i salvezi numele, cred că ar trebui să te mai controlezi puţin.

El o privi, nevenindu-i să creadă.

– Întotdeauna eşti aşa de sensibilă?

– Încerc să fiu, răspunse ea încurcată.

– Ştiam eu! Vino încoace, hai să fim un cuplu iubitor. O luă de braţ şi o conduse în sala de mese.

Îi primiră entuziaşti, toastînd unul după celălalt.

– Pentru Wesley, care a ştiut să caute un diamant acolo unde nimeni nu ştia că va găsi o mină.

– Pentru Leah, care a fost de acord să se mărite cu catîrul ăsta care e doar puţin mai bun decît Travis.

Cuvîntul „Travis" îi făcu să murmure, în timp ce Wesley trase scaunul pentru soţia sa.

Kimberly se aşează exact vizavi de Leah şi o privi cu durere, de parcă ar fi acuzat-o de trădare. Leah se simţi pe undeva vinovată cînd Kim se întoarse către bărbatul de lîngă ea.

Spunîndu-şi că făcea asta ca să-i salveze pe Wesley şi pe mult iubita Kim, Leah se lăsă peste braţul lui Wesley să ia piperul şi se apăsă cu sînii de el. Wes reacţionă instantaneu, surprins – şi interesat – cu ochii către soţia lui. Leah îi zîmbi dulce.

– Dacă mi-ai fi dat piperul nu ar fi trebuit să mă întind, spuse ea blînd.

Ochii lui luceau de interes.

– Întinde-te. Întinde-te după ce vrei.

– Wesley! zise Kimberly ascuţit, şi el îşi mută privirea de la Leah. Încercam să-mi aduc aminte cînd am văzut ultima oară familia Ellington. Nu cumva la balul recoltei?

Lui Leah i se părea evident că Kim îi amintea lui Wesley de vreo întîlnire particulară, probabil riscantă.

Oare Kim nu-şi dădea seama că reputaţia ei trebuia salvată? Leah îl înconjură pe Wes cu braţul, se lăsă pe el şi îl privi printre gene.

– Balul recoltei şi lumina lunii, murmură ea. Uneori luna îi face pe oameni să realizeze lucruri memorabile.

Wesley îşi apropie ochii de ai lui Leah, apoi îşi apropie buzele de urechea ei.

– Fii bună şi încetează odată cu jocul ăsta, sau s-ar putea să-ţi pară rău.

Rapid, Leah plecă de lîngă el. Ce îi păsa că Wes se făcea de rîs în fața prietenilor? În afară de faptul că avea și ea mîndria ei. Nu voia să plece din Virginia, iar oamenii să spună că o Simmons e în stare să agațe un bărbat, dar nu e în stare să-l păstreze. Probabil că nici nu vor auzi de divorț, decît dacă le va spune Regan sau Travis, așa că era avantajată dacă le lăsa oamenilor impresia că era destul de bună, încît să rămînă membra înaltei familii Stanford.

Ruşinată şi, pe undeva, nesigură pe ea, Leah îşi vîrî nasul în mîncare, plimbînd-o de colo-colo prin farfurie, cu capul în jos, vorbind doar cînd i se adresa vreo întrebare directă. Nu se mai simțea în competiție cu Kimberly. Dezinteresată, o urmărea pe Kim cum flirtează cu un bărbat după altul.

În timpul mesei, lucrurile începură să se schimbe. Bărbatul de lîngă Leah începu să discute despre bumbac și în cîteva minute Leah uită de Kimberly. Conversația trecu de la bumbac la oi și la prevenirea bolilor molipsitoare în fermele de animale. Se mai alăturară cîțiva bărbați discuției.

După douăzeci de minute, în timp ce Bess și alte două femei curățau masa, Leah, cei zece prieteni ai lui Wesley și Wesley în persoană erau adînciți într-o conversație despre culturi și animale. Steven mînca, pentru că nu era interesat, iar Kimberly arăta gata să plîngă, dar pe Leah nu o mai interesau privirile ucigașe.

– Tatăl meu a pierdut aproape totul cînd piața tutunului a dat faliment, iar acum eu nu aș investi totul în bumbac, spuse un bărbat.

– Sînt de acord, răspunse Leah. Vom creşte oi şi cred că într-o zi, lîna americană va avea căutare.

– Doar nu vei concura cu piaţa engleză?

– Voi angaja femei care pot lucra la fel de bine ca englezoaicele! spuse Leah vehement.

– Ea ştie să lucreze, Wes? întrebă un bărbat, rîzînd.

Leah îşi aminti deodată cine era şi unde se afla şi privi în jos, către plăcinta de mere nemîncată din farfurie.

– Îmi pare rău că nu m-am controlat, spuse ea încet.

Spre surprinderea ei, Wes o înconjură cu un braţ.

– Ca să vă spun adevărul, nu sînt însurat de atît de mult timp cu ea, încît să ştiu dacă lucrează bine sau nu.

Uimită, Leah îşi privi soţul. Ochii lui erau strălucitori şi părea aproape mîndru de ea.

– Haide, sărut-o, domnule Wesley, spuse Bess de peste masă. Arăţi de parcă ai muri de nerăbdare şi toţi am vrea o dovadă că o iubeşti. Nu-i aşa, oameni buni?

Spre furia lui Leah, Wesley îi aruncă o privire lui Kim.

Nu o va umili.

– Nu am nevoie de prea multe încurajări ca să-mi sărut soţul, spuse ea seducătoare, în timp ce îl înconjură pe Wes cu braţele pe după gît.

Din momentul în care buzele ei le atinseră pe ale lui, începu să-şi regrete gestul. Dorea să dovedească ceva străinilor din jurul ei, să le arate că era îndeajuns de bună încît să fie iubită de un

bărbat ca Wesley, dar uită de motivele mai sensibile. Timp de un an trăise printre cupluri care se iubeau pasional şi, pînă să înceapă să-l sărute pe Wesley, nu îşi dăduse seama cît de mult o afectase. Dorise foarte mult să fie atinsă, voia o eliberare de pasiune.

La început Wesley a fost rece, dar, simţind excitarea lui Leah, abandonarea din sărutul ei, îi răspunse. Uită de oamenii de lîngă ei şi o sărută adînc, fierbinte şi penetrant. Mîna lui îi acoperi capul, degetele îi demolau buclele aranjate.

– Wesley, spuse cineva puţin jenat, poate că ar trebui să aşteptţi pînă mai tîrziu.

Leah era neajutorată în braţele lui Wesley, la fel de neajutorată cum fusese cu singura ocazie în care o atinsese.

O mînă îl bătu pe Wesley pe umăr, în timp ce începuse să caute forma lină a sînului lui Leah. Mîna bărbatului începu să-l zgîlţîie.

– Wes!

Încet, Wes revenea la realitate, dar, cînd se rupse de Leah, îi trebui un moment să-şi revină.

Pentru cîteva secunde, Leah căzu înapoi în braţele lui Wesley, cu ochii închişi şi cu părul în ochi. Cînd deschise ochii şi îşi dădu seama unde era, se ridică brusc, iar pe faţa ei se schimbară mai multe nuanţe de roşu. Se uită o singură dată la Wes, care o privea zăpăcit, o venă de la gît pulsîndu-i rapid.

– Eu... începu ea, îndepărtîndu-se de lîngă el. Părul îi era ciufulit, căzut din coc, din cauza mîngîierii lui. Mă scuzaţi, trebuie să... nu termină, se

întoarse şi zbură prin cameră direct sus, în camera de culcare.

Abia intră, cînd Bess dădu buzna.

– Niciodată nu am văzut aşa sărut. De cînd mă ştiu n-am văzut pe cineva să fie sărutat aşa. Ce bărbat e Wesley ăsta! Nu numai că e cel mai bine din partea asta de munte, dar e şi cel mai bun amant.

– Vrei, te rog, să taci din gură? spuse Leah plîngînd pe jumătate. Cum mai dau ochii cu ei? Nu or să mai creadă că acum sînt o doamnă. Voiam ca, atunci cînd voi pleca din Virginia, oamenii să spună că am devenit o doamnă, dar nu am făcut decît să mă port ca o tîrfă Simmons. Făcu o pauză, apoi oftă: of, Bess, îmi pare rău.

– Nu mi-ai rănit sentimentele, iar bărbaţii de jos, te vor visa la noapte.

– Exact ceea ce voiam, spuse Leah, aşezîndu-se parcă deodată greoaie, pe pat. Crezi că aş putea să mă strecor pe uşa din spate şi să nu mai văd niciodată pe nimeni?

Bess rîse.

– Lasă-mă să-ţi aranjez părul şi apoi vei coborî din nou. Ar fi trebuit să-i vezi faţa lui Kimberly. Îşi mînca unghiile.

– Aveam impresia că tu credeai că domnişoara Shaw e cel mai bun exemplar al modelului de „a fi o doamnă".

– Nu te mai mişca! spuse Bess, cu mîinile în părul lui Leah. Am crezut asta înainte ca propria mea soră să se transforme în cea mai frumoasă şi mai elegantă doamnă pe care a avut-o vreodată statul Virginia.

– Bess, spuse Leah întorcîndu-se, hai cu noi. Am nevoie de o prietenă. Te voi învăţa să ţeşi şi poţi intra cu mine în afaceri.

– Şi să-mi părăsesc taverna drăguţă şi călduroasă şi pe bărbaţii mei fierbinţi ca să fac pe ţesătoarea? Stanforzii ăştia nu te-au învăţat să fii şi sănătoasă la cap? Ia-l pe Wesley şi trăiţi la ferma ta şi mulgeţi sute de vaci în fiecare zi, dar eu nu pot. Vreau o viaţă uşoară. Uite, eşti ca nouă. Acum du-te jos şi zîmbeşte. Pune-o pe Kimberly pe fugă.

Leah rîse.

– Îmi va fi atît de dor de tine! Kim va fugi direct în braţele lui Wesley, imediat ce va veni noaptea şi el o va săruta la fel de bine ca şi pe mine... Făcu o pauză, aducîndu-şi aminte. Sărutul nostru nu va însemna nimic, îşi termină ea încet ideea. În regulă, sînt gata, atît cît pot de mult. Dacă soţul meu poate să joace scena sărutului, cel puţin să intru în jocul lui.

– Nu a jucat nimic, strigă Bess în spatele surorii ei, dar Leah nu o mai auzi, ori nu o băgă în seamă.

Capitolul 8

Leah trebui să-şi adune tot curajul ca să dea din nou ochii cu oamenii de jos. Era atît de sigură că o vor trata ca pe o tîrfă, încît nu era pregătită pentru o primire călduroasă. Cînd încă nu coborîse, doi bărbaţi o aşteptau în capul scărilor, cu două viori şi unul cu un banjo şi începuseră deja să cînte.

Înainte să-şi dea seama ce se întîmplă, era deja în braţele lui Wesley, care o conducea în primul menuet.

– Se pare că ţi-ai regăsit calmul, spuse Wes înainte ca Leah să-i fie luată din braţe de un altul.

Ore în şir Leah a dansat cînd cu un bărbat, cînd cu altul. O dată o văzu pe Kim dansînd cu Wesley, care o privea pe femeia blondă cu îngrijorare. Leah se făcu că nu îi vede.

Auzi de două ori în seara aceea menţionîndu-se numele lui Justin Stark, dar nu a avut timp măcar să întrebe cine era.

La miezul nopţii, Wesley anunţă că petrecerea a luat sfîrşit şi că a doua zi dimineaţă trebuiau să

plece devreme. O luă pe Leah de braţ şi mai împinsă, mai trasă, ajunse cu ea sus.

Leah se simţea minunat. Băuse cam mult din punch-ul delicios preparat de Bess şi fredona cînd intrară în cameră. Pe pat era întinsă cea mai frumoasă cămaşă de noapte a ei, din mătase, cu o mulţime de volănaşe transparente. Leah o luă şi-o lipi pe lîngă corp şi începu să danseze prin cameră.

– Eşti beată? întrebă Wesley calm, în timp ce îşi scotea puloverul.

– Ce drăguţ! zise Leah cu respiraţia grea, privindu-l pe Wesley.

Ochii lui Wesley străluceau de interes, poate mai mult decît interes.

Leah se opri din dans.

– Ai de gînd să faci dragoste cu mine? şopti ea.

Wesley se schimbă la faţă, privind-o în lumina aurie a singurei veioze din cameră. Făcu un pas către ea.

– Aş putea fi convins.

Leah dădu drumul cămăşii de noapte şi rămase dreaptă, aşteptîndu-l, cu inima bătînd nebuneşte. Voia mai mult decît orice să o ia în braţe, să o sărute din nou. Cînd se apropie de ea, îi atinse pieptul, cu degetele îngropate în părul cîrlionţat.

– Wesley, şopti ea, cînd capul lui se aplecă spre al ei.

Cineva bătu repede şi tare la uşă, dar ei nici măcar nu auziră, pînă ce uşa nu se deschise şi intră Steven Shaw.

– Mi se pare că micuţa mea soră avea dreptate.

– Ce dracu' cauţi aici? întrebă Wesley furios.

– Spre deosebire de tine, Stanford, eu nu am două femei în două camere. Surioara mea cea mică plînge, pentru că ea crede că faci exact ceea ce faci. Se uită la Leah cu o privire criminală. I-am spus ce om de onoare eşti şi că poate avea încredere în tine. Deşi, după ce am văzut-o pe mînza asta mică umblînd după tine toată noaptea, ştiam că spun o minciună.

– Ieşi afară de-aici, spuse Wesley obosit, plecînd de lîngă Leah. Spune-i lui Kimberly că vin în cîteva minute.

– Imediat ce termini aici? rîse Steven, dar ieşi din cameră înainte ca Wesley să poată spune un cuvînt.

– Leah, îmi pare rău... începu Wes.

Leah se uită la el. Dispoziţia ei, influenţată de lichior, se schimbă rapid de la iubire la ură.

– Îţi pare rău că nu ai apucat să termini ce-ai început? Îţi pare rău că nu ai profitat de slăbiciunea uneia dintre tîrfele Simmons?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse el, căutîndu-şi tricoul. Eşti soţia mea şi...

– Sînt soţia ta? Adică eu, cea care te-am implorat toată seara să nu te mai învîrteşti pe lîngă divina domnişoară Shaw?

– Te previn să-ţi controlezi limba aia, o avertiză el.

– Limba mea! Nu-i venea să creadă. Nu ştii că noi, cele din familia Simmons avem altceva mai bun de făcut cu limba, decît să vorbim? Nu simţi?

Calm, Wesley, îşi trase tricoul peste cap.

– Uite ce e, nu ştiu de ce eşti atît de supărată. Tu ai fost cea care ai vrut să călătoreşti ca

verişoară a mea şi ai ştiut dintotdeauna ce simt pentru Kim. Am încercat să fiu mereu corect şi cinstit.

– Corect! Aproape că m-ai atacat aici în cameră şi numeşti asta corect?

Wesley zîmbi.

– În seara asta ai făcut tot posibilul să mă atîţi, iar rochia asta nu este croită pentru a calma un bărbat.

– Nu am purtat-o pentru tine, spuse ea încet şi se întoarse pentru a-şi ascunde umilinţa.

Wesley zîmbi în spatele ei.

– Leah, într-adevăr, sînt flatat că te-ai străduit atît de mult să mă aduci în patul tău. M-ai făcut să mă simt bine că ai flirtat cu mine, chiar şi cînd erai în braţele altor bărbaţi şi sînt sigur că m-ai fi putut seduce dacă Steven nu ne-ar fi întrerupt, dar adevărul este că trebuie să respectăm tîrgul pe care l-am făcut. De dragul lui Kim am de gînd să încerc să rezist farmecelor tale.

– Ce? spuse ea cu răsuflarea tăiată, întorcîndu-se către el.

– Îi datorez ceva femeii pe care o iubesc şi care are nevoie de mine, de întreaga mea fiinţă, să fiu lîngă ea şi pe viitor voi încerca să-ţi rezist.

– Asta s-a întîmplat şi înainte? şopti ea. În ciuda eforturilor, ai cedat ispitei persoanei mele?

– Într-adevăr trebuie să plec, aşa că poate vom discuta altă dată. Dar aşa este, te-ai mai aruncat o dată în braţele mele.

– M-am aruncat în braţele tale? Ca în seara asta?

– Leah, începu el, făcînd un pas către ea, cred că ţi-am rănit sentimentele.

– Sentimentele! Rămase fără aer. Femeile ca mine nu au sentimente. Nu ştiai asta? Femeile din clasa mea socială, femeile care nu au crescut în mătase nu sînt capabile decît de a seduce şi de a ispiti. Cînd vom ajunge în Kentucky nu o să-mi deschid un magazin, o să-mi... deschid picioarele.

Chipul lui Wesley se crispă.

– Ai înţeles greşit tot ce ţi-am spus. Nu doream decît să-ţi mulţumesc pentru complimentul pe care mi l-ai făcut de a-mi oferi trupul tău.

– Nu o voi mai face din nou, spuse ea rece. Data viitoare cînd îl voi oferi, o voi face pentru altcineva.

– Nu cît timp eşti nevasta mea! izbucni el.

Ea îi zîmbi obraznic.

– Nu ar trebui să te duci la Kimberly a ta? Dacă o faci să plîngă prea mult i se vor înroşi ochişorii frumoşi. Ea cum te seduce? Te trage în pat cu ajutorul lacrimilor?

– Kimberly e virgină, spuse Wes apăsat, privind-o în ochi.

Leah pocni din palme.

– O tîrfă şi o virgină se luptă pentru tine. Săracul Wesley, probabil că nu mai doarme noaptea. Du-te la ea.

– Leah, nu am spus niciodată că eşti o tîrfă... începu el.

– Ieşi afară de-aici! ţipă ea.

– Dacă ai nevoie de mine...

– De tine! ţipă ea la el. Eşti ultima persoană de care voi avea nevoie. Aş vrea să mă pot duce

singură în Kentucky şi să nu te mai văd. Acum du-te la drăguţa de Kimberly. Ea *are nevoie de tine.*

Wesley părea că vrea să mai spună ceva, dar în loc de asta, se întoarse şi ieşi din cameră.

Leah căzu instantaneu în genunchi, plîngînd în hohote ce o sfîşiau. „Să aibă nevoie de el", spusese Wes. Nu, nu avea nevoie de el, dar îl voia, mai bine zis, voia pe cineva, un bărbat căruia să-i pese îndeajuns de mult, încît să sară imediat ce îi curgea o lacrimă pe obraz. Un bărbat care să nu-i fi cunoscut familia, care să nu creadă că e o tîrfă, înainte de a o vedea.

Mai tîrziu, Leah îşi schimbă rochia cu cămaşa de noapte. Plînse cît de mult putu şi îi rămase doar un gol în suflet şi sentimentul că viaţa nu i se va mai schimba. S-a născut într-o mlaştină şi va face întotdeauna parte din mlaştină. Hainele frumoase nu vor putea niciodată ascunde scîrboşenia în care s-a născut.

De dimineaţa, cînd Leah stătea întinsă în pat, trează, Wesley se strecură în cameră; ştia că nu ar fi vrut să se afle că nu şi-a petrecut noaptea cu soţia lui.

– Eşti trează, spuse el, zorii de zi luminînd camera. Leah, despre noaptea trecută...

Ea se roti în pat, coborî şi traversă camera către cuierul mic unde îşi ţinea hainele. Se simţea de parcă i-ar fi murit sufletul şi nu o mai interesa nimic. Golită de gînduri, îşi dădu jos cămaşa de noapte; nu îi păsa că e dezbrăcată şi că o vede Wesley. Începu să se îmbrace.

– Nu te dai niciodată bătută, nu? explodă el furios.

Dar Leah nu se deranjă nici măcar să se întoarcă. O făcu abia după ce se îmbrăcă.

– Eu sînt gata. Prietenii tăi nu vor afla unde ai dormit.

Încruntîndu-se, îi puse o mînă pe braţ.

– Leah, nu am vrut să te jignesc.

Ea îl privi încet, de la mînă spre faţă.

– Să nu mă mai atingi vreodată. Ai înţeles? Nu vreau să mă mai atingi vreodată. Spunînd asta, deschise uşa, îl aşteptă afară în hol şi, împreună, coborîră scările, arătînd ca un cuplu care tocmai şi-a petrecut noaptea împreună.

Leah se despărţi calmă de sora ei şi, la fel de calmă, se urcă în căruţă, lîngă Wesley. El întinse o mînă să o ajute, dar ea îi aruncă o privire care îl făcu să-şi tragă mîna înapoi.

La prînz, ea adună lemne, făcu focul şi găti rapid o friptură, în timp ce Kimberly se spăla de praful de pe faţă. Steven dispăruse, iar Wes era ocupat cu animalele. În timpul prînzului, Kimberly trăncăni despre ultima petrecere unde au fost împreună în Virginia şi îi spunea mereu lui Leah că ar fi trebuit să fie şi ea acolo. Leah o făcu pe Kim să tacă, spunîndu-i că a fost mult prea însărcinată ca să participe la petrecere.

În timp ce Leah făcea curăţenie după masă, Kim anunţă că e timpul ca Leah să meargă cu Steven şi că, de-acum înainte, ea va fi logodnica lui Wesley, iar Leah verişoara lui. Credea că va întîmpina proteste, dar nu se întîmplă aşa.

Leah se urcă în căruţă lîngă Steven. Acesta nu comentă decît că, dacă are nevoie, îl va înlocui cu

plăcere pe Wesley, dar neprimind răspuns, se concentră asupra hăţurilor şi tăcu din gură.

Seara, în timp ce Leah prepara cina, Wes merse către cel mai apropiat han şi, cînd se întoarse, raportă că locul e plin şi că vor trebui să înnopteze acolo. Kim se smiorcăi că are nevoie de o baie, aşa că Wes cără apă, o încălzi, legă de doi pari o pătură şi pregăti o baie pentru Kim. Ea aprinse o lampă în spatele păturii, aşa că toţi puteau vedea silueta languroasă a lui Kim îmbăindu-se.

– Nu ţipi de gelozie? îi spuse Steven lui Leah printre dinţi, în timp ce Wes o privea fermecat pe Kim.

Leah nu se deranjă să-i răspundă şi spălă vasele mai departe.

În dimineaţa următoare era atît de cald, încît Leah îşi desfăcu cîţiva nasturi de la rochie.

– Asta e pentru mine sau pentru el? întrebă Steven. Dacă e pentru Stanford, poţi deja să-i închizi la loc. El e interesat numai de sora mea şi ea e expertă în a face un bărbat să se ţină după ea. Ar trebui să mai înveţi şi tu cîte ceva. Să nu fii niciodată prea cinstită, cel puţin nu cu gentlemeni ca Stanford. Mai degrabă ar privi o femeie pe după o pătură. Dar ţie şi mie, spuse el rîzînd, ne place pielea.

Mînă caii şi plecară.

Leah încercă să-şi oprească tremuratul. Se rugă să nu fie ca Steven Shaw.

Către amiază ajunseră la un rîu pe care trebuiau să-l treacă. Apa curgea repede şi trecuse deja, de mijlocul roţilor.

– Dacă o luăm încet, vom reuşi, îl informă Wes pe Steven.

– Mi-e frică, Wesley, spuse Kim, agăţîndu-se de braţul lui.

– Să nu-ţi fie. Zîmbi. O să trecem şi de asta. Ţi-e teamă, Leah?

– Nu, spuse ea înţepată. Cred că o să reuşim. Au făcut-o şi alţii înaintea noastră.

– Ştiam că aşa o să simţi, zise Wes înainte să se întoarcă.

– Hei! se auzi vocea unui bărbat de pe malul celălalt. Un bărbat înalt şi zvelt, cu pantaloni ca ai lui Wesley, le făcea cu mîna.

– E Justin Stark, spuse Wes, zîmbind. Va călători cu noi.

Leah nu-i dădu nici o atenţie bărbatului din depărtare.

Wesley intră cu căruţa şi cu caii în apă, cu atenţie maximă. Caii se codeau, dar Wes îi controla.

– Îi e frică! spuse Steven dispreţuitor. I-e frică să-şi rişte fundul. Diii! strigă el către cai, pocnind din bici.

– Nu! zise Leah. Aşteaptă pînă trec ei.

– Nu stau toată ziua aici şi nu o să-l las pe tipul ăsta, Stark, să creadă că sînt un laş.

Steven mînă caii înainte, spre apa adîncă.

– Ce dracu' faci? se întoarse Wes către ei.

– N-am de gînd să-ţi înghit noroiul, strigă Steven, în timp ce trecu pe lîngă căruţa lui Wes.

– Ţine-o pe dreapta! Ţine-o pe dreapta! spuse bărbatul de pe mal.

Leah, ţinîndu-se de banchetă cu ambele mîini, repeta instrucţiunile bărbatului pentru Steven, dar Steven le ignora, pocnind din bici.

Calul din dreapta căzu sub apă, într-o groapă, necheză şi trase şi ceilalţi cai după el. Căruţa grea se aplecă pe o parte, iar Steven căzu în apă. Leah îşi părăsi locul sărind să apuce hăţurile care îi scăpaseră lui Steven. Căzură şi ceilalţi cai.

– Ţine bine de hăţuri! strigă bărbatul de pe mal. Controlează calul acela.

Leah încercă să-l strunească, înfăşurîndu-şi hăţul pe după mînă, în timp ce cu cealaltă încerca să le recupereze pe cele căzute.

– Ajut-o, Wes! strigă bărbatul. Lasă femeia să conducă şi ajut-o pe roşcată.

Leah abia mai auzea strigătele bărbatului, ajungînd cu degetele la cîţiva centimetri de frîu. Ţipă cînd caii înfricoşaţi săriră, trăgînd-o de braţ de erau gata-gata să i-l smulgă din încheietură.

– Leah! auzi strigătul lui Wesley, dar nu putu înţelege ce spunea, pentru că Kimberly începu să ţipe isteric.

Lacrimi de uşurare o orbiră pentru o secundă, cînd degetele i se încleştară pe hăţurile rătăcite. Folosind fiecare gram de putere, reuşi să controleze caii speriaţi, trase căruţa din groapă şi îndreptă caii spre mal.

Străinul de pe mal înotă către ea.

– Bravo, fetiţo! Acum ţine-i drept.

– Steven, ţipă Leah imediat ce caii atinseră pămîntul. Cum fundul căruţei încă mai era în apă, Leah deja îşi scotea pantofii. Fusese întotdeauna o

înotătoare bună, iar acum se întreba dacă ceilalți își dăduseră seama că Steven căzuse în apă.

– Aici! spuse Leah cu jumătate de gură, pasîndu-i frîiele bărbatului, exact înainte de a sări din căruță în apă.

– Ce dracu'... începu bărbatul, după care rămase atent la cal.

– Unde s-a dus Leah? întrebă Wesley.

– A țipat ceva în legătură cu un Steven.

– Nu e aici? zise Wes, și în cîteva secunde se aruncă în apă după Leah.

Leah se scufundă parcă ore întregi, dar nu se zărea nici urmă de Steven. După cîteva minute i se alăturară și Wesley și străinul și, cînd ieșiră la suprafață le comunică zona în care a căutat deja.

Îl găsiră abia seara, la marginea rîului, cu o jumătate de cap zdrobit din căzătură. Wesley îl trase la mal.

Leah stătea nemișcată lîngă el, extenuată de căutarea în apă din după-amiaza aceea. După o oră, își dădu jos rochia, pentru că fusta lungă o incomoda. Acum îi era frig îmbrăcată doar cu lenjeria udă, care abia îi acoperea genunchii.

– Nu! Nu! Nu! țipă Kimberly venind spre ei, cu ochii la trupul fratelui său.

Wesley plecă de lîngă Leah s-o calmeze pe Kim, care ofta neîncetat și, dacă mai era posibil, umerii lui Leah se lăsară și mai mult. Kim și Wes se plimbau prin întunericul din ce în ce mai intens, auzindu-se din cînd în cînd, în liniștea nopții, cîte un suspin de-al lui Kim.

Nu vorbeau nici Leah, nici străinul.

– Trebuie să-ţi schimbi hainele cu unele uscate, spuse bărbatul încet urmărind-o cu atenţie.

Leah abia dădu o dată din cap şi rămase acolo, tremurînd.

Bărbatul se mută mai aproape de ea.

– Eu sînt Justin Stark, iar tu eşti...?

Leah nu reuşi să-i răspundă şi rămase cu privirea fixată pe trupul rece şi fără viaţă al lui Steven. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Fără un cuvînt, Justin o cuprinse pe Leah în braţe.

Ea încercă să-l împingă, dar era prea slabă sau probabil că avea nevoie de alinare, chiar şi de la un străin.

– Haide, plîngi, fetiţo, şoptea Justin. Cei curajoşi ca tine merită să plîngă.

Leah nu era sigură de unde veneau lacrimile – sau de ce – dar începu să plîngă cum nu mai plînsese vreodată. Era atît de bine să fii aproape de cineva, să fii în braţele unui bărbat puternic!

Habar nu avu cînd bărbatul luă o pătură de pe calul său. Nu protestă nici cînd îi dădu jos, blînd, hainele. Îi înfăşură trupul gol şi ud în pătură şi, strîngînd-o lîngă el, se aşezară pe o buturugă. După un timp începu s-o legene şi, treptat, Leah încetă cu plînsul, încă agăţată de el. Chiar şi cînd adormi adînc era încleştată de trupul lui.

– A adormit? şopti Wesley către Justin.

Justin dădu din cap.

– I-ai făcut patul?

Wes îşi privi vîrful bocancilor.

– I l-am lăcut numai lui Kim. De obicei Leah îşi face singură patul. Justin nu mai spuse un cuvînt şi Wes dispăru pentru cîteva minute. E gata, spuse el cînd se întoarse.

Justin se ridică foarte atent, cu Leah adormită în braţe, de parcă ar fi fost din porţelan fragil şi o aşeză pe păturile pe care i le pregătise Wes.

Pentru un moment, Justin îngenunche lîngă ea. Apoi se ridică şi merse cu Wesley în pădure.

– Cine e? întrebă Justin.

– E... verişoara mea, răspunse Wes. Da' ce contează cine e?

Justin se uită la el ca la un nebun.

– Ce contează? Contează pentru că e cea mai magnifică femeie pe care am văzut-o vreodată. Ai văzut cum s-a descurcat cu caii? Şi felul în care şi-a riscat propria viaţă ca să-l caute pe tipul care s-a înecat? Te-am văzut că aveai mîinile ocupate de grămada aia nefolositoare de ţipete. Dumnezeule, apără-mă de femei ca astea! Oricum, cine e?

– Femeia cu care mă voi căsători, răspunse Wesley rigid.

– Oh, păi... ah... nu m-am referit la asta, se codi Justin. Doar că, atunci cînd le vezi pe aceste două femei împreună, blonda pare inutilă. Nu, nu am vrut să spun chiar aşa.

– Cred că ai spus îndeajuns de multe.

– Ai dreptate, zise Justin intimidat, dar îşi ridică repede capul. Cine e?

– Kimberly Shaw. Bărbatul care s-a înecat era fratele ei.

– Oh, înţeleg. De aceea s-a străduit atît de mult să-l salveze. Mă întreb dacă vreuna din surorile mele şi-ar risca viaţa pentru cadavrul meu. A fost un bărbat norocos să aibă o soră ca ea.

– Nu, spuse Wes cu jumătate de glas. Kimberly e blonda. Leah e femeia care s-a scufundat.

– Şi avea vreo relaţie cu mortul?

– Nici una, răspunse Wesley.

Justin se întoarse către copaci.

– Verişoara ta, nu? Te-ai născut sub o stea norocoasă. Are pe cineva? Nu, nu-mi spune. Nu-mi pasă dacă e logodită. Cred că mă ţin după ea, indiferent ce bărbat mi-ar sta în cale. Ţi-ar plăcea să fiu vărul tău prin căsătorie?

– Aşteaptă puţin, Justin. E prea repede. Nu ştii nimic despre Leah. E drăguţă, îţi garantez, dar e genul de femeie care îl face pe bărbat să se simtă nefolositor. Dacă îţi petreci o oră lîngă ea, începi să te întrebi dacă e nevoie de bărbaţi pe pămînt. Nu e nimic să nu poată face singură şi întotdeauna te anunţă că nu are nevoie de nimeni. Te însori cu ea şi într-un an îţi conduce ferma şi viaţa şi nu vei fi decît un cal înhămat, strunit de ea.

După ce îl privi uimit un moment, Justin începu să rîdă. Îi dădu o palmă prietenească pe umăr lui Wesley.

– Ia-le tu pe toate blondele drăguţe care stau în căruţă şi ţipă, în timp ce fraţii lor se îneacă, dar în ceea ce mă priveşte eu vreau o femeie.

– Nu ştii în ce te bagi, îl avertiză Wes. După două săptămîni cu Leah o să-ţi cauţi pe cineva care să te facă să te simţi ca un bărbat.

Justin zîmbi.

– Ea nu trebuie decît să fie femeie şi asta mă face să mă simt ca un bărbat. Acum, mă duc la culcare. Mîine încep să-i fac curte.

– Curte? Dar... începu Wes.

– Ai vreun motiv să te opui? întrebă Justin rece.

Wesley nu putu decît să clatine din cap.

– Atunci e bine. Hai la culcare. Mîine dimineaţă vom avea o înmormîntare.

Wesley îl privi pe Justin cum îşi face patul într-un loc din care o putea vedea pe Leah dormind, iar el se duse unde îi era locul.

– Bietul om, murmură el. Îşi dorea să existe o cale să-l salveze pe Justin de sine însuşi.

Capitolul 9

Leah se trezi mai devreme, în suspinele lui Kimberly. Wesley o ţinea în braţe, încercînd s-o aline, dar Kim părea de neconsolat. Gemînd din cauza durerii de cap, Leah aruncă pătura ce o acoperea, apoi rămase cu gura căscată, văzînd că e goală. Roşi din cap pînă-n picioare cînd îşi aminti ce s-a întîmplat cu o seară înainte. Privi rapid prin tabăra improvizată şi văzu că străinul nu era pe-acolo.

– Wesley, spuse Leah răguşită.

Wesley, preocupat de starea lui Kim, nu o auzi.

Leah îşi drese glasul.

– Wesley! strigă ea mai tare.

El privi de jur împrejur, evident deranjat.

– Da.

– Poţi să-mi aduci nişte haine? Nu îi plăcea să-i ceară ceva, dar nu avea de gînd să facă paradă, acoperită doar de o pătură.

Cu o sprînceană ridicată, Wesley o lăsă pe Kim pentru a se duce la căruţă, de unde luă o rochie maro de bumbac pentru Leah, fără a se gîndi şi la lenjeria intimă.

– Ai stilul tău de a impresiona un bărbat încă de cînd te vede prima oară, spuse el, privindu-i umerii goi.

Leah îi smulse rochia.

– Du-te înapoi la Kimberly a ta, zise ea furioasă, tocmai cînd Kim începu din nou să se vaite.

Leah se îmbrăcă resemnată pe sub pătură, se ridică și luă găleţile de apă. În drum spre rîu îl văzu pe Justin, bărbatul care li se alăturase recent, gol pînă în talie și săpînd o groapă.

– Bună dimineaţa, strigă el, cu ochii luminoși.

Leah abia putu să murmure un răspuns, pentru că își băgase capul între umeri, jenată de amintirea că a fost dezbrăcată de acest bărbat.

Justin ajunse imediat lîngă ea, luîndu-i găleţile din mîini.

– Ai dormit bine? Începu să rîdă văzînd-o cum abia dă din cap, fără a-l privi. Doar nu ai de gînd să nu laşi doi oameni să se împrietenească din cauza unei goliciuni, nu? Am dezbrăcat sute de femei.

Ea îl privi cu ochii mari.

– Poate nu sute. Zîmbi, aproape mîncînd-o din ochi. Şi, în mod sigur, nu la fel de drăguţe ca tine. Nu pleca. Eşti mereu atît de timidă?

Își ridică bărbia și îl privi.

– Nu cred că sînt timidă, dar acum sînt... Voia să schimbe subiectul. Vei călători cu noi?

– Pînă în Kentucky. Ajunseseră la rîu, iar el îi umplea găleţile. Am crescut în oraşul în care Wes și-a cumpărat ferma. Toată iarna a muncit ca un demon. Cred că încerca s-o termine pentru domnișoara Shaw.

– Cred că da. Şi tu eşti fermier?

– Bineînţeles. Şi un pic vînător. Nu, lasă că le duc eu, spuse el cînd Leah dădu să ridice găleţile.

– Pot să-mi fac şi singură treaba, mulţumesc, zise ea sfidător.

Justin îi zîmbi, iar chipul lui deveni şi mai frumos.

– Nu mă îndoiesc că poţi duce o sută de găleţi, dar ai fi atît de crudă, încît să-mi iei plăcerea de a le duce pentru tine?

Leah nu răspunse pe moment, dar apoi zîmbi.

– Nu-mi place să se spună că sînt crudă. Apropo, domnule Stark, îmi duceţi şi mie apa?

– Justin, zise el rîzînd. Toate doamnele mele îmi spun Justin.

– Toate? Rîse şi ea, simţindu-se bine pentru prima dată de cîteva săptămîni.

– Se pare că voi doi aţi uitat ce s-a întîmplat ieri, spuse Wesley, coborînd spre ei. Cred că ar trebui să aveţi puţin respect pentru durerea lui Kimberly.

Figura lui Justin îşi pierdu zîmbetul. Era mai scund decît Wes, dar nu dădu înapoi.

– Cred că Leah a arătat al naibii de mult respect cînd aproape că s-a înecat, căutînd un bărbat care nici măcar nu îi era rudă. Doar pentru că femeia aia a ta zbiară în gura mare, nu înseamnă că îşi poate asuma un alt risc în afară de lacrimi.

Leah se uită la cei doi bărbaţi furioşi şi se scuză, pentru că îi era frică să nu o vadă zîmbind. Cu inima mai uşoară se duse să hrănească animalele, prepară micul dejun şi pregăti căruţa pentru drum. Nu ştia dacă Wes şi Justin au continuat cearta, dar, cînd se adunară, cei doi păreau să-şi fi revenit la

normal. Kim se sprijinea pe braţul lui Wesley, în timp ce acesta povestea ce om bun fusese Steven Shaw. După aceea, Kim îi dădu voie lui Wesley să o ajute să urce în căruţă, unde se întinse.

Justin îşi adună bagajele şi se aşeză în a doua căruţă, îşi legă calul în spate şi se urcă lîngă Leah, luîndu-i hăţurile din mîini.

– Nu ştiu dacă femeia aceea şi cu mine ne vom înţelege vreodată.

În ciuda faptului că Leah a negat că e timidă, într-adevăr nu ştia ce să-i spună lui Justin. Dar nu avea de ce să se îngrijoreze. Justin îi povesti de oraşul lui natal, Sweetbriar, despre cele trei surori şi patru fraţi, despre nepoate şi nepoţei. Îi povesti cine de cine era îndrăgostit în oraş şi despre cum îi înnebunea Miranda Macalister pe toţi bărbaţii.

– Inclusiv pe tine? întrebă ea timid.

– M-am uitat la ea de cîteva ori, dar eu am ştiut dintotdeauna ce fel de femeie mi-ar plăcea.

– Şi? îl încurajă Leah.

– O femeie ca tine, Leah, spuse el blînd.

Leah simţi cum o cuprinde un val de frică. Bărbatul ăsta nu ştia nimic despre ea, nu ştia că era o Simmons din mlaştinile Virginiei, că soră-sa era prostituată şi că taică-său a fost nebun. Vorbiseră foarte puţin, iar ea îi spusese doar două vorbe despre ţesut.

Făcură o oprire scurtă, mîncară carne rece şi cartofi. Kim nu cobora din căruţă. Seara, Leah făcu focul şi pregăti cina. Justin tăia lemne pentru foc, în timp ce Wesley o alina pe Kim, care era distrată şi incapabilă de ceva, pentru că îl jelea pe fratele ei.

Călătoriră cîteva zile spre Vest, Justin lîngă Leah, vorbind, punîndu-i întrebări şi, cu fiecare zi care trecea, sentimentul de vinovăţie o apăsa pe Leah. Regan şi Nicole fuseseră drăguţe cu ea, în ciuda faptului că venea din mlaştini. Dar ele ştiuseră asta dintotdeauna. Simţea că îl înşeală minţindu-l pe bărbatul care fusese atît de amabil cu ea. Dacă ar fi ştiut cine e ea, într-adevăr, de unde venea, probabil că ar fi tratat-o la fel ca Wesley.

Trecu o săptămînă şi durerea lui Kimberly nu se alină. Leah începuse să-i ducă mîncarea în căruţă, unde Kim se agăţa de ea şi plîngea.

– Nu, spuse Justin într-o seară, apucînd-o pe Leah de braţ, tocmai cînd se pregătea să umple o farfurie pentru Kim. Se întoarse către Wes: nu cumva e timpul să înceteze să mai facă pe prinţesa? Leah nu e servitoare.

– Kim încă mai suferă după fratele ei, zise Wes încăpăţînat.

– Atunci serveşte-o tu. Nu, Leah! Luă farfuria de la Leah şi i-o întinse lui Wesley.

Mîncară în tăcere şi Kim coborî din căruţă să se aşeze lîngă un copac, în timp ce Wes se învîrtea pe lîngă ea.

Dezgustat, Justin îşi azvîrli cafeaua în foc.

– Avem nevoie de odihnă. Cîteva mile mai încolo e o cascadă, şi mă gîndeam că mîine eu şi cu Leah vom merge pînă acolo. Zîmbi. Poate facem o baie.

Leah se uită în ceaşcă.

– Am nevoie de o baie, murmură ea.

Înainte de răsăritul soarelui, Justin stătea lîngă Leah, îndemnînd-o să se grăbească.

– Dar cum rămîne cu micul dejun? întrebă ea, uitîndu-se la coşul cu rufe murdare.

– Las-o pe ducesă să se deservească singură o zi.

Leah se abţinu să nu rîdă.

– Sînt gata.

– Leah! strigă Kim, alergînd spre ei. Arăta foarte drăguţă dimineaţa. Avea în mîini cîteva rochii şi lenjerie intimă, pe care i le întinse lui Leah.

– Te superi? Se pare că azi trebuie să fac singură treaba în tabără şi dacă voi tot plecaţi să vă distraţi, poţi face asta pentru mine?

– Bineînţeles, răspunse Leah, dar Justin îi luă hainele.

– Poţi să-ţi speli singură lenjeria... începu el.

Leah îi puse o mînă pe braţ şi luă hainele lui Kim.

– Bineînţeles că o să le spăl.

– Haide, zise Justin scîrbit, trăgînd-o pe Leah către calul lui priponit. De ce o laşi să profite de tine? Faci cît cincizeci ca ea. Se urcă pe cal, apoi o ridică şi pe ea.

– Nu, nu fac, şopti Leah, dar nu crezu că Justin o auzise.

Mergeau de o oră spre nord, departe de case, departe de căruţele ce călătoreau spre Vest. După încă o oră, Justin descălecă şi întinse braţele către Leah. Cînd mîinile îi înconjurară talia, o coborî încet şi o sărută blînd.

O privi, cu fruntea încruntată.

– Cine te-a rănit, Leah? întrebă înţelegător. Nu am cunoscut femeie atît de drăguţă ca tine, care să ţină capul în jos tot timpul şi să fie de bunăvoie sclava unei alte femei.

Leah nu simți nimic, dar era un sărut plăcut. Se uită în altă parte cînd o puse pe pămînt.

– Sînt multe lucruri în legătură cu mine pe care nu le cunoști, spuse ea împingîndu-l, dar cu bărbia sus. Și nu sînt sclava nimănui.

– Atunci de ce ți-e atît de frică de Wes?

– Frică? Rămase fără aer. Nu mi-e frică de el, sau de oricare alt bărbat. Își coborî vocea. Dar sînt unele lucruri între mine și Wes, despre care tu nu știi nimic. Simțea cum se înfurie din ce în ce mai tare. Mai bine să încep cu spălatul.

– Las-o baltă cu spălatul! spuse Justin nervos, aruncîndu-i grămada din brațe. Ce e între tine și Stanford?

– Nu e ce crezi tu, spuse ea, cu ochii fulgerîndu-i de mînie. Wesley Stanford mă urăște, la fel de mult cît îl urăsc și eu pe el și pe toți cei ca el, care mi-au lăsat familia înfometată, în timp ce ei cheltuiesc banii pe haine frumoase și pe cai. Calul lui Wesley costă mai mult decît i-ar fi trebuit familiei mele de nouă oameni să trăiască un an.

Plecă de lîngă el, scîrbită. N-o să-l mai intereseze acum, că știa cine era... și nu avea de gînd să-i arate cît de mult o făcea să sufere schimbarea.

– Tu și manierele tale, spuse ea, așezîndu-se. Toți bărbații sînt la fel. Credeți că dacă sîntem sărace, faceți cu noi ce vreți. Dar dă-mi voie să-ți spun că numai o fată Simmons e prostituată.

– Asta crezi despre mine? icni Justin fără aer. Că eu cred că ești o... o...

– Haide, spune! țipă la el. Am auzit de multe ori cuvîntul de la femei și bărbați ca tine. Pe dinafară haine frumoase și pe dinăuntru mucegai.

Justin înțepeni un moment, arătînd parcă șocat.

– Asta crezi tu că sînt? Vreun dandy bogat, care a crescut într-o casă mare cu servitori? Se întoarse repede, rîzînd: aș vrea ca locuitorii Sweetbriar-ului s-o audă și p-asta. Unul din băieții lui Stark acuzat de bune maniere și bogăție. Oh, Leah, spuse el rîzînd. Nu știu în ce fel de sărăcie ai crescut, dar nu cred că mă bați la capitolul ăsta. Stai aici și lasă-mă să-ți spun povestea adevărată a familiei mele.

Uimită, Leah se așeză lîngă el pe pămînt și ascultă versiunea adevărată a vieții lui Justin. Nu că ar fi minţit-o în legătură cu familia lui mai devreme, dar lăsase răul la o parte, pentru că el credea că Leah era o doamnă din naștere, crescută pretențios și nu voia s-o șocheze cu poveștile despre viața lui.

Justin îi povesti despre tatăl lui, Doll Stark, despre care se spunea că e cel mai leneș bărbat de la est de Mississippi. Poate că pentru alții era o glumă, dar restul familiei ducea o bătălie constantă pentru supraviețuire. Doll își petrecea zilele în prăvălia lui Macalister, rîzînd, distrîndu-se, în timp ce soția și copiii încercau să se hrănească din cîțiva acri de pămînt mult prea muncit. Justin, băiatul mai mare, crescu urîndu-și tatăl. Doll mînca un mic dejun masiv, pentru care muncise toată familia, dispărea pînă seara, venea acasă, mînca și mai mult, apoi își petrecea orele regulînd-o pe maică-sa. Justin rămînea treaz și auzea toate zgomotele,

urîndu-l şi mai mult pe taică-său. Cît despre Doll, nu întreba niciodată cum se descurca familia lui sau cît de mult muncea Justin toată ziua, ore în şir, ca să fie mîncare pe masă.

Şi oraşul glumea mereu pe seama lenei lui Doll. Singura dată cînd s-a amestecat a fost cînd sora mai mare a lui Justin, Corinne, a spus nişte minciuni şi a creat nişte probleme cu bijuteria preţioasă a oraşului, domnişoara Macalister.

– Deci ăsta e Macalister, cel cu fiica drăguţă. Leah începuse să înţeleagă că Justin era de-al ei şi nu de-al lui Wesley. Poate că Justin nu o va mai urî, ca Wesley, pentru că erau la fel.

– Asta e, spuse Justin, Acum povesteşte-mi despre familia ta.

Leah ezită. Cel puţin pe tatăl cel leneş al lui Justin oraşul îl plăcea. Ce putea spune pozitiv despre familia ei? Privirea lui Justin îi arătă că era pregătit să aştepte şi ziua de apoi ca să vorbească.

Începu încet, urmărindu-l să vadă dacă simte vreun semn de repulsie, dar, cînd văzu că e interesat şi îngrijorat, se lansă mai repede în poveste. Îi povesti cum fratele ei mai mare a răpit o femeie, despre prostituţia surorii ei, despre nebunia tatălui ei, despre felul în care îşi bătea nevasta şi copiii. La sfîrşit, îi povesti şi despre munca istovitoare şi permanentă pe care o avea de făcut.

Parcă şi pădurea amuţise cînd termină şi cînd îşi ţinu răsuflarea aşteptînd reacţia lui Justin, fiindu-i frică să se uite la el.

– Şi, deşi erai verişoara lui Stanford, te-a lăsat să treci prin toate aceste suferinţe? Nu mi-a spus niciodată, dar nu e bogat cumva?

– Enorm de bogat, murmură Leah, fără să-l privească.

– Dar cum de te-a salvat în cele din urmă? Sau te-a angajat s-o slujeşti pe Kimberly, prinţesa?

Leah oftă adînc.

– Tatăl meu a murit şi copiii au fost adoptaţi de alţi plantatori. Eu... am vrut să vin în Vest, să mă duc undeva unde nimeni nu mă cunoaşte, deci, cumnata lui Wesley mi-a dat bani să-mi deschid un magazin de ţesături şi Wesley mi-a dat voie să călătoresc cu el.

Justin rămase tăcut un timp şi Leah se întrebă dacă a crezut-o.

– Unde ai învăţat bunele maniere? întrebă ea, nemaiputînd să rabde.

– La nevasta unui plantator. O doamnă englezoaică. Şi tu?

Leah zîmbi şi îi povesti pe scurt despre cum o transformaseră Regan şi Nicole. Începuse să creadă că pe acest bărbat nu îl deranja că era o Simmons. Poate că nu toţi bărbaţii erau ca Wesley. Poate că în statul ăsta nu va fi judecată după taică-său.

– Ai făcut o treabă bună. Justin rîse şi se ridică. Acum gata cu seriozitatea pe ziua de azi. Haide să vedem cascada. O luă de mînă şi o conduse printre pietrele şi stîncile abrupte. În vîrf erau un lac şi o cascadă ascunsă, scurtă.

– Nu e cea mai mare din cîte am văzut, dar e cea mai intimă. Ce-ai zice de o baie?

Imediat, ochii lui Leah îl fixară.

El îi ignoră privirea suspicioasă.

– Du-te tu prima şi eu te aştept în josul dealului; cînd termini, mă chemi. Spunînd asta, se întoarse şi o lăsă singură.

Leah ezită cîteva secunde înainte de a-şi scoate hainele şi a sări în apă. Cu săpunul pe care îl adusese pentru rufe, îşi spălă părul, pe care şi-l clăti în cascadă. Presiunea apei aproape că o bagă la fund. Mult timp după aceea începu să se gîndească, simţindu-se minunat. Nu o mai ardea trecutul secret; un bărbat chipeş o aştepta; era în drum spre un tărîm nou, spre oameni noi; avea ţesutul... şi acum îşi spălase părul. Ce-ar mai fi putut dori de la viaţă o femeie?

Rîdea cînd ajunse la poalele dealului, la Justin.

– Nu stau mult, spuse el urcînd pe deal să-şi facă o baie.

Plină de energie, Leah sări peste o piatră şi începu să spele lenjeria; după puţin timp, veni şi Justin. Strîmbîndu-se începu s-o ajute la stors.

– Şi nimicul ăsta micuţ şi vaporos îi aparţine prinţesei Kimberly? întrebă Justin ridicînd o cămăşuţă cu volănaşe de mătase.

Cu faţa roşie, Leah i-o smulse din mînă.

– Asta se întîmplă să fie a mea.

– Oh! exclamă el, cu o sprînceană ridicată. Atunci asta e a măriei sale. Ridică o pereche de pantalonaşi îngălbeniţi şi descusuţi în talie. O fi o doamnă pe dinafară, dar, pe unde contează, nu. Ar trebui să-i facem o favoare şi să i le aruncăm.

Înainte ca Leah să mai apuce să protesteze, Justin luă pantalonaşii vechi şi îi aruncă în rîu.

– Nu! strigă Leah, rîzînd, în timp ce-şi ridică fusta pînă la genunchi şi intră în apă după ei, urmărind pantalonaşii pe care rîul îi ducea către cascadă.

Justin veni repede în spatele ei, luă pantalonaşii şi în acelaşi timp o prinse pe Leah de braţ, dezechilibrînd-o dinadins.

– Ai grijă. Zîmbi cînd Leah se agăţă de el. În clipa următoare era în braţele lui şi o săruta: şi de data asta lui Leah îi plăcu mult mai mult decît prima oară.

Nici unul dintre ei nu îl auzi pe Wesley plescăind prin apă, pînă cînd nu îl apucă pe Justin de umăr şi îl aruncă în vîltoare.

– Aşa se poate avea încredere în tine? izbucni Wesley. Întotdeauna ataci o femeie de care ar trebui să ai grijă?

Justin se ridică imediat din apă şi Leah ştiu că se vor lua la bătaie. Se interpuse între cei doi bărbaţi.

– Nu ai nici un drept să te amesteci în viaţa mea, ţipă ea la Wesley.

– Să mă amestec? ţipă la rîndul lui. Eşti... eşti în grija mea, termină el. Dracu' să te ia, Justin, ce-ai face dacă ai prinde un bărbat că se poartă aşa cu verişoara ta?

– I-aş cere să se însoare imediat cu ea, spuse Justin calm. Eu plec, Wes, pentru că nu vreau să ne certăm. Nu vreau să existe ură între soţul unei femei şi rudele ei. Spunînd asta, ieşi din apă, îndreptîndu-se către cal.

Wesley nu mai scoase un cuvînt, pînă nu auzi calul lui Justin îndepărtîndu-se.

– Ce-a vrut să spun prin „soţ"? o întrebă el acuzator.

Leah luă lenjeria lui Kim şi ieşi din apă. Nu mai era nevoie să-şi ridice fusta de vreme ce era udă.

– Ţi-am pus o întrebare, spuse Wes cînd ajunseră pe mal.

– Nu i-am spus despre noi, dacă la asta te referi, izbucni ea. Poţi să te relaxezi. Purul nume Stanford nu va fi murdărit de una ca mine. Acum, dacă mă scuzi, am de spălat lenjeria logodnicei tale.

Wesley îşi încleştă gura.

– Despre asta aţi vorbit aşa de mult timp? Despre Kim?

Ea aruncă pantalonaşii uzi ai lui Kim direct pe bocancii lui.

– S-ar putea să te surprindă, dar oamenii din clasa inferioară ţie au lucruri mai bune de discutat.

– Mi se pare că nu prea „discutaţi" cînd am venit aici. Eraţi uzi amîndoi. Aţi înotat împreună? L-ai lăsat din nou să-ţi scoată hainele? O luă de umeri şi o trase spre el. Cînd te-a sărutat, şopti el, te-a făcut să te simţi ca atunci cînd te-am sărutat eu?

Leah ar fi dat orice să nu reacţioneze la atingerea lui Wes, dar, pur şi simplu, era fără putere. Nu era acelaşi lucru ca sărutul lui Justin; era capitulare. Trupul lui se încleştă de al ei, buzele lui i le atinseră pe ale ei, iar ea nu mai simţi şi nu mai auzi nimic. Uitase de ură, nu se mai gîndea la nimic.

Cînd îi dădu drumul, era ameţită, abia mai putea sta în picioare.

– Se pare că nu te simţeai aşa în braţele lui Justin, spuse Wes atît de apăsat, încît Leah deschise ochii.

Fiecare fibră din trupul ei îi spunea că trebuia să-i şteargă expresia încrezută de pe figură. Fără să mai stea pe gînduri, aplică un truc pe care îl învăţase de la fratele ei. Îl lovi pe Wesley cu genunchiul între picioare.

Acesta se îndoi imediat, iar Leah alergă repede către calul lui, încălecă şi plecă spre tabără. În timp ce călărea, rîdea de plăcerea faptului că el va trebui să se întoarcă în tabără pe jos, dar după cîteva minute struni calul. Avea dreptate să fie supărată, dar nu se simţea bine făcîndu-i rău.

Încă mai ezita, cînd Wesley sări dintr-un copac de deasupra ei şi luă hăţurile calului.

– Cum...? începu ea.

El nu răspunse, dar îndreptă calul înapoi spre cascadă. Ei nu-i plăcea privirea lui furioasă şi nu mai îndrăzni să-i vorbească. Oare o s-o bată? La rîu se opri.

– Coboară şi ia hainele, spuse el cu voce de oţel.

Leah se supuse.

El urcă pe cal, luă lenjeria udă de la ea şi îi întinse mîna s-o ajute să încalece în spatele lui. Îi era frică să îi privească chipul, frică să îl refuze şi, cînd se aşeză în şa, se feri să-l atingă, pentru că nu voia să-i aducă aminte că e acolo.

– Dacă nu suporţi să mă atingi, cel puţin ţine-te bine de nenorocita aia de şa, spuse el mohorît, şi din nou Leah se supuse.

Restul drumului de înapoiere în tabără îl parcurseră tăcuți și poate că Leah o fi crezut că Wesley o urăște, dar acum furia îl înconjura ca un contur roșu — un contur care i-ar fi ars degetele, dacă ar fi îndrăznit să-l atingă. Așa că se strădui să-l evite.

Capitolul 10

Două zile mai tîrziu se întîlniră cu familia Greenwood: Hank, Sadie şi cei trei băieţi micuţi. Leah fusese aceea care sugerase să călătorească împreună. De două zile, drumul parcurs împreună cu Kim, Wes şi Justin era foarte neplăcut. Wesley o supraveghea, fixînd-o mereu cu ochii lui negri, în timp ce Justin se purta cu ea de parcă s-ar fi putut sparge în orice moment, iar Leah începuse să se enerveze simţindu-se de parcă plutea ceva ameninţător în aer. Kim părea că nu-şi dă seama de tensiunea înconjurătoare şi cerea din ce în ce mai multe de la Wes.

Familia Greenwood, cu copiii lor gălăgioşi şi activi, era exact ceea ce aveau nevoie pentru a elimina tensiunea din cadrul grupului. Erau mulţi călători ce mergeau spre Kentucky sau chiar mai departe. Erau mînaţi de atracţia unor bogăţii de necrezut, de pămîntul virgin care îi aştepta doar să le dea ce-şi doresc. Nu mai erau probleme cu indienii, şi Kentucky era stat, ceea ce îi făcea să se simtă în siguranţă, protejaţi de greutăţi. Unii călători

erau bine pregătiţi, cu căruţele încărcate de bunuri. Îşi vînduseră fermele şi aveau bani să-şi cumpere pămînt în Vest. Dar majoritatea celorlalţi plecaseră pur şi simplu de unde locuiau, cărîndu-şi familiile după ei şi avînd doar haine şi ceva mîncare.

De-a lungul drumului erau o mulţime de hanuri şi, deşi majoritatea erau foarte murdare, costau foarte scump, cerînd bani pentru orice.

Leah îşi aduse aminte de propria ei copilărie, cînd văzu o familie cu copiii îmbrăcaţi în zdrenţe, numai piele şi os, epuizaţi de drumul spre Vest. Începu în secret să-i hrănească pe unii dintre aceşti copii, fără să-l lase pe Wesley s-o vadă, pentru că, în fond, era mîncarea lui. În seara zilei în care s-au întîlnit cu familia Greenwood, în timp ce toţi stăteau în jurul focului de tabără, făcu o tentativă de a sugera să le ofere mîncare unor oameni cu mai mulţi copii, care aveau tabăra puţin mai încolo.

A fost una din rarele ocazii în care Kim şi-a exprimat hotărît părerea.

– Nu cumva eşti cam darnică cu bunurile altuia? întrebă Kim. Oamenii ar trebui să înveţe să aibă grijă de propriile lor persoane. Dacă începem să le dăm de pomană, nu vor învăţa niciodată să depindă de ei înşişi. Se vor aştepta ca noi să avem întotdeauna grijă de ei.

Nimeni nu mai scoase un cuvînt un timp şi cînd cineva vorbi, deschise alt subiect.

În noaptea aceea, Leah rămase trează pînă tîrziu şi cînd crezu că toată lumea a adormit, aruncă păturile la o parte, se furişă tiptil către căruţă pentru a lua săculeţul cu mîncarea pe care o

pregătise pe ascuns şi plecă, prin întuneric, către oamenii din tabăra alăturată. Aveau patru copii mici şi nimic altceva decît o roabă cu lucruri. Tăcută, aşeză mîncarea lîngă căruciorul cu două roţi şi plecă înapoi.

Făcuse cîţiva metri cînd o voce masculină o sperie.

– Taci sau o să-i trezeşti, şopti Wes, făcîndu-i semn să-l urmeze mai încolo, în pădure.

Leah oftă adînc, ştiind că a fost prinsă, furîndu-i din bunuri. Se rugă la Dumnezeu să nu o trimită înapoi în Virginia. Se opri lîngă el, dar nu reuşi să-l privească în ochi.

– Ce le-ai dat? întrebă el.

– Şuncă, făină, c... cartofi, se bîlbîi ea, apoi îl privi rugătoare. O să-ţi plătesc. Nu am vrut să fur mîncarea. Doar că oamenii păreau atît de înfometaţi şi...

– Şşşt, zise el şi putu vedea în lumina lunii că zîmbea. Ia uite acolo. Îi arătă ceva cu degetul.

Printre copaci, se vedeau oamenii adunaţi în jurul focului. Lîngă cărucior era săculeţul ei, împreună cu un altul, asemănător. Îl privi rapid.

– Al tău? întrebă ea, uimită.

El surîse.

– Al meu. Nici eu nu am suportat să-i văd înfometaţi.

Rămaseră un moment tăcuţi, fiecare cu gîndurile lui.

– De cînd ai...? începu Wes.

Leah îşi privi picioarele.

– De cînd au venit. De aceea nu m-am supărat să mă ocup numai eu de mîncare. În afară de mine, nu se uită nimeni la provizii şi ştiu cît să le

dau încît să nu se cunoască şi să nu ne lipsească nimic, îi explică ea privindu-l.

– Pot să-mi permit cîţiva cartofi, zise Wes. Pariez că nu mai sînt prea multe provizii.

Leah îl privi vinovată.

– Foarte puţine. Voiam să-ţi spun cît de curînd, dar...

El rîse.

– Dar încă nu era absolut necesar, nu mă îndoiesc. Mîine dimineaţă fă-mi o listă şi fac rost de tot ce trebuie. Poate că va trebui să dublezi cantităţile. Acum, hai să ne întoarcem, înainte să ni se simtă lipsa.

Leah ezită.

– Wesley, şopti ea. Nu ştiu să scriu. Cum să-ţi fac lista?

El se întoarse şi o privi, făcînd-o să roşească. I s-ar fi aruncat în braţe. Ar fi vrut să uite cît de mult l-a iubit odată.

– Cred că va trebui să mergi cu mine, spuse el atît de încet, încît abia îl auzi.

Se întoarseră împreună în tabără. Wesley o însoţi pe Leah pînă unde avea patul şi, cînd se opriră, îi zîmbi complice, îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse şi plecă să se culce.

Leah adormi cu zîmbetul pe buze.

A doua zi dimineaţa, Leah nu avu curajul să-l privească pe Wesley, pentru că îi era frică să nu-i vadă ura din ochi şi să-şi dea seama că aseară fusese un vis frumos.

– Eşti sigură că nu vă deranjăm călătorind împreună? întrebă doamna Greenwood pentru a suta oară.

Întorcîndu-se, Leah îi zîmbi.

– Bineînţeles că nu. Abia aştept să stau ceva timp cu copiii tăi. Pînă să merg în călătoria asta, am fost mereu înconjurată de copii şi acum le duc dorul.

Sadie Greenwood izbucni în rîs.

– O să te saturi de ei. Cei trei ai mei sînt tare greu de stăpînit.

La un moment dat, cel mai mic începu să plîngă.

– Lasă-mă pe mine, zise Leah, alergînd către ţîncul care abia mergea şi care tocmai căzuse. Băieţelul era obişnuit cu străinii; se agăţă de Leah şi, în timp ce îl ţinea strîns în braţe, lacrimi fierbinţi îi invadară ochii.

– Ţi-e bine? întrebă Wesley din spatele ei; parcă ar fi urmărit-o şi ar fi venit cînd i s-a părut că are nevoie de el.

– Copilul meu ar fi fost de vîrsta lui, suspină Leah, îmbrăţişîndu-l pe băiatul care nu mai plîngea.

Se întoarse către căruţe.

– Copilul nostru, murmură Wes, dar ea nu îl mai auzi.

Următoarele cîteva zile au fost foarte plăcute. Leah mergea cu doamna Greenwood şi schimbau reţete între ele; Sadie, se ocupa de mîncare, iar Leah de prepararea cremelor de frumuseţe şi vorbeau despre copii la nesfîrşit.

– Şi pe care dintre bărbaţii ăştia o să-l alegi? întrebă Sadie.

Leah era atentă la cai.

– Nu ştiu la ce te referi.

Sadie rîse.

– La început am crezut că era Justin, că se tot învîrtea în jurul tău, dar apoi am observat că frumosul Wesley nu putea să-şi ia ochii de la tine, aşa că l-am întrebat cît de apropiaţi sînteţi ca rude.

– L-ai întrebat? zise Leah, rămînînd cu gura căscată.

– Cu ani în urmă am încetat să mai încerc să mă vindec de curiozitate şi Hank la fel. M-a lăsat în pace. E un adevărat blestem pentru mine. Îmi bag nasul în treburile tuturor.

– Şi ce-a zis Wesley? întrebă Leah mai blînd.

Sadie o privi repede cu coada ochiului.

– A zis că sînteţi veri prin căsătorie şi că nu sînteţi rude de sînge.

Auzind asta, Leah începu să rîdă.

– E adevărat, spuse ea şi schimbă subiectul, întrebînd-o pe Sadie ceva despre copii.

În seara aceea, Sadie avu prima confruntare cu Kimberly. Începuse din nimic. Sadie era obişnuită cu munca, cu organizarea oamenilor în aşa fel, încît treburile să fie rezolvate repede şi bine. Leah, Wes, Justin şi Hank aveau grijă de animale, în timp ce Sadie prepara cina şi se ocupa de copiii care nu puteau dormi din cauza oboselii acumulate în călătoria de peste zi. Începuse să-i dea cîte ceva de făcut lui Kimberly. La început, cooperantă, Kim o ascultă pe Sadie, dar, după ce făcu cîteva treburi, murmură un „Trebuie să mă duc în pădure" şi nu se mai întoarse decît atunci cînd toţi erau la masă.

Sadie rămase tăcută pe timpul cinei, dar se uită urît la Kim, cînd aceasta îl rugă de două ori pe Wes să-i aducă un anumit lucru. După cină, cînd Leah începuse să spele vasele, Sadie se ridică.

– Cred că domnişoara Kimberly ar trebui să spele vasele, de vreme ce nu s-a deranjat să mă ajute să pregătesc masa, zise Sadie tare.

Soţul ei o privi de parcă îi venea să intre în pămînt.

– Sadie... începu el, lasă c-o ajut eu.

Leah îl privi pe Wes, care îşi studia farfuria goală.

Kimberly ajunsese deja către marginea taberei, pregătită evident s-o şteargă.

Justin o privi interesat pe Sadie.

Sadie rămăsese pe poziţie.

– Nu a ajutat la nimic nici de dimineaţă, nici după-amiază. Nu a ajutat nici la animale, nici la pregătirea mîncării. Nu mînă caii, nu împachetează, nu despachetează. Eu nu voi fi servitoarea nimănui, Hank Greenwood. Sînt cetăţean american liber.

Kimberly era atît de uimită, încît nu mai putea vorbi, dar îl privea rugătoare pe Wes.

Wes se ridică încet în picioare.

– Haide, Kim, zise el încet. Te ajut eu să speli vasele.

Grupul se risipise imediat. Hank o apucă pe Sadie de braţ.

– Eşti fericită acum, că ai făcut o scenă? E treaba lor cine ce face prin tabără. O luă de acolo.

Kim începuse să plîngă.

– Cum ai putut s-o laşi să spună aşa ceva despre mine? se văită ea, căzîndu-i în braţe lui Wesley. Ştii că nu sînt puternică aşa cum sînteţi

voi. Şi se pare că nimănui nu-i pasă de cît de mult m-a tulburat moartea lui Steven. Mi-e atît de greu să mă obişnuiesc cu lipsa lui! Aş vrea să fiu ca Leah, dar nu pot. Oh, Wesley, te rog, nu mă lăsa. Am atît de multă nevoie de tine! N-aş putea trăi fără tine.

Leah parcă prinsese rădăcini acolo, privindu-l pe Wes cum o calmează pe Kimberly.

– Mergi cu mine la o plimbare? zise Justin, luînd-o pe Leah de braţ şi ducînd-o în întunecime. Sadie a zis ce-mi stătea şi mie pe limbă de mult. Ce mă uimeşte, este cum de Wes o acceptă aşa.

Leah se smuci de lîngă el.

– Am obosit să tot aud cît de rea o crede toată lumea pe Kim. Poate că simte că nu o poţi suferi şi de aceea refuză să ajute. Se opri. Îmi pare rău. Poate că sînt prea obosită. Cred că o să mă duc înapoi. Se întoarse şi fugi spre tabără.

Wesley tocmai turna apă fierbinte într-un cazan ca să spele vasele, în timp ce Kim, îmbufnată, era pregătită să le şteargă.

– Pleacă de-aici, îi zise Leah lui Wesley, cu blîndeţe. O să spăl eu cu Kim vasele. El plecă, lăsînd femeile singure.

– N-am vrut să... începu Kim. Femeia aceea e atît de îngrozitoare. Ştie că fratele meu de-abia a murit?

Leah începu să spele vasele.

– Mi se pare că ea crede că durerea nu e o scuză să te sustragi de la muncă. De ce nu stai mîine dimineaţă pe lîngă mine să te ajut să fii tot timpul ocupată?

– Dar, Leah, sînt ocupată. Am întotdeauna atît de multe de făcut. Trebuie să fiu drăguță pentru Wesley, iar îngrijirea părului îmi ia atît de mult timp. Uneori îmi doresc să fi fost ca tine, să nu mă îngrijorez de petele de grăsime de pe rochie sau de nasul plin de funingine; Justin te place așa cum ești, dar Wesley mă vrea frumoasă și așa trebuie să fiu. Nu înțelege nimeni asta?

Leah își frecă obrazul de umăr și își privi rochia. Era într-adevăr pătată.

Kim se apropie de Leah și îi spuse în șoaptă:

– Am început să mă îngrijorez în privința lui Wesley. Nu mă mai sărută la fel de des ca înainte. Întotdeauna se ținea după mine, dar acum abia dacă se mai uită.

– Kim, zise Leah exasperată. De ce-mi spui toate astea? Cum pot să te ajut?

– M-am gîndit doar că știi cum să ispitești un bărbat, pentru că ești o... o... ei bine, nu ești virgină și credeam că poate sora ta te-a învățat cîte ceva, spuse ea, dintr-o răsuflare. Credeam doar că s-ar putea să știi unele lucruri.

– Kimberly, zise Leah în cele din urmă. Tu o să speli vasele. Spunînd asta, făcu stînga-mprejur.

În noaptea aceea, Leah se trezi simțind că cineva o atinge pe umăr și îl văzu pe Wesley aplecat asupra ei.

Își puse degetul pe buze și îi făcu semn să-l urmeze. Ea își trase rochia peste cap și intră în pădure după el. Cînd se îndepărtaseră destul se întoarse.

– La o milă mai jos de drum e o familie care are nevoie de ajutor. Le-am împachetat niște mîncare și m-am gîndit că poate vrei să vii cu mine să le-o ducem. Doar dacă nu ești prea obosită.

Parcă era un băiețel, speriat că îl va refuza.

– Mi-ar plăcea, răspunse ea.

Mai merseră un timp, fără să vorbească.

– Ce noapte frumoasă, nu? întrebă Wes.

– Foarte.

– Te-ai certat cu Justin? întrebă el brusc.

Ea îl privi provocatoare.

– Te-ai certat cu Kimberly?

Își zîmbiră.

– Îl placi, nu? insistă Wes.

– E la fel ca mine. Amîndoi am crescut în sărăcie.

– Oh, zise Wes. Eu am avut întotdeauna bani, dar l-am avut și pe Travis. Nu știu dacă nu aș fi renunțat la bani, numai să nu cresc lîngă Travis.

– Numai un om bogat poate spune așa ceva. Nici un frate nu e mai rău ca sărăcia.

– Cel puțin tu puteai gîndi liber. Travis mi-a spus întotdeauna ce și cum să gîndesc. De aceea Kim... Se opri.

– De aceea, Kim ce? întrebă Leah încet.

– Kim are nevoie de mine, zise el cu încăpățînare în voce.

– Kim are mereu nevoie de ceva, răspunse Leah. Mă întreb dacă oare știe cineva despre ce e vorba. Asta e tabăra?

– Nu, e mai încolo. Și-au amplasat tabăra într-un mic canion, nu se știe de ce. Dacă vine o ploaie,

n-or să iasă prea uşor de-acolo. Nu te deranjează să te cațeri puțin, nu?

Leah clătină din cap, dar mai tîrziu îşi dorea să-l fi întrebat ce înseamnă la el „să te cațeri puțin"? Parcă urcau pe un zid de piatră ca să ajungă la baza canionului. Wesley era în față şi cînd Leah o luă înaintea lui, o apucă de glezne, îşi mişcă mîinile – nu era necesar, se gîndea Leah – de-a lungul picioarelor ei, pînă spre coapse, o trecu peste zid şi o aşeză pe pămînt. Ar fi vrut să-i zică vreo două, dar zîmbea atît de cuceritor, încît rîse cu el. O luă de mînă şi se îndreptară către canion.

– Aici este. Îi arătă cu mîna. Stai aici pînă duc mîncarea şi apoi plecăm.

Leah se ghemui în spatele unei stînci şi îl privi pe Wes cum se duce către călătorii adormiți. Aproape că se simțea ca un hoț, de parcă ar fi făcut ceva rău, strecurîndu-se la miezul nopții către oamenii adormiți.

Wesley tocmai intra în tabără cînd Leah văzu un bărbat ce venea din direcție opusă, cu o puşcă lungă de vînătoare în mînă şi cu un cîine mare lîngă picior. Imediat ştiu că au dat de bucluc.

Se ridică imediat ce Wes văzu bărbatul şi cîinele. Wes ridică o mînă să-l salute, dar cîinele făcu un salt şi porni la atac, iar bărbatul puse puşca la ochi. Wesley aruncă mîncarea, se întoarse şi începu să fugă înapoi către Leah.

– Du-te! strigă el să se facă auzit peste hărmălaia de voci şi lătrături de cîine.

– Vino încoace, bandit nenorocit, strigă cineva în spatele lui Wes.

Se auzi cum cineva încarcă o puşcă şi aerul explodă de împuşcături. În spatele lui Wes se auzeau mîrîituri, dar cînd Leah se uită într-acolo, el o apucă de umeri.

– Sus, pe zidul ăla! tună el şi în următorul moment, Leah se simţi apucată de o mînă mare, trasă de pe locul în care stătea, ridicată şi hîrşîită pe obraz de asperitatea stîncii.

Escaladă restul stîncii ca o muscă, urcîndu-se în vîrf, zgîriindu-şi mîinile şi genunchii înainte de a o lua la fugă din toate puterile.

Wesley sări pe ea, trîntind-o la pămînt, tocmai cînd un glonţ şuieră pe deasupra lor.

– Ce e asta? Abia răsufla de sub el.

– Linişte! şuieră el acoperindu-i capul cu mîinile, protejîndu-i trupul subţire cu însăşi trupul lui.

Leah nu mai putea respira, dar nici nu avea nevoie de cît de speriată era.

– Au plecat! se auzi o voce de deasupra lor. Doar nu mă urc pe stînca aia ca să-i caut. Cred că o să gîndească de două ori înainte de a încerca din nou să fure.

Rămaseră întinşi o bună bucată de timp.

– Wesley, reuşi Leah să spună. Nu pot să respir.

El se roti de pe ea, se ridică şi o trase de mînă.

– Hai să plecăm de-aici.

O trase după el şi o luă la fugă, pînă cînd el se opri şi se rezemă de un copac, respirînd greoi. Leah făcu la fel.

Cînd reuşiră să respire, se uitară unul la altul.

Wesley rîse primul.

– Aşa ne trebuie dacă facem pe bunii samariteni.

Leah rîse.

– Am fi putut fi omorîţi.

Wesley rîse şi mai tare.

– Mă întreb ce-or să creadă cînd or să vadă mîncarea?

Leah nu se mai putea opri din rîs.

– Sper să n-o găsească cîinele, primul. Oh, Wesley, de cînd mă ştiu nu m-am căţărat atît de repede pe o stîncă! Credeam că o să mă arunci pe partea cealaltă.

– Am încercat. Cîinele ăla era atît de aproape, încît îi puteam mirosi răsuflarea. Rîse. Nu eşti rănită, nu?

– Cîteva vînătăi şi zgîrieturi. Tu?

El încă mai rîdea.

– Sîngerez pe undeva, nimic grav.

Ea deveni brusc serioasă.

– Unde? întrebă, mutîndu-se în faţa lui şi descheindu-i nasturii de la cămaşă.

– Da' te pricepi, femeie, să mă dezbraci repede. Îi zîmbi.

– Taci, Wesley, spuse ea serioasă, desfăcîndu-i cămaşa. Lumina lunii îi arătă două zgîrieturi lungi şi adînci. Nu arată rău, dar trebuie spălate. Hai să luăm apă.

– Am înţeles, doamnă, zise el fericit, urmînd-o către cea mai apropiată apă curgătoare.

Wesley îşi scoase cămaşa, în timp ce Leah rupse o bucată de jupon pentru a-i spăla rănile.

– Ce s-ar face bărbaţii fără jupoanele femeilor? murmură Wes. Eşti o femeie foarte drăguţă şi

tînără, Leah, şopti el, apoi o apucă de bărbie, aşa că ea se uită la el.

Aerul era încărcat de electricitatea dintre ei, iar lumina lunii, ce se reflecta în apă, îi contura perfect.

Degetele lui Leah se plimbară de pe tăieturi către pielea bronzată şi către părul des şi cîrlionţat de pe piept. Nu mai reuşi să se mişte, cînd buzele lui se apropiară de ale ei.

– Ştii, încă mai sîntem căsătoriţi, murmură el.

Leah se trezi din transă.

– Dacă încerci să mă seduci, Wesley Stanford, tocmai ai dat-o în bară. Uite-aici! Spală-ţi singur rănile. Sări în picioare şi plecă spre tabără.

Wes îşi puse cămaşa şi fugi după ea.

– Nu am vrut să fac nimic rău, Leah, crede-mă, se rugă el. Doar mă gîndeam că...

Ea se zbîrli la el.

– Credeai că sînt o femeie uşoară şi disponibilă, aşa că luai ce ţi se cuvenea, nu? De ce nu te duci la virgina de Kimberly în seara asta şi nu încerci să o seduci? Pentru că ea e bună şi eu sînt rea, corect? E foarte bine să încerci cu o Simmons, dar cu o lady ca domnişoara Shaw, nu. Ei bine, te-ai înşelat! M-am dăruit ţie odată, pentru că am vrut, dar data viitoare voi alege eu bărbatul şi nu va mai fi unul care să mă înşele.

– Adică Justin, zise Wesley supărat, apoi îşi schimbă tonul. Leah, nu am vrut să te păcălesc. Aşa s-a întîmplat. Nu am încercat să te seduc doar pentru că ai experienţă, dar eşti o fată drăguţă şi...

– Şi orice fată drăguţă şi experimentată ar face-o, nu?

Se schimbă la față și, mîndru, zise:

– Nu sînt Justin și tu nu ești Kimberly, așa că sîntem la același nivel.

Trecu pe lîngă ea și plecă spre tabără.

Furia lui Leah se potoli imediat și știa că se înșelase. Wesley avea dreptate. Ce se întîmplase nu fusese planificat și a făcut o greșeală pentru că a stricat momentul.

Dădu să-l strige, dar se opri. Era mai bine așa. Mai tîrziu ar deveni mult prea intimi. Cînd va veni timpul să se despartă, iar el se va însura cu Kimberly, nu voia să fie îndrăgostită de el. Da, era mai bine să stea departe de Wesley și să se concentreze asupra lui Justin. Poate că Justin o va face să uite sentimentele pe care le avusese cîndva pentru Wes.

Capitolul 11

Lui Leah îi veni destul de uşor să se concentreze asupra lui Justin. Acesta părea întotdeauna să fie la cîţiva metri de ea, gata oricînd să o ajute la orice fel de treabă. Îi zîmbea tot timpul şi îi aducea flori.

Într-o seară, cînd Leah stătea lîngă căruţă, cu un buchet de flori de cîmp în mînă, pe care Justin tocmai i le dăduse, Sadie se apropie de ea.

– Deci te-ai gîndit să-l alegi pe ăla micu', zise Sadie.

– L-aş numi cu greu pe Justin „ăla micu'", răspunse Leah, prefăcîndu-se că n-ar fi înţeles. Şi-apoi nici nu s-a pus problema unei alegeri. Wesley Stanford e logodit cu Kimberly şi e foarte îndrăgostit de ea.

Sadie pufni.

– O fi fost odată, dar asta înainte de a petrece douăzeci şi patru de ore pe zi în compania ei.

– La ce te referi?

– Nu face pe naiva cu mine, tînără doamnă, o mustră Sadie. Ştiu foarte bine că simţi ce se petrece între ei.

– N-am văzut nimic, zise Leah. Şi apoi nu mă interesează ce face Wesley. Cred că s-ar putea să mă îndrăgostesc de Justin.

Sadie nu făcu decît să mormăie şi plecă spre pădure să verse o oală cu apă murdară.

Două seri mai tîrziu, îşi aşezară tabăra lîngă trei familii şi, cum una dintre ele cînta la vioară, îi invitară pe toţi la un dans improvizat.

Leah îşi petrecu mult timp pentru a-şi alege rochia şi pentru a-şi spăla şi peria părul, pînă cînd străluci şi se făcu numai cîrlionţi ruginii. Rochia decoltată, de mătase, era de culoare trandafiriu-închis şi făcea ape-ape la fiecare mişcare. În păr şi pe corsaj îşi prinsese panglici de un trandafiriu şi mai închis.

– Arăţi ca o prinţesă, zise băiatul cel mare al lui Sadie, rămas cu gura căscată.

La dans erau cinci femei şi cincisprezece bărbaţi. Patru dintre bărbaţi erau înalţi, chipeşi şi plini de energie, toţi fiii unei femei şi, imediat, le luară de mîini pe Leah şi pe Kimberly, dansînd nebuneşte lîngă foc.

– Nu-mi place asta, zise Kimberly, încercînd să-şi tragă răsuflarea între dansuri.

Leah nu avu timp să-i răspundă, pentru că o luase alt bărbat să danseze cu el.

– Se pare că te distrezi, zise Wesley mai tîrziu, cînd o luă în braţe.

– N-am chef să mă cert cu tine, zise ea, savurînd muzica şi lumina lunii.

– Eşti frumoasă, Leah, şopti Wesley. Te-ai schimbat de cînd...

Se opriră auzind vocea lui Kimberly, din partea cealaltă a taberei.

– Wesley! insistă ea.

– Mai bine te-ai duce, zise Leah, încercînd să-l împingă.

Wesley nu îi eliberă mîinile.

– Nu încă, zise el, încordîndu-şi maxilarul. O să plec cînd voi vrea.

Ea îl privi rece.

– O să pleci cînd domnişoara Shaw va trage de lanţ, spuse ea înfierbîntată. Acum te rog să mă scuzi, aş prefera să dansez cu altcineva.

Începuse să tremure şi cînd îl văzu pe Justin se agăţă de braţul lui.

– Am nevoie să plec din aglomeraţia asta, murmură ea, şi Justin o conduse spre pădurea întunecată.

Odată ieşiţi din raza vizuală a oamenilor, Leah aproape că se aruncă în braţele lui Justin şi îşi lipi buzele de ale lui. Avea nevoie să simtă că era femeie. Îi era silă de respingere, silă de sentimentul de a fi îndepărtată. Îşi dăruise trupul şi iubirea lui Wesley, iar el a luat ce i s-a dat, după care nu a mai vrut-o. Kimberly stătea pe tron, iar Wesley îngenunchea în faţa ei, oferindu-i ofrande.

– Mărită-te cu mine, şopti Justin, sărutîndu-i faţa şi gîtul. Mărită-te cu mine în noaptea asta.

Se îndepărtă de el.

– Nu e nevoie să te însori cu mine, spuse ea. Doar pentru că am tendinţa să... să mă dăruiesc bărbaţilor, nu înseamnă că unul dintre ei trebuie să se însoare cu mine. Pentru totdeauna, adăugă ea.

– Leah, zise Justin, luînd-o de umeri. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Te iubesc. Te-am iubit de la început şi vreau să te căsătoreşti cu mine. Vreau să fii nevasta mea şi să trăieşti cu mine.

– Pentru cît timp? izbucni ea. Nu ai vreo fată care te aşteaptă acasă? Se retrase de lîngă el. Nu pot să mă mărit cu nimeni. Întorcîndu-se, o luă la fugă către căruţa lor, gata-gata să dea peste Wesley şi Kim.

– Nu pot să mă întorc acolo, zicea Kim printre suspine. Sînt atît de obosită şi bărbaţii aceia mă ating întruna. Nu-mi place.

– Se pare că nu-ţi place să te atingă nici un bărbat, zise Wesley. Nici chiar eu.

– Nu e adevărat. Nu mă deranjează cînd mă atingi, doar să nu-mi faci rău. Te rog, Wesley, hai să nu ne certăm. Trebuie într-adevăr să dorm.

Leah nu mai vru să audă nimic din conversaţia lor. Făcu un pas înainte.

– O să am eu grijă de Kim, zise ea încet, punînd un braţ pe după femeia blondă care începuse să plîngă.

Nu se ştie de ce, purtarea lui Leah îl înfurie pe Wesley.

– Poţi să ai grijă de ea, nu? spuse el apăsat, clănţănind din dinţi. Poţi să te ocupi de oricine şi de orice. Asta e? Leah cea puternică poate salva un bărbat cu o mînă şi cu cealaltă poate creşte o jumătate de duzină de copii. Nimic nu e prea mult pentru Leah, nu? Poate fi frumoasă şi îmbrăcată cu rochii murdare. Făcu o pauză. Du-te şi îngrijeşte pe altcineva. Stau eu cu Kim.

Spunînd asta, aproape că o luă pe sus pe Kim de lîngă Leah şi o duse către căruţa lor.

Leah rămase uitîndu-se după ei, cufundată într-o tăcere buimacă, convinsă că izbucnirea lui Wesley a fost unul dintre cele mai odioase lucruri pe care le auzise vreodată. Oare se aştepta ca toate femeile să fie ca şi Kim? Nu s-ar mai putea face nici o treabă, dacă toate s-ar învîrti de colo-colo şi s-ar pieptăna toată ziua. Bineînţeles că Wesley ar trebui să-şi dea seama de asta. Fără îndoială că se înfuriase din nou, deoarece credea că ea nu era destul de bună în comparaţie cu draga lui Kimberly.

Furioasă, Leah se întoarse. De ce naiba îşi mai petrecea timpul gîndindu-se la ce voia Wes, cînd tocmai primise o propunere de căsătorie? Şi oare, de ce Justin voia să se însoare cu ea?

O durea capul cînd se duse la culcare şi plînse mult timp după aceea, neştiind de ce plînge.

Plouă tot timpul în următoarele trei zile. Parcă se desfăcuse cerul şi începuse potopul ce ameninţa să nu se mai sfîrşească.

Justin mîna caii, şi Leah împingea căruţa prin noroiul adînc. Ploaia curgea peste ei şi nici un fel de pălării sau haine nu reuşeau să-i apere.

Wesley îi aranjase un culcuş lui Kim în căruţă, unde îi ducea pînă şi mîncarea. Leah îl surprinse de două ori pe Justin zîmbindu-i compătimitor lui Wesley şi se gîndi că poate Wes îi va scoate vreo doi dinţi lui Justin.

În a patra zi răsări un soare slab, încercînd să usuce pămîntul noroios. Seara nu le-a fost uşor să

așeze tabăra, pentru că mergeau prin bălți ca niște pești mari într-un iaz.

Leah încerca să ajungă la căruță pe o cărare dintre două bălți de noroi. Își făcuseră tabăra destul de departe și acum ea căra două legături grele, încercînd să nu se balanseze pe drumul îngust dintre cele două bălți.

Wesley stătea lîngă căruță, privind-o pe sub borul pălăriei. Pantalonii încă îi mai erau uzi din loc în loc.

Leah trase din căruță un sac cu mîncare și se îndreptă către tabără.

– Uite-aici, zise Wes, dîndu-i o sacoșă din căruță, în care știa că se află o tigaie. O să ai nevoie de asta.

Leah își privi sacul, apoi se întoarse și luă sacoșa.

– Și asta, zise Wesley, agățîndu-i de umăr un căpăstru de cal.

– Poate că ar trebui să mai vin o dată să le iau și pe astea, zise Leah, privindu-și mai întîi umărul și apoi poteca îngustă de pămînt pe care trebuia s-o traverseze.

– Vrei să spui că nu poți să le duci pe toate o dată? întrebă Wes cu o sprînceană ridicată.

– Cred că da, începu ea, în timp ce Wesley îi puse și pe celălalt umăr un căpăstru.

– Și asta, bineînțeles, zise el, atîrnîndu-i o geantă pe după gît, în așa fel încît îi venea pe spate.

– Asta e tot? întrebă ea exasperată, iar picioarele începură să-i tremure din cauza greutății.

– Aşa s-ar spune. Oh, mai e ceva. Pălăria lui Justin. El îi puse o pălărie prea mare pe cap, aproape acoperindu-i ochii.

– Nu văd prea bine, mormăi ea, cu capul pe spate.

– Asta n-ar trebui să te deranjeze, nu? Nimic nu o deranjează pe Leah. Leah poate face orice. Acum mai bine ai pleca, fiindcă sînt oameni care au nevoie de lucrurile astea. El o întoarse, o puse pe direcţie şi îi dădu un vînt.

Leah era mult prea ocupată să se concentreze asupra locului prin care să meargă, ca să se gîndească la ce încerca Wesley să facă. De la primul pas făcut, pălăria îi alunecă în faţă, vederea fiindu-i blocată. În compensaţie, îşi dădu şi mai mult capul pe spate şi simţi c-o doare gîtul din cauza curelei de la geantă.

Reuşi destul de bine să facă vreo zece paşi, apoi, la jumătatea drumului, piciorul stîng îi alunecă în noroi şi cînd şi-l trase îşi pierdu echilibrul. Unul din hamuri îi alunecă în jos pe braţ, deranjînd-o. Încercă să-l pună la loc, dar chiar atunci alunecă din nou.

Se balansă pentru un moment, apoi deodată căzu pe spate în noroiul mîlos.

Stătea acolo, clipind nedumerită, apucînd cînd de o legătură, cînd de geantă. O picătură groasă de noroi îi curgea pe frunte, pe nas şi, cînd ajunse la buze, Leah o suflă.

Chiar atunci, rîsul lui Wesley o făcu să-l privească. Stătea pe o bucată de pămînt uscat şi, uitîndu-se la ea, rîdea cu toată faţa.

– Se pare că cineva a găsit ceva pe care competenta Leah nu l-a putut face. Credeai că poţi căra o jumătate de căruţă, făcînd manevre prin noroi. Se pare că nu ai putut, zise el foarte voios.

Leah ridică un braţ plin de noroi pînă la încheietură şi încercă să-şi dea părul ud leoarcă din ochi. Pălăria lui Justin pe jumătate plutea, pe jumătate se scufundase în noroi. Nu avea idee despre ce vorbea Wesley. Încet, începu să-şi pună genţile, sacii şi legăturile pe pămînt uscat.

– Puteai să ceri ajutor cînd cădeai, zise Wes, luîndu-i din mînă geanta cu mîncare. Dacă n-aş fi fost aici, nu ar fi fost nimeni să te ajute să ieşi din dezastrul ăsta.

– Nu aş fi fost aici, dacă nu mi-ai fi dat atît de multe de cărat, zise ea, scoţînd o geantă peste cap.

– Ţi-a trecut prin cap, Leah, să spui nu? Nu mai rîdea acum. De ce trebuie să le faci pe toate? De ce nu ceri niciodată ajutorul nimănui?

Leah se uită la el şi realiză deodată că stătea, practic, cu nasul în noroi, pentru că el încerca să-i dea o lecţie. Bineînţeles că uneori avea nevoie de ajutor! Dar mai devreme nu făcuse decît să muncească pentru el şi pentru Kim. Încercase s-o protejeze şi să aibă grijă de femeia pe care el o iubea.

Wes nu văzu schimbarea din privirea ei. Nu văzu nici că îşi coboară mîinile pe lîngă corp şi că şi le umple de noroi. Cînd el ridică ultima geantă, braţul lui Leah zvîcni şi umplu faţa zîmbitoare a lui Wesley cu noroi.

În timp ce el scuipa şi se ştergea, ea începu să-l bombardeze cu noroi, murdărindu-l din cap pînă-n picioare. Leah, cu fundul încă în băltoacă, îl privea.

– Crezi că Kim o să te întîmpine cu braţele deschise? zise ea zîmbind.

– Fir-ai să fii de mică... începu el, apoi îşi luă avînt şi sări pe ea.

Leah se rostogoli la timp, aşa că Wesley aterizâ cu faţa în băltoacă. Cînd se uită la ea, doar cu ochii albi, Leah începu să rîdă.

– Wesley. Încerca să-şi tragă răsuflarea şi să se ridice. Uite, lasă-mă să te ajut.

Cu un rînjet parşiv, Wes îşi ridică braţul plin de noroi către mîna întinsă a lui Leah, dar cînd ea îl apucă o trase puternic în jos.

– Nu! Ţipă din nou înainte de a aluneca, de data asta murdărindu-se şi acolo unde încă nu reuşise.

– Nesuferitule... începu ea. Cum ai putut face asta? Uită-te la mine.

– Asta şi fac, zise el rîzînd. Asta şi fac. Ochii i se fixaseră pe partea din faţă a rochiei, care i se lipise de corp.

Era dificil, dacă nu imposibil, să-ţi păstrezi mîndria, acoperit complet de noroi. Leah era furioasă că a căzut din cauza lui Wes şi acum o privea pofticios. Îi era silă de privirea lui desfrînată. Era mai mult decît un trup.

Cu pumnii strînşi, Leah se ridică şi tăbărî pe Wesley.

Rîzînd, Wesley o primi cu braţele deschise şi în timp ce ea încerca să-l lovească, o îmbrăţişă şi începu să se rostogolească cu ea.

– Termină! țipă ea, încercînd să scape din brațele lui Wesley.

– Nu poți să faci totul, nu, Leah? Rîdea, punîndu-și un picior musculos peste picioarele ei. Nu?

Ea se lupta cu el, sub el.

– Bineînțeles că nu pot. Niciodată n-am zis că pot.

El îi zîmbea, cu ochii și dinții albi.

– Dar ești murdară, nu glumă.

– Mulțumită ție, izbucni ea, apoi expresia i se schimbă. Nu putea să nu rîdă; era o priveliște îngrozitoare. Nici tu nu ești tocmai curat. Privindu-l, uită să se mai zbată.

– Spune-mi ceva ce nu poți face singură.

– Ce? Oh, Wesley, nu poți pune întrebările astea idioate mai tîrziu? Lasă-mă să mă ridic, să mă duc să fac o baie.

Masca lui de noroi nu se mișcă și, cînd îl împinse, văzu că rămîne la fel de imobil. Oftă:

– Sînt multe lucruri pe care nu le pot face.

– Cum ar fi?

Leah trebui să se gîndească un moment.

– M-ai văzut făcînd treburi casnice. Am muncit întotdeauna la fermă, așa că mă pricep.

– Aștept, zise Wesley încăpățînat.

– Vînătoarea! zise ea, mulțumită de sine. Am fost la vînătoare cu fratele meu odată și m-am speriat, așa că m-a adus acasă. Am simțit noaptea și m-am înfricoșat. Vezi? E ceva ce nu pot să fac.

– Altceva?

– Ești imposibil. Am noroi și în urechi! Te rog, lasă-mă să mă ridic. Oh, bine. Nu pot să citesc, nu

pot să scriu, mă sperie armele, mi-e frică să stau departe de oameni. Nu-i pot suferi pe bărbaţii pe care nu îi interesează decît că sînt o Simmons. Ultimele cuvinte şi le umplu de venin.

– Arme, nu? zise Wesley, părînd că nu bagă în seamă ultima afirmaţie. Strîngînd-o cu picioarele, începu din nou să se rostogolească.

– Wesley! exclamă ea.

– Armele şi vînătoarea! Rîdea, tăvălindu-se iar şi iar în noroi.

Leah nu putea decît să se agaţe de el şi să încerce să nu se înece.

– Ia uiteee ce-avem aaaiiici! auzi vocea lui Sadie. Uite dacă nu sînt o pereche de porci tăvălindu-se în noroi!

Leah era sigură că faţa îi era roşie pe sub mîlul care o acoperea, dar Wesley zîmbea.

– Am auzit că voi, doamnele, credeţi că mîlul este o cremă de frumuseţe. Tocmai mă gîndeam s-o încerc, şi Leah mi-a arătat cum se face. Aşa e, nu, Leah?

– Dă-mi drumul, necioplitule, şuieră ea printre dinţi.

– Wesley! se auzi vocea lui Kim. Ce faceţi, tu şi cu Leah, împreună, în noroi? Ai căzut?

– Cred că da, zise Wesley, uitîndu-se încet şi mirat la Leah. Se roti de pe ea şi se uită la Kim. Leah a căzut şi eu am sărit după ea. Tonul vocii sale suna ca o provocare.

– Oh, zise Kim, uitîndu-se chiorîş. Nu cred că o persoană poate înota în noroi.

Leah nu rîse. Asta era o aluzie la adresa ei.

– Cred că mai bine ne-am curăța. Îi întinse mîna lui Leah.

Ea nu era sigură dacă să mai aibă din nou încredere în el, dar de data asta ochii lui nu mai erau zîmbitori, așa că acceptă mîna întinsă. El o luă pe Leah în brațe, fără să audă vreun protest.

– Wesley... începu Kim.

– Trebuie s-o duc pe Leah la rîu, zise el cu blîndețe, trecînd pe lîngă ea.

Era ceva în privirea lui Wesley care o făcea pe Leah să-și țină gura. În spatele lor, Sadie zise:

– Hai cu mine, Kimberly, și o să-ți fac ceva bun de băut.

La rîu, Wesley o lăsă singură și îl auzi oftînd în timp ce se înapoia în tabără.

Kimberly îi aduse lui Leah un prosop și haine curate.

– Leah, zise ea, nedumerită. Nu cred că o doamnă ar trebui să intre în noroi cu un bărbat. Cred, într-adevăr, că asta nu se face.

– Kim, zise Leah, nu am făcut-o intenționat. Am căzut.

– Și Wes te-a salvat? întrebă Kim, dorind să fie asigurată.

Leah abia dădu din cap.

– Wesley nu mai e la fel de drăguț cu mine, cum era înainte, continuă Kim. Noaptea trecută a fost foarte nepoliticos cu mine și azi abia dacă mi-a vorbit.

Leah făcu o pauză.

– Ce-a zis înainte de a fi nepoliticos cu tine?

– Vorbeam despre cînd o să ne căsătorim şi îi spuneam că voi fi cu capul sus, bucuroasă că mă pot îmbrăca în alb. Adică după căsătorie, tu nu... Se opri văzîndu-i privirea lui Leah. Nu am vrut să spun nimic de tine, Leah. Poţi purta alb cînd te vei mărita cu Justin. Nimeni din Kentucky nu va şti adevărul şi sînt sigură că nici eu, nici Wesley nu vom spune nimănui.

Leah îşi ţinu spatele drept în timp ce mergea către căruţă. Uitase de tot să întrebe ce fel de răspuns nepoliticos i-a dat Wesley lui Kim, la adresa virginităţii ei.

Capitolul 12

În următoarele săptămîni începură să se apropie de pămîntul nou – Kentucky. În loc să se simtă emoţionată, Leah începu să se îngrijoreze de cum vor reacţiona oamenii faţă de o femeie divorţată. Cînd era în Virginia, dorise să lase în urmă o amintire decentă, măcar pentru o Simmons. Nu voia ca oamenii să spună că un gentleman s-a însurat cu ea, dar că a avut destul de mult bun-simţ să scape de ea. Atunci, pămîntul speranţelor părea departe.

Dar acum îşi dorea să fi divorţat în Virginia. Dacă ar fi făcut-o, ar fi putut intra în Kentucky ca o femeie liberă. Acum va trebui să-şi înceapă viaţa aici la fel de urît, cum a făcut-o şi familia ei în Virginia.

Călătorea tăcută lîngă Justin. El încă mai dorea să se însoare cu ea, deşi ştia totul despre familia ei. Dar oare care bărbat ar mai fi vrut-o, după ce ar fi aflat că a fost căsătorită şi că a pierdut un copil? Kim ştia cît de importantă era virginitatea ei şi se agăţa de ea, indiferent de preţ.

Regan şi Nicole spuneau că Leah era o doamnă, dar Leah nu putea să le creadă. Kim era o doamnă. Bărbatul care o iubea o aştepta. Se purta cu ea cu respect şi chiar după această călătorie lungă, încă îşi păstrase virginitatea. Dar pe Leah întotdeauna o doreau bărbaţii. Kim avea dreptate: nici o doamnă nu s-ar tăvăli prin noroi cu un bărbat. Sau nu s-ar fi aruncat în braţele lui, sfîrşind însărcinată.

– La ce te gîndeşti, Leah? întrebă Justin.

– La ceva personal, răspunse ea.

– Sper că te gîndeşti la ce răspuns să dai propunerii mele.

– Da, într-un fel. Sînt unele lucruri pe care trebuie să le cunoşti despre mine.

– Nu rămîn şocat prea uşor. Leah, ceva te deranjează. Chiar dacă nu mă iubeşti cum te iubesc eu, încă sînt prietenul tău. Poţi să-mi spui orice.

Ea rămase un moment tăcută, dorindu-şi să-l creadă. Dar, dacă îi va spune acum, nu o să mai vrea s-o vadă sau să-i vorbească. Şi voia ca în aceste ultime zile măcar să creadă că un bărbat chipeş ar fi vrut să se însoare cu ea, înainte să afle adevărul şi s-o urască.

– Nu e vorba de Wesley, nu? întrebă el cu ceva ostilitate în voce.

Ea rîse auzindu-l.

– Wesley Stanford e ultimul bărbat de pe pămînt care ar putea fi interesat de mine. E îndrăgostit de lady Kimberly şi nu ştie că mai există şi altcineva.

– Îmi doresc să fi fost la fel de sigur de asta ca tine.

Leah nu îi răspunse. Nu simţea decît îngrijorarea întîlnirii cu oameni noi, anticipînd că se vor purta cu ea ca şi cu o neruşinată. A văzut felul în care bărbaţii din Virginia care îi cunoşteau familia, se purtau cu ea. Se întreba dacă ar fi putut suporta asta în Kentucky. Poate că ar fi trebuit să divorţeze de Wesley în oraşul lui, Sweetbriar şi apoi să plece imediat ce va fi liberă. Nu putea decît să se roage ca reputaţia să nu o urmărească.

În seara aceea, toţi păreau prost dispuşi. Wesley îşi ţinea privirea în farfurie, iar ochii lui Kim erau roşii şi umflaţi. Justin o privea pe Leah, care deretica mecanic.

– Cred că toţi sînteţi foarte bucuroşi că vă apropiaţi de casă, zise Sadie, dar am văzut şi înmormîntări mai vesele.

În ziua următoare, Wesley plăti un tînăr să călătorească pînă la ferma lui din Sweetbriar şi să le spună oamenilor că vor ajunge în curînd. Lui Leah îi venea să plîngă din cauza frustrării. În curînd va trebui să le spună oamenilor de căsătoria lor şi să înceapă procedurile de divorţ. Leah se întreba dacă Kim ar invita-o la nuntă, ca să-i vadă rochia pură şi albă.

Căruţele se apropiau din ce în ce mai mult de Kentucky şi, cu fiecare zi ce trecea, dispoziţia fiecăruia devenea mai morocănoasă. O dată, Justin, furios, a acuzat-o pe Leah că nu îi acceptă propunerile, pentru că voia ca toţi bărbaţii din stat să umble după ea. Leah îşi luă faţa în mîini şi începu să plîngă. După asta, Justin nu a mai acuzat-o.

De două ori, Leah îl auzi pe Wesley spunîndu-i lui Kim că e prea ocupat ca să-i aducă ce voia. Kim

s-a retras în căruță să doarmă. Cînd ajunseră în Kentucky, dormise douăsprezece ore noaptea, plus trei, patru ore de odihnă după-amiază.

Şi Wesley nu vorbea cu nimeni. Își făcuse treburile, dar era retras în el însuși, părînd indispus de cîte ori era cineva lîngă el.

– Tînărul acela se gîndește la ceva profund, dur, zise Sadie, în timp ce ea și Hank se pregăteau să plece. Sper c-o să decidă pe care femeie o vrea.

Leah o privi doar.

– Ești prea romantică, Sadie. Wesley e îndrăgostit de Kim, de ani de zile. Probabil că încearcă să se forțeze să aștepte pînă la nuntă. Nu mai putu continua să adauge că mai e mult timp pînă la nuntă, din cauza inconvenientului că Leah și Wes erau căsătoriți.

Leah îmbrățișă toată familia și își luă la revedere fiind foarte bucuroasă că nu vor ști niciodată adevărul despre ea. Nu vor afla niciodată cum s-a aruncat în brațele lui Wes și cum a desconsiderat-o el.

Un grup tăcut se îndrepta către Sweetbriar, Kentucky.

În a patra zi după ce Sadie, Hank și copiii lor plecaseră, văzură doi bărbați care galopau spre ei. Unul era Oliver Stark, fratele în vîrstă de nouăsprezece ani al lui Justin, care lucra pentru Wesley. Celălalt era John Hammond, un bărbat înalt și chipeș, de vreo treizeci de ani, cu părul prematur încărunțit.

– La fermă totul e bine, zise Oliver, zîmbindu-i lui Wesley și fratelui său. Sînt sigur că v-a luat mult timp să ajungeți aici.

– Nu mă așteptam să te văd aici, John, zise Wesley, întinzîndu-i mîna.

– Bărbatul pe care l-ai trimis înainte a zis că ai două dintre cele mai drăguțe femei pe care le-a văzut vreodată. Se pare că avea dreptate, zise el, uitîndu-se cînd la Leah, cînd la Kim.

Kim se uită în pămînt. Ochii ei erau, ca de obicei, roșii din cauza plînsului.

– Aș vrea să vă prezint doamnele, zise Wes, dar Kim îi puse mîna pe braț, cu ochi rugători.

– Lasă-mă să vorbesc cu Leah, te rog, aproape că șopti Kim.

Maxilarul lui Wesley se încordă, dar dădu din cap și se uită înapoi către bărbați, începînd să le pună întrebări despre ferma lui.

Nedumerită, Leah o urmă pe Kim pînă în spatele căruței. Ceva o supăra foarte tare.

– Ți-e bine, Kim? întrebă ea îngrijorată.

– Wesley se poartă bestial, izbucni ea. Odată ce s-a răzgîndit, nimic nu îl poate opri.

Lui Leah nu-i venea să creadă că era rugată să o consoleze pe femeia care trebuia să se căsătorească cu soțul ei.

– Credeam că o să fii bucuroasă de asta. S-a hotărît să se însoare cu tine și nimic nu îl va face să se răzgîndească, nici măcar faptul că e căsătorit cu altcineva.

Kim o privi dur.

– Uneori, se răzgîndește. Îi ia ceva timp să se decidă, dar cînd o face, nimic nu îl mai poate determina să revină asupra hotărîrii.

– Despre ce vorbești? Oh, țipă Leah, alunecînd și aproape căzînd. Căruțele erau oprite lîngă un

drum, la marginea unei coline. Dedesubt se deschidea o prăpastie.

– Fii atentă! zise Kim. Era să cazi!

Leah zîmbi.

– Nu cît să mă pun în primejdie. Doar dacă îmi cade căruţa în cap, cred.

Kim nu zise nimic.

– Leah, zise ea încet. Am nevoie de pălăria mea roşie. E în geamantanul din fundul căruţei. Aş lua-o eu, dar tu eşti mult mai agilă decît mine. Mi-o aduci? Te rog!

Cînd Leah ezită, Kim insistă:

– O să scapi în curînd de mine şi nu va mai fi nevoie să mă ajuţi.

Oftînd, Leah fu de acord. Kim fusese atît de supărată în ultimul timp, încît nu putea s-o refuze. Şi-apoi, tot ce putea amîna sosirea lor în oraş era binevenit. Se urcă în spatele căruţei şi începu să caute geamantanul lui Kim.

Cînd Kim se întoarse către bărbaţii din faţa căruţei, oftă. Erau adînciţi în conversaţie, fără să le pese că frumoasa Kim stătea lîngă cai, pe partea cealaltă a drumului. Privind încă o dată să se convingă că bărbaţii erau ocupaţi, îşi ridică încet boneta, scoase un ac de pălărie, de patru centimetri, şi îl înfipse în crupa calului.

– Hei! strigă John Hammond.

Kim îşi întoarse ochii înspăimîntaţi către bărbat, ştiind că a văzut ce-a făcut.

Dar nimeni nu reacţionă la strigătul lui John, pentru că, instantaneu, calul necheză, îi sperie pe ceilalţi cai şi căruţa începu să se rostogolească în josul dealului.

– Oh, la dracu'! înjură Wes, privind căruța. Apoi strigă: Leah! Unde e Leah?

Wesley nu mai aşteptă răspunsul, coborînd dealul după căruță, iar Justin alergă după el. Îi urmară repede Oliver şi John. Kim rămase în acelaşi loc, în drum, fără să se mişte.

Cînd căruța se opri, lăsînd în urmă o mulțime de lucruri, cu caii nechezînd de durere, Leah nu era de găsit. Wesley azvîrlea în toate direcțiile geamantane şi saci cu mîncare, în timp ce Oliver tăia hamurile cailor.

– Unde e? îl întrebă Wesley pe Justin care răscolea dealul, căutînd-o.

– Kim e sus, se auzi o voce în spatele lui Wesley.

Wesley se întoarse şi o văzu pe Leah, calmă.

– Ce s-a întîmplat? Cît de rău sînt răniți caii? Ce se mai poate salva? întrebă Leah, în timp ce începuse să-l ajute pe Oliver la cai.

– Dracu' să te ia, şuieră Wesley şi, în următoarea secundă, o prinse în brațe şi o sărută atît de tare, încît o duru.

– Wesley! Îl împinse, fără aer în piept. Ne vede lumea. Se uită la Justin, care îl privea furios, şi la John, care îi urmărea cu interes.

Wesley o lăsă jos şi pentru prima oară de cîteva săptămîni pe figura lui se reflecta fericirea.

– Domnilor, dați-mi voie să v-o prezint pe soția mea, Leah Stanford.

Doar John o văzu pe Kim leşinînd şi urcă repede dealul s-o prindă.

– Nu ai nimic de zis, iubito? o întrebă Wes.

Capitolul 13

Au fost necesare ore întregi să curețe dezastrul din căruță. Au trebuit să împuște un cal, în timp ce ceilalți trei erau zgîriați și tăiați, dar fără nimic grav. Cîțiva saci cu semințe s-au desfăcut și aproape tot conținutul lor s-a vărsat, iar alte bunuri au fost într-adevăr distruse.

Kim plîngea zgomotos în vîrful dealului, în timp ce John Hammond încerca din toate puterile s-o. calmeze. Justin era foarte furios și arunca înciudat cu toate obiectele care-ncotro, fără să se uite măcar o dată la Leah sau la Wes. Oliver se uita de la unul la altul, în timp ce Leah, cu mîini tremurătoare, încerca să ajute la aranjarea conținutului căruței.

Dar Wesley se purta de parcă nu ar fi fost nimic neobișnuit. Zîmbea, chiar fredona din cînd în cînd, spunîndu-le tuturor ce să facă.

– Leah, dulceațo, spuse Wes, dă-mi cutioara aceea cu pălării.

Leah o luă supusă, dar, uitîndu-se la el, îl văzu cum zîmbește și i-o aruncă în față, se întoarse și fugi către rîu, cu lacrimi în ochi.

Wesley o prinse, o apucă de umeri şi o întoarse cu faţa la el.

– Ce s-a întîmplat, dulceaţo? Credeam c-o să fii fericită cînd le voi spune tuturor adevărul despre noi. Asta voiai, nu?

Ea plecă de lîngă el, încercînd să se calmeze.

– Ştiam că trebuia să se întîmple, dar cînd te-am auzit... Trebuie să le spui prietenilor tăi despre divorţ şi, pentru numele lui Dumnezeu, încetează cu „dulceaţo".

– Divorţ? Părea încurcat. Oh, nu, nu mă înţelegi. M-am hotărît să rămînem căsătoriţi. Nu va avea loc nici un divorţ.

– Cred că o să stau jos, zise Leah încet, înainte să cadă grămadă pe pămînt. Poţi să-mi explici ce mai e şi asta?

El îi zîmbi încrezător.

– Păi, am început să te plac, Leah. La început am fost înnebunit. Păi, ei bine, puţin spus înnebunit. Şi poate că nu ţi-am dat nici o şansă, dar mi-ai stricat toate planurile şi nu mă puteam gîndi decît că o pierd pe Kim.

Se aşeză pe vine în faţa ei.

– Dar, pe parcursul acestei călătorii, am început să te cunosc. Credeam că vreau o femeie precum Kim, care să aibă nevoie de mine, dar Kim are mai multă nevoie de o servitoare decît de un bărbat. Şi-apoi, şi tu ai nevoie de mine. Întotdeauna încerci să rezolvi prea multe lucruri, întotdeauna încerci să faci totul pentru toţi.

– Deci, te-ai decis că şi eu am nevoie de tine, zise Leah încet.

– Da. Şi-apoi, eşti mult mai amuzantă decît Kim. Mi-a trebuit cam mult timp, dar m-am hotărît să rămînem căsătoriţi. Aşa şi trebuie şi nici nu ne vom mai face probleme.

– Şi Kim? întrebă Leah.

Wes îşi privi picioarele.

– Credeam că o iubesc, dar nu sînt sigur că am iubit-o vreodată. Şi cred că ea ar putea fi mai interesată de banii mei decît de mine, zise el, încordîndu-şi maxilarul. Am rezolvat problemele cu ea. Va primi o sumă frumoasă de la mine în fiecare lună pînă cînd se măritä. E drăguţă, deci nu cred că va avea probleme să-şi găsească un soţ.

Tăcu un moment.

– Nu spui nimic? Credeam că voiai să te măriţi cu mine. De-aia m-ai seduş prima oară, nu?

Leah se ridică şi plecă de lîngă el.

– Vreau să mă asigur că te-am auzit bine. Nu mă iubeşti şi nu ai iubit-o niciodată pe Kim, dar dintre noi două m-ai ales pe mine, pentru că e mai uşor decît un divorţ şi o recăsătorire şi, apoi, sînt mai amuzantă şi am nevoie de tine să mă aperi de mine însămi. Despre asta e vorba?

Se ridică lîngă ea.

– Cred că da, dar, după cum spui tu, pare al naibii de rece. Cred că vom face o echipă bună, Leah. Împreună vom construi o locuinţă mai mare decît a fratelui meu şi ştiu că eşti fertilă, deci vom avea o mulţime de copii.

– N-ai vrea să-mi verifici şi dinţii?

El rămase pe loc.

– Cred că ai înnebunit. Sînt aici, dîndu-ţi ceea ce ai dorit mereu şi tu te superi. Te aştepţi să-ţi cad în

genunchi şi să-ţi declar dragoste nemuritoare? Nu sînt sigur că ştiu ce e dragostea. Credeam că o iubesc pe Kim, dar acum tot ce ştiu e că m-am săturat de lacrimile şi neajutorarea ei şi vreau ceva diferit.

Ea respira adînc, încercînd să-şi calmeze furia.

– Şi cu mine ce se întîmplă dacă te hotărăşti să alegi mai mult decît amuzamentul şi nevoia mea de tine? Te întorci la Kim sau poate că o să-ţi cauţi o altă femeie?

– Mă acuzi de... că sînt nestatornic? zise el.

Ea îi zîmbi.

– Eşti ca femeia care încearcă să aleagă culoarea potrivită pentru rochie.

El făcu un pas către ea şi Leah unul înapoi.

– Nu vreau să rămîn măritată cu tine, zise ea. Nu vreau ferma ta mare şi, mai ales, nu vreau copiii tăi. Te-oi fi hotărît tu să mă placi, dar eu nu te plac. Nu îmi voi construi viitorul cu un bărbat care poate fugi în orice moment. Nu vreau un bărbat care alege ca premisă o tăvăleală amuzantă în noroi. Şi dacă tu cu cine ştie ce femeie cădeţi într-un rîu? Nu! Nu pot trăi cu cineva atît de nestatornic ca tine. Acum mă duc să-i anunţ pe toţi de intenţia noastră de a obţine divorţul. Se întoarse pe călcîie, dar Wes o apucă de umăr.

– Nu o să faci un asemenea anunţ, zise el răspicat. M-am hotărît şi nu mi-a fost uşor. Mă gîndesc la asta de mult timp.

– Dar eu nu. Am ştiut dintotdeauna că divorţăm şi am început să mă obişnuiesc. Vom face procedura în oraşul tău, Sweetbriar şi după ce se termină voi pleca, poate chiar din Kentucky.

Mîna lui îi strînse umărul.

– Ai prefera să treci prin asta decît să rămîi măritată cu mine? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– Nu prea am de ales. Poate că o să scap de reputaţia de femeie uşoară, dar nu o să pot trăi cu un bărbat care a fost atît de... de necinstit şi de schimbător. Mi-aş petrece întreaga viaţă întrebîndu-mă dacă eu şi copiii mei vom avea un soţ şi un tată care să aibă grijă de noi.

Wesley o privea şocat.

– Nimeni, zise el, nimeni, bărbat sau femeie, nu a crezut măcar că nu ar putea avea încredere în mine. Am fost întotdeauna responsabil.

– Spune-i asta lui Kim, zise ea, întorcîndu-se din nou.

– Dracu' să te ia! aproape că ţipă el, apucînd-o de ambii umeri şi făcînd-o să-l privească. Dacă ai fi fost bărbat ţi-aş fi arătat eu ce păţeai dacă-mi spuneai aşa ceva. Dar tu... tu vei rămîne maritată cu mine. Ai înţeles? Şi, mai mult, mîine mergem la vînătoare, doar noi doi, şi ne vom purta ca doi oameni căsătoriţi.

Ea încercă să-l împingă, zbătîndu-se.

– Ia-ţi mîinile de pe mine.

– O să-mi pun mîinile pe tot corpul ăsta mic şi drăguţ al tău şi va trebui să te obişnuieşti al dracului cu asta. Eşti soţia mea şi te vei purta ca o soţie.

– Te urăsc, îi spuse ea printre dinţi.

– Nu-ţi cer mare amor pentru moment.

– Nu o să-ţi cedez. Nu voi fi niciodată soţia ta.

El îşi luă mîinile de pe umerii ei şi o privi cu ochi de oţel.

– Cred că nu ai de ales. Fiind soţia mea, eşti proprietatea mea. Mîine dimineaţă, înainte de a răsări soarele, mergi cu mine, chiar de-ar fi să te leg. E clar, mîţă mică şi încăpăţînată?

– Voi face ceea ce spui tu, pentru că ai dreptul legal şi muşchii necesari să mă forţezi, dar voi lupta cu tine la fiecare pas. Ca să ai ceva de la mine va trebui să îţi iei, şi-ţi garantez că nu vei avea nici o plăcere. E clar, bădăran ce eşti?

El îşi dădu capul pe spate şi îi zîmbi insolent.

– Ba o să-mi dai, Leah, zise el seducător. Cînd vom fi în pădure, o să mă implori să te ating.

Îi zîmbi şi ea.

– Te crezi mai tare decît te cred alţii. Eu nu implor pe nimeni.

El făcu ochii mari.

– Hai s-o luăm şi-aşa: vei sta în frig, udă, speriată, în pădure, pînă cînd o să te strecori în braţele mele – şi în patul meu – cu zîmbetul pe buze şi cu trupul tău micuţ, ager şi cald. Deci, dacă mai vrei să vezi o casă şi un pat cald, mi te vei da.

Ea îl privi uimită.

– Ai uitat unde am crescut? De puţină vreme am văzut confortul pe care tu îl ştii de-o viaţă. Rezist mult mai mult decît tine.

Wesley îi apucă bărbia cu o mînă, o forţă să-l privească, apoi, încet, îşi coborî gura spre gura ei şi o sărută dulce. Buzele lui erau calde şi moi şi, în ciuda voinţei ei, Leah se lăsă pe el. El o împinse brusc.

– Poţi să-mi ţii piept, Leah? Poţi să-mi rezişti cînd vom fi seara în tabără pe un vîrf de munte singuratic, pe unde se plimbă rîşii şi unde urşii se

apropie de foc? Să-ți aduci aminte că vei fi întot
deauna bine primită în patul meu.

Ea îl privi ostilă, dar îi făcea bine să-i simtă mîn
pe față. Se trase de lîngă el.

– Du-te și pregătește-te pentru călătoria de mîine
nevastă, comandă el, întorcîndu-se și lăsînd-o acolo

– Dintre toate, cel mai ridicol este... murmură
Leah cînd rămase singură,gîndindu-se că virgin
Kim nu i-a dat ce a vrut, dar era sigur de c
Simmons.

Poate că a început să-și dea seama că dulce
Kim nu va fi niciodată bună în pat și odată ce sta
tutul lui de gentleman nu îi permitea să divorțeze
doar pentru că voia să încerce altă femeie, s-
hotărît să rămînă cu Leah. Ea era un șobolan de
mlaștină și nu era nevoie s-o trateze cu respect, să
ia în considerare dorințele ei, cum ar fi făcut cu c
doamnă precum Kim.

– Bărbați! zise ea tare. Wesley credea că poate
schimba femeile ca pe ciorapi. Ei bine, o să-
schimbe ea modul de a gîndi. Credea că l-a sedus
ca să se însoare cu ea. După tot ce i-a spus, tot îș
mai imagina asta. Dar poate că e mai bine să
creadă așa decît să știe adevăratul motiv pentru
care s-a aruncat în brațele lui. Cum ar fi crezut
vreodată că îl iubește?

Își îndreptă umerii, pentru că acum avea de
înfruntat corvoada explicațiilor față de ceilalți.

Încet, nesigură, se duse înapoi la căruțe.

Prima priveliște care o întîmpină era aceea în
care pumnul lui Justin lovea falca lui Wesley. Cu
repeziciune, John Hammond și Oliver îl apucară pe
Wesley de brațe.

– Mi-ai fi putut spune de la început, striga Justin. Şi pe Leah ai trecut-o prin iad! Nu merita asta! Era nevasta ta, dar a trebuit să vadă cum te pipăi cu Kimberly luni întregi.

Leah zîmbea, în sinea ei, privindu-i. Era bine să audă că cineva îi ia apărarea.

– Leah, strigă Justin, fugind către ea. Îi mîngîie braţele de sus pînă jos şi o privi în ochi. E adevărat, nu? şopti el. Asta te frămînta tot drumul pe tine, nu? Ai fi putut să-mi spui.

Cînd dădu s-o ia în braţe, simţi mîna lui Wesley pe umăr.

– E soţia mea cea pe care o iei în braţe, Stark, şi, dacă vrei să mai ai faţa în partea normală a corpului, mai bine i-ai da drumul.

Leah se băgă între cei doi bărbaţi înainte să izbucnească altă ceartă.

– Justin, zise ea tare, legal, el e soţul meu şi are dreptul să se răzgîndească de cîte ori doreşte. Azi mă vrea, mîine îmi dă papucii.

– Leah, o avertiză Wesley.

– Îmi pare rău, Justin. Aş fi vrut să am destul curaj să-ţi spun, înainte să se întîmple aşa. Dar mi-a fost frică... Se uită în pămînt, incapabilă să continue.

– Înţeleg, Leah, zise Justin. Pe el îl învinuiesc pentru asta. Nu meriţi o femeie ca ea, Stanford.

Wesley îşi puse mîna posesiv pe umărul lui Leah.

– Indiferent că o merit sau nu, e a mea şi intenţionez s-o păstrez.

Capitolul 14

Leah mergea precaută în spatele lui Wesley, prin pădurea deasă şi plină de zgomote ciudate. Îi jucau ochii în cap, de parcă ar fi vrut să vadă ce se ascunde în spatele copacilor şi tufişurilor. Un zgomot din depărtare o făcu să tresară. Aflat în faţa ei, Wesley nici măcar nu se întoarse la ţipătul lui Leah.

De dimineaţă se întorcea către ea de fiecare dată cînd ţipa speriată, apoi zîmbea superior şi îşi continua drumul. Leah se jura că va rămîne tăcută, dar îşi încălca cuvîntul constant. Nu a fost niciodată atît de departe de oameni. A crescut înconjurată de fraţi şi de surori şi singura dată cînd a plecat a fost pentru a trăi la plantaţia *Stanford*, unde erau şi mai mulţi oameni. În călătoria spre Kentucky, la fel.

Acum, pentru prima oară în viaţa ei, era singură, sau cel puţin aproape singură. După felul în care se simţea acum, Wesley nu conta ca fiinţă umană.

În dimineaţa aceea îşi împacheta lucrurile.

– Ce ai de gînd să iei? întrebă John Hammond.

– Noi ne ducem undeva unde caii nu au acces, răspunse Wesley, aruncîndu-şi geanta pe spate.

Refuzînd să comenteze sau măcar să se uite la Wesley, ea îşi luă cît mai puţine bagaje. Îşi jura că nu va arăta că îi e frică.

Kimberly stătea aproape de John, deşi la ea era neobişnuit sculatul de dimineaţă. De obicei rămînea în pat pînă cînd micul dejun era pregătit. Leah nu era sigură că ea voia să fie aproape de John, sau că el insista să stea acolo. Dar Leah era prea prinsă de problemele ei, ca să se mai îngrijoreze de Kim.

– Gata, doamnă Stanford? întrebă Wes.

Leah se uită la el, dar cînd Wes porni la drum, era în spatele lui.

Mergeau de ore întregi. Leah era obosită şi oamenii nu se mai zăreau.

Parcă rămăseseră doar ea şi bărbatul, îmbrăcat în haine de piele, din faţa ei, pe suprafaţa pămîntului.

– Poţi să urci pînă aici? întrebă el, oprindu-se şi indicîndu-i o direcţie.

Leah privi panta abruptă, în capătul căreia era ceva ca o peşteră. Dădu din cap, fără să se uite la Wes.

– Dă-mi bagajul tău.

– Pot să-l duc şi eu, zise ea, luînd-o înainte.

Wesley aproape că îi smulse geanta din spate.

– Am spus să-mi dai bagajul, nu altceva. Dacă îmi mai faci necazuri, o să te arunc peste umăr şi o să te car cu forţa.

Fără să-l privească, îşi scoase geanta pe după gît şi i-o dădu. Urcuşul nu era uşor, mai ales cu fusta ei lungă, dar, de cîte ori avea dificultăţi, Wes

era acolo, desprinzîndu-i fusta cu o mînă şi cu cealaltă luînd-o de talie, ridicînd-o, punînd-o pe picioare.

Cînd ajunse în vîrf, nu îi mulţumi, mult prea ocupată să se uite în obscuritatea peşterii, sprijinită cu o mînă de peretele de piatră.

– Crezi că sînt urşi înăuntru? şopti ea.

– Poate, răspunse Wes calm, în timp ce punea genţile jos. Mă duc să mă uit.

– Fii... fii atent, murmură ea.

– Eşti îngrijorată pentru mine, nu?

Ea îi întîlni privirea.

– Nu vreau să rămîn singură.

– Cred că meritam asta, mormăi el cu jumătate de gură, scoţînd un cuţit din teacă şi o lumînare din geantă.

– N-ar trebui să iei puşca? întrebă ea, îngrozită.

– Puştile sînt inutile în lupta corp la corp. Ce-ai zice de un sărut, înainte să intru?

– Să te răsplătesc că am ajuns în mijlocul pustietăţii în faţa unui bîrlog de urşi? Poate că e o întreagă familie de urşi acolo, înăuntru, şi o să murim amîndoi.

Ochii lui străluciră.

– De-aş putea muri cu sărutul tău pe buze...

– Haide! Du-te odată.

Figura lui Wesley deveni serioasă şi dispăru în peşteră.

– E mai mare decît credeam, zise el, din fundul grotei. Sînt nişte picturi ale indienilor pe pereţi şi urme de foc de tabără.

Îl putea auzi mergînd prin peşteră şi cînd vorbi din nou, vocea i se auzea de la o distanţă şi mai mare.

– Nu sînt semne că ar fi fost urşi pe-aici. Doar cîteva oase. Arată de parcă o mulţime de oameni ar fi poposit aici.

Pentru cîteva minute nu mai zise nimic, şi Leah începuse să se relaxeze din poziţia rigidă în care rămăsese şi făcu un pas în deschizătura peşterii. Îi putea auzi paşii lui Wesley şi îi vedea flacăra lumînării.

– E sigur? strigă ea.

– Bineînţeles, ţipă el. Foarte sigur.

În următoarele cîteva secunde totul se întîmplă fulgerător.

Wesley zise:

– Uh, oh! Apoi ţipă: Fugi Leah! Ascunde-te!

În acelaşi moment, Leah îngheţă pe loc. înţepenită în mijlocul intrării în peşteră.

Wesley ieşi fugind din grotă şi, la nici un metru în spatele lui, era un urs mare, bătrîn şi negru, căruia îi tremurau grăsimile cînd alerga după Wesley.

Leah îl privea pe Wes alergînd în josul dealului.

– Urcă-te într-un copac, Leah, strigă el peste umăr.

„Copac,se gîndea Leah. Ce e un copac?" „Cum arată?"

Încă se mai gîndea la asta, cînd auzi un „pleosc".

Mişcă-te, Leah, îşi comandă. Dar nu se întîmplă nimic. *Mişcă-te!*

Şi o făcu rapid. Ignorînd ordinul lui Wesley de a se urca în copac, fugi spre zona de unde auzise zgomotul. Se opri respirînd greoi, lîngă un lac mic, înconjurat de stînci. Linişte. Nu se auzeau nici Wesley, nici ursul. Doar păsărelele cîntînd, soarele de după-amiază tîrziu şi mirosul de ierburi.

Următorul lucru pe care-l simți era că cineva o apuca de gleznă și o trăgea în jos. Începu să se lupte, instinctiv.

– Potolește-te, nu te mai zbate! șuieră vocea lui Wes, doar vocea, pentru că Leah nu vedea pe nimeni.

Cînd nu se mai zbătu, Wes o trase în apă.

– Ce...? Apucă să tragă aer în piept exact cînd Wes îi puse mîna în vîrful capului și o băgă la fund.

Ținîndu-și respirația, furioasă, îl văzu scufundîndu-se și îl privi întrebătoare prin apa limpede.

El îi arătă și ea privi în direcția aceea. Acolo, deasupra lor, mirosind aerul, era ursul. Wes îi făcu semn să-l urmeze pe sub apă și ea așa făcu.

Înotă către partea cealaltă a micului lac și își scoase capul printre niște ierburi ce atîrnau. Ieși și Leah la suprafață, respirînd greu și imediat Wes îi atinse buzele cu degetul. Cu brațele deschise, o trase către el, lipindu-i spatele de pieptul lui. Nu se putea împotrivi, pentru că zgomotul ar fi atras atenția ursului.

Wesley îi luă lobul urechii între dinți și începu să i-l sugă.

Ea încercă să se miște.

El îi eliberă urechea, arătîndu-i cu capul spre urs.

Ea încerca să-i spună din priviri că mai bine ar mînca-o ursul, dar strînsoarea lui Wes nu îi permitea nici o mișcare.

Începu s-o sărute pe gît, pînă unde începea părul.

În apă era bine, pentru că o încalzise soarele de peste zi, iar mușchii obosiți ai lui Leah se relaxară. În timp ce Wes continua să-i exploreze gîtul și obrajii, Leah se lăsă pe spate, rotindu-și capul pentru a-i da cale liberă.

– A plecat ursul, murmură el.

– Mmm? zise Leah cu ochii închişi.

Wesley îi mîngîia ceafa cu dinţii şi Leah îi tresări în braţe. Îşi simţea trupul la fel de moale şi de lichid ca şi apa ce o înconjura.

– A plecat ursul, repetă Wes, în timp ce îi atingea lobul urechii cu vîrful limbii. Terminăm asta pe uscat? Bineînţeles că putem continua în apă. Sînt dispus, cu siguranţă.

Ea se zbătu în apă.

– Cum îndrăzneşti...

– Cum îndrăznesc! Rîse. De ce te tot minţi, Leah? Nu trebuie decît să te ating şi eşti a mea. Nu pleca. Hai să stăm în apă. N-am făcut niciodată...

Leah, care încerca din toate puterile să iasă demnă pe mal, se întoarse către el, cu ochii aruncînd flăcări.

– Dacă ai de gînd să mă informezi de cuceririle tale anterioare, te rog să te abţii. Nu mă interesează ce ai făcut şi ce n-ai făcut. Şi te informez că reacţionez la toţi bărbaţii care mă ating la fel ca tine. E ceva cu care noi, cele din familia Simmons, ne-am născut. Credeam că ştii asta. Şi-apoi, interesul tău faţă de mine este legat de firea mea de tîrfă.

– Dracu' să te ia, Leah! Wes se ridică, venind lîngă ea. De ce spui asemenea lucruri despre tine? Te-am văzut cu Justin. Pun pariu că nu te-a atins niciodată.

– Atunci ai să-ţi pierzi banii. Adunîndu-şi fusta, ieşi pe mal şi începu să-şi stoarcă apa.

Wesley stătea lîngă ea, cu trupul masiv conturat de hainele ude.

– O să-mi dai ce vreau, Leah.

Plecă, văzînd că nu se uită la el.

– Facem tabăra aici, zise el, dînd din cap.

Imediat ce Wesley plecă, lui Leah i se lăsară umerii. Se aşeză pe o piatră, cu fusta udă atîrnîndu-i în spate. Nu putea să-i cedeze. Nu putea să-şi dea voie să facă asta. De cîte ori îl pierduse deja? Au făcut dragoste, iar el i-a aruncat o monedă şi a plecat. Erau căsătoriţi şi a lăsat-o singură, bătută şi însărcinată. Şi cînd s-a întors din Kentucky, a refuzat să se uite la ea, a zis că o voia pe Kimberly şi a respins-o din nou.

De trei ori, se gîndea Leah. A părăsit-o de trei ori şi acum trebuia să aibă încredere în el? Oare i-a făcut plăcere să se joace cu ea, s-o vadă cum îi cedează şi apoi s-o părăsească? Avea nevoie de asta ca să se simtă bărbat? Pentru el nu însemna nimic mai mult decît plăcerea unei nopţi, dar pentru Leah, Wesley era ceva special. Cînd tatăl ei o bătea pînă rămînea lată de durere, se gîndea că, într-o zi, Wesley Stanford va veni s-o salveze. Cînd a pierdut copilul, a plîns, dar ştia că vor fi şi alţi copii – copiii lui Wesley. Dar acum, că ştia cum era, îi era teamă că o va respinge imediat ce va rămîne însărcinata. În fond, nu va mai fi folositoare.

Şi ce va fi cînd vor pleca din pădure în oraşul lui Wesley, Sweetbriar? Wesley a fost gata să recunoască în faţa cîtorva prieteni buni că Leah era soţia lui, dar dacă nu era dispus să facă anunţul în faţa întregului oraş? Nu, o Simmons trebuie ascunsă în pădure, ţinută secret, fără să i se permită să intre în înalta societate.

Bineînțeles, Wesley era bărbat și, după cum îi arăta în fiecare minut, Leah era o femeie robustă. Așa că a luat-o în pădure, se va juca cu ea pentru că va avea de ales între patul lui și a rămîne acolo și cînd i se va dărui; ce va urma? Da, bineînțeles, se va întoarce la mica lui fermă și tot ce va avea de făcut va fi să anunțe că l-a păcălit s-o ia de nevastă și că era o femeie pierdută și orice judecător va fi de acord cu divorțul. Wes ar fi liber, iar Leah ar fi...

Leah se ridică, oftînd. Leah va rămîne încă o dată cu inima distrusă. Dacă i se dăruia iar lui Wesley și el ar părăsi-o, se întreba dacă ar fi fost capabilă să se adune pentru a patra oară. Spre binele ei, trebuia să-i reziste. Nu putea să-l lase s-o respingă din nou.

Văzu printre copaci lumina focului și știu că Wesley a așezat tabăra. Tremurînd, se duse către foc.

– Cafea? întrebă Wesley, întinzîndu-i o cană aburindă.

Ea clătină din cap și se ridică să-i ia lui Wesley tigaia din mînă.

– Nu. Se dădu înapoi. Odihnește-te. Pregătesc eu cina.

– Nu fi ridicol, rosti ea. Bărbații nu pot să gătească.

– Nu pot? Ei bine, mica și drăguța mea nevastă, tu stai acolo și o să-ți dovedesc că te înșeli.

Leah se așează, cu capul în mîini.

Wesley frigea șuncă și, întorcînd-o în tigaie, se uită la ea.

– Ți-am povestit vreodată despre Paris?

– Paris? Se uită la el. N-am auzit niciodată de Paris, Virginia.

Wesley îi zîmbi. Rochia aia udă a ei atîrna din toate părţile, dar ştia că odată uscată, va arăta bine. Rînjind, îşi aduse aminte de rochia decoltată pe care o purtase în seara aceea la han. Ar face impresie la Paris, purtînd o bonetă drăguţă, aşezată pe părul ei întunecat.

– Parisul e peste ocean, într-o ţară numită Franţa.

– Îmi pare rău că nu am beneficiat de educaţia ta. Tatăl meu nu a considerat necesară nevoia de a-şi trimite copiii la şcoală.

El o ignoră.

– Într-o noapte, vreo cinci dintre noi, cinam într-o cameră intimă. Se opri. Poate că ai vrea să auzi cum a curtat-o fratele meu, Travis, pe Regan.

– Oh, da, zise Leah. Îi făcea plăcere să audă despre prietenii ei.

– Ei bine, atunci du-te şi pune-ţi nişte haine uscate şi, în timp ce mîncăm, o să-ţi povestesc.

Mai tîrziu, mîncară fasole, şuncă, biscuiţi şi cafea, în timp ce Wesley spunea, cu multe exagerări, Leah era sigură, povestea extraordinară despre cum a făcut Travis ca s-o cîştige pe soţia lui. Erau implicaţi sute de trandafiri, un număr incalculabil de propuneri pe hîrtie şi, la sfîrşit, un circ în care, după cum spunea Travis, şi-a riscat viaţa şi a fost steaua spectacolului.

– Cîţi trandafiri? întrebă Leah.

– Travis a zis mii, dar Regan întotdeauna îşi dă ochii peste cap cînd îl aude, deci cine ştie?

– Nu am fost la circ şi nu am văzut niciodată un elefant.

– Travis a adus înapoi un vagon de bălegar şi a zis că tutunul va creşte de două ori mai înalt.

– Da? întrebă Leah cu ochii mari.

– Asta ştiu, asta spun. Acum că ai ascultat povestea de seară, e timpul să te culci.

Leah se strînse cu braţele, şi sclipirile din ochii lui Wes arătau că a văzut mişcarea.

– Ţi-am făcut patul acolo, zise el stăpînit. Eu sînt în partea cealaltă. Spunînd asta, vărsă restul de cafea şi se duse spre grămada de pături.

Tăcută, Leah se îndreptă către patul ei, recunoscătoare că nu a încercat s-o atragă într-al lui.

Wesley rămase treaz mult timp, privind stelele. Reacţia ei îl nedumerea. A vrut să se mărite cu el. După cum spunea Travis, prima oară s-a culcat cu el crezînd că-l iubeşte. Deci, acum, cînd îl avea, cînd se hotărîse să stea cu ea, se purta cu el de parcă s-ar fi contaminat de o boală molipsitoare. Nu mai înţelegea nimic.

Bineînţeles, poate că la început a fost puţin cam dur cu ea. Şi asta pentru că era al dracului de supărat; o pierduse pe Kim şi Leah părea genul de femeie pe care o detestase întotdeauna, genul de femeie care nu avea nevoie de nimeni şi de nimic. Dar, călătorind împreună, a ajuns să vadă că Leah are nevoie de multe. Avea nevoie de cineva care s-o protejeze de toţi cei care profitau de ea. Kim o făcuse pe Leah s-o slugărească. Justin se aşteptase ca Leah să-i cedeze. Chiar şi Wesley începuse să profite de ea. Era aşa de uşor să-i dai o sarcină lui Leah, deoarece cuvîntul „nu" nu făcea parte din vocabularul ei. Se părea că ea credea că e sclava lumii.

La început, Wes îi vorbise lui Kim despre cît de mult o muncea pe Leah. Kim rămăsese uluită. Îi

spusese că Leah voia să facă toate treburile. Wes realiză imediat că nu avea nici un sens să încerce să discute cu Kim. De fapt, începuse să-şi dea seama că nu putea discuta despre nimic cu Kim. În serile în care stătea cu Kim, şi voia să-i spună ceva despre el, îi vedea ochii umblînd de colo-colo şi deseori îl întrerupea în mijlocul unei propoziţii. În acea perioadă, ochii lui Wesley priveau în locul în care stătea Leah, ascultînd atentă ce spunea Justin. Iar Wesley se gîndea: „E soţia mea!"

Wes nu era sigur cînd începuse să se plictisească de Kim. Poate că de atunci de cînd a ţipat atît de tare, încît toată lumea a venit cu sufletul la gură, gîndindu-se că a muşcat-o un şarpe. O înţepase o albină, de mînă. Leah, foarte calmă, îi presără sare pe înţepătură, iar Wesley se ocupase de Kim leşinată, tremurătoare şi plîngăcioasă, ducînd-o în căruţă, unde se culcă imediat. Mai tîrziu, Wesley o văzu pe Leah încercînd să-şi pună ceva pe ceafă. I-a luat ceva timp s-o convingă să-i arate ce făcea, dar ea îi spusese că o viespe o înţepase şi cînd colo avea trei înţepături pe gît.

– Şi n-ai zis nimic? întrebă Wesley.

– Dar nu sînt decît nişte înţepături de albină, răspunse ea zîmbitoare.

Nu îi dădu voie să o ungă cu sare, aşa că plecă de lîngă ea, dar după asta o plăcu şi mai mult.

Şi începu să-şi pună întrebări.

Viaţa la fermă nu era niciodată uşoară şi, contrar gîndurilor oamenilor, nu avea foarte mulţi bani. Jumătate din plantaţia *Stanford* era a lui, dar valoarea ei era pămîntul. Doar dacă o vindea, Wes ar fi avut bani. Travis fusese de acord să-i plătească

lui Wes ce putea şi, de orice s-ar fi plîns la fratele său, Wes nu se îndoia niciodată de onestitatea lui Travis. Deci, dacă Wes nu era bogat, nu îşi putea permite o armată de servitori şi atunci ce va face cu o femeie pe care o apucă istericalele de la înţepătura unei albinuţe? Oare Wes, după ce ar munci toată ziua, ar trebui să vină acasă să facă şi treburile fermei? Oare va trebui să-i aducă lui Kim dejunul la pat în fiecare dimineaţă?

Odată, de fapt cînd trăia sub porunca dominatoare a fratelui său, căutase pe cineva care să se sprijine de el. Kim nu se sprijinea, ea se lăsa cu totul, în majoritatea timpului.

Şi cînd a sărutat-o! Kim spunea: „Wesley, în noaptea asta ai voie două pupicuri". Îşi ţuguia buzele şi ţoc-ţoc, apoi chicotea de parcă ar fi făcut ceva ce nu se cădea şi foarte promiţător, apoi îi dădea papucii.

Un timp, aceste sărutări şi chicotitul acela sugestiv îl incitau. Credea ce voia ea să creadă – că odată ce ea nu va mai fi oprită, îşi va dezlănţui pasiunea incontrolabilă. Dar, pe undeva, pe parcursul drumului, nu o mai crezuse. Începuse să-şi imagineze că, chiar şi după ce se vor căsători, tot îi va mai spune: „Wesley, în seara asta ai voie două pupicuri". Sau poate că, fiind soţul ei, i se vor permite trei.

Odată a încercat s-o forţeze mai pasional, dar ea s-a tras de lîngă el, speriată şi, cînd şi-a revenit, l-a certat de parcă ar fi fost un băieţel căruia îi trebuiau palme la fund.

După asta nu mai încercase, dar el nu-şi mai lua doza nocturnă de pupicuri, dacă se puteau numi aşa.

Şi cu cît se depărta de Kim, cu atît o plăcea pe Leah. Începuse să-i placă eficienţa ei tăcută, felul în care rezolva chiar şi ceea ce ar fi putut deveni o criză. Iar generozitatea ei era de necrezut. Nimic nu era prea mult pentru ea de făcut. Cerea puţin, dar dăruia mult.

Cu cît călătoreau mai mult împreună, cu atît Wes o plăcea mai mult. Nu era sigur cînd, exact, s-a hotărît s-o păstreze – poate că treptat – dar ştia că mai degrabă s-ar fi însurat cu Leah decît s-o adopte pe Kim.

Ar fi vrut să-i spună chiar atunci lui Leah, dar simţea pe undeva că ar putea fi puţin reţinută să-l primească cu braţele deschise. Nu- şi putea da seama de ce ar fi aşa, pentru că el, în fond, îi dădea ceea ce-şi dorise, dar cine putea înţelege ce e în mintea femeii?

Deci se gîndise mult timp la asta şi se hotărîse că trebuie să o aducă într-o situaţie în care să depindă de el – dacă exista o asemenea situaţie. Leah era atît de enervant de competentă, încît se întreba dacă ar fi putut-o face să aibă nevoie de el.

Apoi, cînd s-au tăvălit în noroi – zîmbi cînd îşi aduse aminte – aflase de frica ei de pădurile singuratice. Şi, bineînţeles, aranjase să o ducă acolo.

Şi, exact cum presimţise, bazîndu-se pe cunoştinţele despre întortochelile gîndirii femeilor, Leah refuzase încăpăţînată cînd îi spusese că putea rămîne cu el. Dă-le femeilor ce vor şi ale naibii să fie ele dacă nu se hotărăsc că vor altceva.

Acum erau aici, singuri, şi Leah se purta de parcă nu l-ar fi putut suferi. Şi dacă va trăi o sută de ani, tot n-o să înţeleagă femeile.

Da' o să-şi revină ea. Dacă va fi nevoie, vor petrece luni întregi în pădure; plănuia s-o curteze, să se roage de ea, s-o cucerească. Poate că va putea s-o lase din nou însărcinată. Asta nu era o idee rea deloc. Dacă ar fi ocupată cu copilul, îi va da cu siguranţă mai puţină bătaie de cap. S-ar întoarce la Sweetbriar şi la ferma lui şi ar aştepta copilul.

„Oh, Leah", se gîndi el, privind-o peste focul ce abia mai pîlpîia, „nici o femeie nu îi poate rezista unui Stanford, cînd acesta îşi pune în cap s-o cucerească!"

Luînd această hotărîre, se întoarse pe o parte şi încercă să adoarmă.

Capitolul 15

Leah se trezi cu un sentiment de teamă. Pădurea era tăcută şi, după poziţia lunii, nu era prea tîrziu, dar ceva era în neregulă. Rapid, îşi întoarse capul spre Wesley. Ochii lui erau deschişi şi o priveau de parcă ar fi avertizat-o. Ea se supuse comenzii de a rămîne tăcută şi stătu întinsă, privindu-l cum îşi trage puşca mai aproape.

– Nu-i nevoie de asta, domnule, se auzi o voce din spatele lui Leah, care o făcu să devină rigidă. Credea că nu o să mai audă vocea asta; se rugase să nu o mai audă. Sîntem călători ca dumneavoastră şi doamna, continuă vocea.

Leah rămase nemişcată şi din întuneric apăru o siluetă înaltă, numai piele şi os. În lumina lunii se putea vedea o faţă bărboasă.

Wesley se ridică încet, controlîndu-şi fiecare mişcare, fără să lase puşca din mînă.

– Cine-i cu tine? întrebă Wes, cu o voce aşa de somnoroasă, încît Leah îl privi rapid, abia atunci observînd privirea lui alertată.

– Numa' eu şi unu' din băieţi. Vă supăraţi dacă bem un pic de cafea de la voi?

Slăbănogul nu aşteptă răspuns şi îngenunche lîngă ibricul căldut. Nu se deranjă să privească în direcţia lui Leah.

Nici n-ar face-o, se gîndi Leah mînioasă. Fratele ei, Abe, nu era interesat de femei decît dacă erau implicaţi şi nişte bani. Cu ani în urmă, după ce Abe a răpit-o pe Nicole Armstrong, dispăruse de pe faţa pămîntului şi nimeni din familia Simmons nu mai auzise de el. Acum era mult mai slab, mai îmbătrînit, dar Leah nu avea nici o îndoială că era fratele ei, probabil fără gînduri curate, iar Wesley avea dreptate să nu lase puşca din mînă. Dar poate că dacă Abe şi-ar da seama cine e ea, i-ar lăsa în pace.

– Ţi-aduc eu o ceaşcă, zise ea, cu ochii la spatele lui Abe, îmbrăcat cu o haină veche, neagră. Nu era sigură, dar i s-a părut că a tresărit auzindu-i vocea.

Mişcîndu-se repede, aruncă o mînă de vreascuri în focul aproape stins şi suflă cu putere. Se mişcase încet dinadins cînd îi turnase cafeaua şi i-o dăduse peste foc.

El se uită la ea doar o clipă şi Leah nu era sigură că a recunoscut-o. În fond, cînd Abe a plecat, ea avea doar paisprezece ani şi de atunci a devenit femeie, iar manierele şi limbajul ei s-au modificat foarte mult. Dar figura lui Abe nu s-a schimbat prea mult. Aceeaşi faţă îngustă, aceiaşi ochi apropiaţi şi negri şi un nas mare, ca al unei păsări de pradă, gata să sară de pe cracă, o pasăre rea şi murdară.

– Aş vrea să-l văd pe prietenul tău, zise Wes.

Abe se întoarse către Wes, ignorînd-o pe Leah din nou.

– E doar un băiat şi nu e primejdios, dar dacă vrei să-l vezi... Bud, vino-ncoa'.

Leah turnă cafea în altă ceaşcă şi aproape o scăpă cînd îl văzu pe bărbatul ce ieşi din umbră. Sau poate că era chiar umbra pentru că era de departe cel mai mare bărbat pe care l-a văzut vreodată. Şi Wesley şi Travis erau bărbaţi înalţi, bine făcuţi, dar păreau nişte pitici pe lîngă acest tînăr. Avea peste doi metri, mult peste, şi vreo suta douăzeci de kilograme. Purta pantaloni de postav aspru, lăbărţaţi şi vîrîţi în nişte cizme înalte, negre, mulate pe gambele uriaşe. Era gol în partea de sus a trupului, cu excepţia unei piei de oaie aruncate peste un umăr şi braţele puteau fi descrise doar ca fiind masive. Păreau mai degrabă trunchiuri de copaci sculptate, decît braţe. Bărbatul, într-adevăr mai mult băiat, avea un chip serios, frumos, aşezat pe un gît care părea de mărimea mijlocului lui Leah.

– Doar unu' din băieţi, repetă Abe cu voce amuzată.

– Cafea? reuşi Leah să întrebe, cu gîtul întors la maximum pentru a reuşi să-l privească pe băiat.

– Lui Bud îi place să aibă mîinile libere, zise Abe, nelăsîndu-l pe „băiat" să vorbească. Voi sînteţi în trecere pe aici?

– La vînătoare, răspunse Wes, încă nemişcîndu-se din locul unde dormise şi fără să-l scape din ochi pe uriaşul de lîngă el.

Abe îşi ridică trupul mic şi slăbănog, aruncînd restul de cafea pe pămînt.

– Acu' plecăm. Vă mulţumim mult, doamnă. Îi dădu ceaşca goală lui Leah şi abia atunci îşi dădu seama că a recunoscut-o. Ochii lui mici şi apropiaţi o priviră adînc şi coborîră spre rochie, care era de departe cel mai bun lucru cu care o văzuse îmbrăcată.

– Haide, Bud, zise Abe şi dispăru în întuneric, cu tăcutul uriaş mişcîndu-se fără zgomot după el.

Capul lui Leah era plin de gînduri şi primul dintre ele era că Abe cu siguranţă nu plănuia nimic bun. Bineînţeles că, măcar din cîte ştia Leah, nu a făcut vreodată în viaţa lui ceva cinstit, aşa că nu a rămas surprinsă la gîndul ăsta.

– Ce crezi că voiau? întrebă Wes, privind-o.

Leah tresări vinovată, la auzul vocii lui. Nu prea putea să spună cuiva din clasa socială a lui Wes că acea creatură obraznică era fratele ei şi că, probabil, o să le dea cu ceva în cap şi o să-i jefuiască. Poate că, din cauza unor sentimente familiale, o să se abţină. Deşi, mai degrabă credea că nu le-a făcut nici un rău pentru că nu dormeau. Abe nu lovea decît pe la spate.

– Cred că erau călători, ca şi noi, zise ea şi se întinse exagerat. Sînt foarte obosită. O să fiu din nou adormită în cîteva minute.

Jucînd teatru, Leah îşi rearanjă patul, îi zîmbi dulce lui Wesley, căscă şi păru că se pregăteşte de culcare.

Niciodată în viaţa ei nu a fost mai trează. Undeva, lîngă ei, în pădure, era fratele ei mai mare, viclean, laş, hoţ şi prefăcut – şi ştia că vrea s-o facă să plătească pentru a nu le face necazuri.

Fiecare por de pe trupul ei părea să asculte. Încercă să respire regulat, pentru ca Wesley, care părea să se încreadă în vorbele ei, să se culce.

Trecu o oră şi pe Leah începu s-o doară tot trupul. Cînd avea Abe de gînd să se mişte? Îşi făcuse deja planul cum să se rostogolească şi să-i ia puşca lui Wes.

Mai trecu o oră. Începu să se întrebe dacă va putea într-adevăr să-şi împuşte fratele.

O alarmă un zgomot dinspre Wesley, dar nu era decît un sforăit scurt, după care s-a întors pe partea cealaltă.

Cînd se auzi semnalul lui Abe: un fluierat ascuţit, Leah era gata. Se sculă din aşternut încet, fără să facă nici un zgomot şi părăsi tabăra. Nu îşi permise să se gîndească la faptul că era noaptea în pădure sau la bărbatul mare, enorm, care îl însoţea pe fratele ei, aşa că merse printre buşteni, pe lîngă umbre înfricoşătoare, spre zona de unde auzise fluieratul, care se repetă exact în momentul în care aproape se rătăcise.

Făcuse cel puţin un kilometru şi jumătate cînd Abe îşi făcu apariţia de după o salcie.

Leah sări înapoi, cu mîna la piept.

– Te-am speriat, surioaro?

– La fel cum ar fi făcut-o orice criminal.

Abe părea aproape jignit.

– Credeam că poate o să fii bucuroasă că mă vezi. Eu am fost fericit că te-am văzut.

– Unde e creatura aia a ta?

Abe făcu un semn în sus, deasupra capului ei.

Leah privi într-acolo şi văzu umbra unui braţ enorm. Înghiţi în sec cînd observă că tînărul e la un

metru de ea. Se dădu mai încolo de masa lui enormă, în timp ce el rămase impasibil.

Abe o luă de braţ.

– Nu te supăra, Bud, zise el, trăgînd-o într-o parte. Ştii, nu are prea mult, spuse el, ciocănindu-i fruntea băiatului cu un deget.

– Cred că nici nu are nevoie, şuieră Leah, smulgîndu-se din îmbrăţişarea lui Abe. Cînd ai făcut baie ultima oară? Îşi strîmbă nasul.

– Ia uite cine vorbeşte! Ultima oară cînd te-am văzut erai mai murdară decît am fost eu vreodată. Asta înainte de a te învîrti pe lîngă cei ca Stanford.

Ea deveni rigidă.

–Întîmplător sînt doamna Wesley Stanford.

– Tu! rămase Abe cu gura căscată, dîndu-se un pas înapoi. Tu, o Simmons, măritată cu un Stanford! Începu să zîmbească. Ai auzit-o şi p-asta, Bud? Surioara mea proprie crede că cineva ca Stanford s-ar însura cu ea.

Bud nu dădu nici un semn că l-ar fi auzit pe Abe.

– N-am ştiut niciodată că eşti aşa de mincinoasă. Abe începu să rîdă. Toate femeile Simmons sînt tîrfe cinstite. Chiar şi mama – hei!

Nu-şi terminase propoziţia, pentru că Leah administrase o palmă răsunătoare pe faţa lui zîmbăreaţă.

– Fir-ai să fii de... începu el. Vrei să-l stîrnesc pe Bud împotriva ta? Te face bucăţele cu o singură mînă. Bud!

Nici Bud nu se mişcă, nici Leah, care rămăsese dreaptă şi sfidătoare, sperînd că nu o să observe cum tremură. Bud se uită o clipă la ea, apoi spre întunecimea pădurii.

– Ei bine, zise Abe, poate că Bud nu are chef în seara asta.

Leah își regăsi răsuflarea.

– Poate că și el are o mamă și crede că oamenii care vorbesc urît despre mamele lor ar trebui pălmuiți.

– La dracu', Bud și Cal nu au mame. Cineva i-a lăsat pe munte. Uite ce e Leah, lasă-i baltă pe ăștia. Am de discutat niște afaceri cu tine.

– Cine e Cal?

– Ți-am spus să-l lași baltă! Acum ascultă, nu am vrut să spun că te crede careva curvă. Adică, chiar dacă ești, nu mă interesează, pentru că tot ce vreau eu este... este creierul tău, zise el luminat la față. Tu ai fost cea mai deșteaptă din familie. Mama zicea că e păcat de tine că te-ai născut Simmons. M-asculți?

– Foarte. Încep să-mi dau seama că vrei ceva de la mine.

– Vezi? Rînji. Îi lipsea un incisiv. Știam că ești deșteaptă. Și uită-te acu' la tine. Drăguță ca o doamnă și vorbești rafinat.

– Nu-i nevoie să-ți pierzi timpul să mă flatezi. Ce vrei de la mine?

– Vreau să vii cu noi.

– Cu voi? Să vin cu voi? întrebă ea îngrozită.

– Nu trebuie să te porți de parcă ai fi mai bună ca mine. Am ceva tare de tot. O să *fiu* cineva.

Leah stătea nemișcată și aștepta ca el să continue. N-o să-l mai contrazică, mai ales cu uriașul ăla lîngă el.

– Vreau să vii cu mine, cu Revis și cu băieții. Avem o mică afacere și ne trebuie ajutor să-i

lucrăm p-aia de merg spre Wilderness Trail. Ştiu că ai mers cu ei şi le ştii obiceiurile mai bine ca noi şi, odată ce eşti aşa deşteaptă, poate pui la cale un plan.

– Plan? şopti Leah, începînd să înţeleagă. Auzise, bineînţeles de bande care îi jefuiau pe cei care călătoreau spre Vest, dar nu avusese de-a face cu ei. *Tu* eşti unul dintre bandiţi? Vrei să ajungi cineva prin hoţie?

– Nu m-am gîndit numai la furat, zise Abe sincer. Pun bani deoparte să-mi cumpăr un mic magazin – sau o să pun deoparte după ce îmi plătesc cîteva datorii.

– Făcute la jocuri de noroc, fără îndoială, zise ea. Şi crezi că eu o să mă gîndesc măcar să fac parte din banda voastră de hoţi?

– Nu-mi spune mie aşa, tîrfă mică. Mama şi tata ştiu că ai tăiat-o cu un Stanford?

– Pentru informaţia ta, şi mama şi tata sînt morţi şi ţi-am spus că sînt măritată cu Wesley Stanford.

– Oh, da şi Bud zboară. Heil Cum de eşti măritată cu Stanford şi dormiţi separat?

Leah îşi privi pantoful.

– Un Stanford se însoară cu o Simmons doar într-un fel. Te-a lăsat borţoasă, nu? Şi doar cei ca Stanford ar gîndi că trebuie să ia o tîrîtură... Se opri. Uite ce e, Leah, măritată sau nu, tipul nu te vrea. Se vede, chiar şi Bud ar vedea asta. De ce te ţine prin păduri, de ce te-ascunde?

Cuvintele lui Abe se apropiau de ceea ce simţea Leah.

– Trebuie să plec. În curînd se luminează de ziuă, şopti ea. Wesley o să vadă că lipsesc.

– N-o să-i lipsești. O să fie bucuros că scapă de o Simmons chiar dacă e nevasta lui sau nu. Hai acum cu mine, Leah. O să te facem bogată.

– Bogată! izbucni. Bogată din a fura bunurile altor oameni? Oamenii aceia care călătoresc *au muncit* toată viața pentru ceea ce au și crezi că am să te ajut să-i jefuiești? Mă întreb de ce nenorociți ca tine au dreptul să trăiască!

– Fir-ai să... zise el, înainte să o lovească.

Dar Bud păși ușor în față, ceea ce-l făcu pe Abe să se oprească.

Leah clipi uimită și, cu inima bătînd repede de furie și frică, se înarmă cu tot curajul, și îi puse o mînă lui Bud pe braț.

– Bud, zise ea gîtuită de frică, mă duci înapoi la soțul meu? Nu știu drumul.

Fără un sunet, Bud se strecură printre copaci.

– Să nu încerci să mă mai deranjezi, sau Wesley o să te facă să-ți pară rău.

Se strecură în așternut cu cîteva minute înainte ca Wesley să se trezească. Încercă din toate puterile să-și ascundă nervozitatea, dar fiecare sunet o făcea să tresară. Wesley observă neliniștea care o stăpînea în pădure și îi spuse că nu are de ce să se teamă.

– Bărbații sînt adevăratul pericol, zise el, privind-o. De exemplu cei de azi-noapte.

– Ce-i cu ei? întrebă ea nervoasă, apoi se calmă. Nu erau periculoși, nu?

– Poate că tu ar trebui să răspunzi la asta.

– Eu? De ce eu? De unde să știu eu ceva despre ei?

El tăcu un moment.

– Mă gîndesc că femeile ar trebui să ştie astfel de lucruri, asta-i tot. Se spune că femeile ştiu cînd oamenii sînt buni sau răi.

Leah se înjură că l-a provocat la discuţie. Nu ştia că bărbatul de azi-noapte era fratele ei. Nu ştia că s-a strecurat ca un şarpe să discute cu el. Dar părea atît de vinovată, încît va ghici că ceva e în neregulă.

– Doar femeile bogate au timp să ghicească motivele oamenilor. O Simmons ca mine trebuie să ia oamenii aşa cum sînt, îi replică ea dur.

Wesley ar fi vrut să vorbească, dar se răzgîndi.

– Adevărat, murmură el. Bine, Simmons-Stanford, stai aproape de mine. Spunînd asta, începu să se strecoare printre copaci, lăsînd-o pe Leah înţepenită în loc.

– La dracu'! La dracu'! La dracu'l, înjură ea, luîndu-se după el.

Aproape toată ziua, el era cu mult în faţa ei. Îl zărea din cînd în cînd. Mergea după el cu capul în jos, încercînd din toate puterile să nu se gîndească la fratele ei, Abe. Oare se va răzbuna, pentru că i-a refuzat cererea?

Pe la apusul soarelui, începu să se convingă că Abe avea ceva sentimente familiale şi că nu avea de gînd să se răzbune. Totuşi, era atentă, uitîndu-se după fiecare copac. Se aştepta pe jumătate să fie răpită. Ăsta ar fi stilul lui Abe.

Se auzi o împuşcătură al cărei ecou străbătu copacii şi colinele.

– Wesley! ţipă ea, ştiind cu fiecare fibră din trup că Abe era cel care a tras. Wesley! ţipă ea şi o luă la fugă.

Trupul mare al lui Wesley era întins pe pămînt, tăcut, nemişcat, aşezat pe jumătate pe rucsacul pe care-l căra în spate.

– Wesley, zise Leah cu gura căscată, aruncîndu-se în genunchi lîngă el. Wesley!

Nu îi răspunse, complet nemişcat.

– Încă mai respiră, se auzi o voce de sus. Nu l-am împuşcat să-l omor.

– Tu! şuieră Leah şi se aruncă asupra fratelui ei.

Abe ridică mîinile să se apere.

– Ţi-am spus că am nevoie de tine şi, odată ce nu ai sentimente familiale, trebuia să fac ceva.

Leah nu-şi mai lovi fratele cînd îşi dădu seama de prostia vorbelor lui şi se întoarse la Wesley. Bud îngenunchease lîngă Wes, pipăindu-i rana cu degetele lui mari.

– Trăieşte, nu? întrebă ea, îngenunchind din nou.

Bud dădu o dată din cap, în timp ce scoase un cuţit.

– Nu! ţipă Leah, apucînd braţul enorm cu ambele mîini. Te rog, nu îl omorî. Fac ce vrei.

Bud îi aruncă o privire dură înainte de a folosi cuţitul pentru a tăia cămaşa sfîşiată a lui Wesley.

– Băieţii nu omoară, zise Abe dezgustat, frecîndu-şi braţele unde îl lovise Leah. Lasă-l pe Bud să se ocupe de Stanford şi vino cu mine.

– N-o să-l părăsesc, zise Leah încăpăţînată. O să ţi-o plătesc, Abe Simmons. Dacă soţul meu moare, o să...

– N-o să moară. Sînt un ochitor bun şi planul ăsta mi-a luat toată ziua. Mi-am închipuit c-o să faci orice ca să nu pierzi banii lui Stanford, aşa că

m-am gîndit că dacă îl culc un timp la pămînt o să vrei să faci ceva pentru mine, pînă se vindecă.

– Tîmpitule, începu ea. Cum poți să împuști pe cineva doar ca să te ajute cu planurile tale criminale? Wesley, mă auzi? Leah nu avea încredere în uriașul acela, Bud, cînd începu să-i controleze coastele lui Wes. Leah era bucuroasă de ajutor, dar ochii îi erau plini de lacrimi de furie și de neputință.

– Uite, zise Abe, luînd-o pe Leah de braț și ridicînd-o în picioare. Lasă-i pe băieți să vadă de el. Se pricep la doftoricească. Noi doi avem ceva de vorbit.

– N-aș vorbi cu tine dacă...

– Vrei să-l termin? Se pare că nu prea ești în situația de a negocia. Mi-ai arătat deja că nu ai sentimente familiale, așa că nu văd de ce m-ai interesa.

– Nu te-a interesat nimeni vreodată, afară de propria persoană.

Abe rămase nemișcat, privind-o.

– Să-mi spui cînd ești gata să asculți.

– Niciodată, cu... Geamătul lui Wesley o făcu să se ducă înapoi la el.

– Leah, șopti el, cu ochii pe jumătate deschiși. Pleacă de-aici. Salvează-te. Spunînd asta, capul îi căzu într-o parte.

– Nu! țipă ea. Nu a...? Se uită la Bud care clătină o dată din cap.

– Ai de ales domnișoară, zise Abe. Mă ajuți și te las să-ți îngrijești iubitul cel bogat, dar dacă mă refuzi și mă mai insulți îl las aici. Și ar fi bine să te hotărăști repede, pentru că se pare că sîngerează de moarte.

Lui Leah nu-i trebuiră decît cîteva secunde să se hotărască.

– Te voi ajuta, şopti ea, cu mîna pe fruntea rece a lui Wesley. Ce am de făcut?

Capitolul 16

Leah privi în jos către trupul adormit al lui Wesley. Rana îi era curată acum şi îşi dădu seama că nu era chiar atît de grav, precum credea, deşi pierduse mult sînge. Stătea întins pe un pat aproape curat, într-o baracă veche, ascunsă după o coastă de munte.

Încet, se sculă de pe pat şi luă o oală cu apă murdară, s-o golească afară. În lumina apusului de soare, umbrele siluetelor lui Bud şi Cal arătau ca adevăraţi gardieni ai muntelui. Era mult prea supărată din cauza lui Wesley ca să ştie exact cînd a apărut fratele, dar acum erau doi, ambii masivi, ambii tăcuţi, aproape de nedistins unul de celălalt. Fraţii îl căraseră pe Wesley, inconştient, la baracă şi fără să pronunţe un cuvînt, o ajutară să-l spele şi să-l bandajeze.

– Doarme, zise ea obosită către bărbaţii tăcuţi, aşezaţi de o parte şi de cealaltă a uşii. Cred că după ceva timp o să fie bine.

– Ţi-am spus că aşa o să fie, zise Abe tare, făcînd-o să sară în sus, cînd acesta intră în baracă.

– Așa te strecori mereu să-i surprinzi pe oameni? Se uită la el, cu ochii lucind de furie.

– Cred că ești cea mai dușmănoasă soră pe care a avut-o cineva vreodată. Ai de gînd să mă asculți, sau vrei să-l aranjăm pe băiatul ăsta bogat al tău?

Întreg trupul ei era cuprins de repulsie la ideea de a coopera cu el. Ar fi făcut ce voia doar ca să-l salveze pe Wes, dar imediat ce se va face bine, o să scape de Abe.

– Ce vrei de la mine? întrebă ea, prudentă.

Abe se încruntă, dar îi ignoră tonul.

– Nu ai prea multe de făcut ca să ajuți un membru al propriei familii. De la tine nu am nevoie decît de inteligență. Și poate să gătești puțin, zise el pe nerăsuflate.

Ridică repede capul.

– Deci asta e, nu? Nu ai nevoie să te ajut la jafurile tale, nu vrei decît să te slugăresc.

– Ei, și tu, Leah, începu el, apoi se opri și îi rînji cu dinții aia stricați. Bineînțeles, asta vreau. Vii și gătești pentru noi, faci puțină curățenie și ce mai fac femeile. Nu e nimic greșit în asta, nu? Nu sîntem nici pe departe atît de mulți, cîți copii avea tata.

Leah se simți aproape ușurată. Ura ideea de a plănui jafuri și, deși treaba într-o tabără era muncă grea, prefera asta, decît să facă rău.

Abe o privea.

– Asta te face să te simți mai bine, nu? zise el mieros, de parcă ar fi vorbit cu o pisicuță. Trebuie doar să faci puțină mîncare, puțină curățenie, pentru că băieții ăștia mănîncă al naibii de mult.

– Și ce primesc în schimb?

– Ai voie să vii să-l îngrijești pe soțul tău cel bogat. Își privi pantofii. Deși, mai bine nu i-ai spune lui Revis despre el. Poate că trebuie să rămînă secretul nostru, zise el, ignorînd prezența celor doi uriași.

Leah se uita cînd la Bud, cînd la Cal, dar chipurile lor erau impasibile. Se întrebă cît de inteligenți or fi și dacă oare își dădeau seama cît de degradant se purta Abe cu ei.

– Cine e Revis ăsta?

– Partenerul meu! Abe dădea pe-afară de mîndrie. Sîntem împreună în treaba asta. Conducem întreg spectacolul.

Abe rînji la ea.

– O să-i spun lui Revis că ai fugit, că nu ai suportat atîta muncă. S-a mai întîmplat de multe ori. Am mai avut femei pe-acolo.

– Mi-ai împușcat soțul ca să îți gătesc în schimb? Se apropie de el. Dacă găsești așa ușor pe cineva să-ți gătească, de ce trebuie să împuști?

Abe păru nedumerit pe moment, apoi zîmbi fericit.

– Vreau ca sora mea să-mi fie aproape. Nu te-am văzut de mult timp.

Leah luă un lemn din sobă și se apropie încet de el.

– M-ai mai rănit o dată, Leah, și n-o să mai găsești drumul prin pădure, zise el, pe jumătate amenințător, pe jumătate rugător, acoperindu-și fața cu brațele.

Ea se opri cu lemnul la cîțiva centimetri de capul lui.

– Șantajist murdar și împuțit, șuieră ea printre dinți, înainte de a se întoarce în baracă, la Wesley.

– Băieți, nu sînteți buni de nimic, zise Abe în spatele ei. Așteptați pînă o să-i spun lui Revis că ați lăsat să fiu amenințat și aproape omorît. O să vă zică Revis vreo două.

Lui Leah îi luă ceva timp să-și împacheteze cîteva lucruri înainte să plece cu fratele ei. Își dorea ca Wesley să se trezească, să-i poată inventa o poveste despre unde se ducea, deși nu avea nici o șansă să se aștepte la o reacție calmă. Dar dormea adînc, respirînd profund și încet. Fruntea îi era încruntată de durere.

Se așeză lîngă el și îi atinse obrazul. În acest moment părea să nu-și poată aduce aminte cît de supărată a fost pe el de cîteva luni. Nu își amintea decît că era o tînără care s-a îndrăgostit de el. Poate că prezența lui Abe o făcea să se gîndească la ferma îngrozitoare unde a crescut. Gîndul la Wesley o salvase de la nebunie.

– Ai stat toată dimineața cu el, așa că hai mai bine să mergem. Revis o să vrea micul dejun. Nu-i place nici ca băieții să stea prea mult plecați.

Tăcută, Leah se aplecă și sărută buzele moi și adormite ale lui Wesley.

– Mă întorc cît de repede pot, îi promise, apoi ieși din baracă.

Abe îi aruncă o privire soarelui ce răsărea și zise:

– Hai să mergem. Începuse evident să se enerveze.

Drumul ce cobora muntele a fost un slalom printre gropi și stînci. Luptîndu-se cu drumul, Leah încerca să se gîndească. Ar fi în avantajul ei să afle tot ce putea despre banda în care urma să intre.

– Unde sînt Bud și Cal? întrebă ea, îndepărtîndu-și o șuviță de păr de pe față.

– Nu le place să meargă cu alţii. Sînt prea tîmpiţi să ştie că oamenii trebuie să stea împreună. Nici măcar Revis nu-i poate face să înţeleagă.

– Revis e vreodată capabil să-i controleze?

Abe se opri şi se întoarse s-o înfrunte.

– Dacă te gîndeşti să-i atragi pe băieţi de partea ta şi împotriva mea, poţi s-o laşi baltă de-acum.

Leah încercă să nu îi permită să vadă că exact asta plănuia.

– Revis şi băieţii sînt fraţi, zise Abe îngîmfat. Unele familii sînt foarte unite, adăugă el.

– Adică mai e unul ca „băieţii" ăştia? Sînt trei uriaşi?

– Ei şi tu, Revis e de mărime normală şi nu e prost ca băieţii. Nu sînt cu adevărat rude de sînge, dar mama lui Revis i-a luat pe Bud şi pe Cal nu se ştie de unde, de cînd erau copii. Au crescut lîngă Revis de mici şi asta e ceva pentru ei.

Leah se strîmbă în spatele lui, scîrbită să-i tot spună că nu e loială.

O perioadă merseră în tăcere.

– Bud şi Cal vorbesc?

Abe pufni.

– Doar dacă-i baţi la cap. Cred că au creiere aşa de mici, încît nu prea au multe de zis.

– Crezi că oamenii cu cît au mai mult creier, cu atît vorbesc mai mult?

– Uneori eşti prea deşteaptă, Leah. Nu sînt bun la vorbe, dar Revis este. Să-ţi încerci vorbele cu el. Şi să fii atentă şi să nu îl ataci şi pe el cu vreun lemn, pentru că băieţii îl apără. Nu suport să-mi văd sora rănită.

– Sînt sigură, zise ea sarcastică.

– Nu eu sînt cel care nu are sentimente de familie, ci tu.

Leah nu se mai deranjă să-i răspundă.

În următoarele cîteva minute, le apăru în față o baracă dărăpănată, o stivă de lemne și un mic lac. Leah se opri și privi scena în care o femeie uscată ieși din spatele barăcii și își umplu brațele slabe cu lemne.

– Cine-i asta? întrebă ea.

– Verity, răspunse Abe. E ultima noastră... bucătăreasă. Nu a rezistat prea mult. Așa sînt băieții, mănîncă întruna, adăugă el, privind-o cu coada ochiului.

Leah nu-l mai întrebă nimic, dar continua să se uite la femeie, în timp ce cobora dealul. Femeia nici nu-i băgă în seamă. De fapt, părea mult prea obosită ca s-o mai intereseze cine trecea pe-acolo.

– Fă ceva de haleală, îi comandă Abe femeii, cu voce dură.

Verity intră calmă în baracă, fără să-l bage în seamă.

Apărură Bud și Cal de parcă nici nu ar fi fost plecați.

După ce ezită un moment, Leah o urmă pe Verity în baracă, se duse direct la femeie și îi luă lemnele.

– Tu stai jos, îi ordonă blînd. Gătesc eu.

Singura ei reacție a fost un licăr surprins, apoi se duse într-un colț al barăcii și se așeză pe podea.

– Nu acolo! zise Leah, șocată. Stai la masă.

Verity o privi cu ochi înfricoșați și clătină din cap.

– Ți-e frică de Abe?

Verity clătină din cap.

– Bud sau Cal?

Scutură din cap.

– Revis, şopti Leah şi văzu cum femeia încearcă să se facă şi mai mică, numai auzindu-i numele. Cred că aşa se explică, zise Leah, începînd să se uite prin sacii cu provizii. Ăsta ar fi genul de bărbat cu care s-ar asocia Abe, murmură ea.

Dacă exista vreun loc unde Leah se simţea bine, acesta era în faţa focului din bucătărie. Toată viaţa ei, pînă s-a măritat cu Wes, s-a învîrtit în jurul mîncării – a plantat, a cules, a gătit. Începuse să prepare şi se gîndea că poate o masă bună o va ajuta să-i cîştige de partea ei pe Bud şi pe Cal. Probabil că va avea nevoie de orice fel de ajutor, dacă Revis ăsta era aşa de brutal, după cum arăta Verity.

Proviziile barăcii erau abundente şi după ce Leah găsi o rochie de femeie într-un sac, îşi dădu seama că au fost furate. Încercă să îşi menţină moralul ridicat. Bud şi Cal o ajutaseră în legătură cu Wesley şi avea de gînd să-i răsplătească cu o masă bună, cu o masă foarte bună.

– Nu poţi să te grăbeşti? întrebă Abe. Revis se poate întoarce în orice moment.

– M-aş descurca mai repede dacă nu mi-ai mai sta în cale. Îi dădu lui Verity un ou fiert tare.

– Nu merită nimic de mîncare. În acest grup, dacă nu munceşti, nu mănînci.

– Cineva a muncit-o de moarte. Acum ieşi afară de aici sau te spun lui Bud şi lui Cal că te amesteci în gătitul meu.

Spre surpriza şi încîntarea ei, faţa lui Abe îşi pierdu ceva din culoare şi ieşi imediat din baracă.

– Măi, măi, se pare că lui Abe îi e puțin cam frică de băieți. Se uită la Verity să vadă dacă îi confirmă, dar femeia era ocupată să-și bage lacomă oul cu totul în gură.

Îi luă o oră și jumătate, de la început pînă la sfîrșit să prepare masa, de o bogăție care o uimi și pe Leah.

– Bud, Cal, strigă ea afară.

– Pe mine n-aveai de gînd să mă strigi, hai? zise Abe și o împinse ca să intre în baracă.

Micul interior consta dintr-un cămin, o masă mare, cinci scaune și cîteva pături într-un colț. Peste tot erau împrăștiați saci plini cu Dumnezeu știe ce, se gîndi Leah. Cînd încercă s-o facă pe Verity să se așeze cu ei la masă, femeia se ghemui și mai tare în colț.

– Nu o băga în seamă, zise Abe. E speriată de Revis. Deși, nu știu de ce, adăugă repede. Revis e bun, nu, băieți?

Nici Bud, nici Cal nu se deranjară să-i ia în seamă întrebarea, dar mîncară ceea ce pregătise Leah. Aveau maniere mult mai bune decît ale lui Abe, care se îndopa ca un porc.

Mîncînd, Leah se gîndea îngrijorată la Wesley. Oare s-o fi odihnind? Oare va încerca să se ridice s-o caute? Oare îi era foame? Cum o să găsească drumul înapoi către el?

– Mănîncă! îi comandă Abe. Lui Revis nu-i plac femeile slăbănoage.

În capul lui Leah se alarmă ceva.

– Dar ce-l interesează pe partenerul tău criminal greutatea mea?

– Oh, nimic, zise Abe repede. Doar că Revis e un gentleman adevărat şi îi plac femeile drăguţe.

Ea se aplecă.

– Nici un gentleman nu jefuieşte oamenii ca să trăiască.

– Bine zis, se auzi o voce din spatele lui Leah.

Leah se întoarse şi în acelaşi timp Abe sări în picioare, răsturnîndu-şi scaunul.

– Domnul Revis, zise Abe fără aer, cu veneraţie, respect şi cu puţină teamă în voce.

Leah nu era sigură la ce se aşteptase, dar oricum, nu la bărbatul ce stătea în pragul uşii. Era înalt, cu umeri laţi, subţire, cu păr negru şi ondulat. O privea cu ochi negri-negri. Avea chip frumos, cu maxilare puternice, ochii i se adîncisera în ai ei şi zîmbea sardonic.

Pe Leah o trecură fiori pe şira spinării.

– Ea e, domnu' Revis, zise Abe. Asta e sorămea. Nu-i drăguţă? Şi e şi foarte puternică. O să vă reziste o lună, două.

Leah nu-şi putea lua ochii de la bărbat. Purta o cămaşă neagră de mătase, pantaloni negri de lînă şi cizme de piele neagră. Îi întinse mîna, încîntat. Leah i-o acceptă şi pentru un moment se gîndi că e în sufrageria casei Stanford. Se ridică şi rămase în faţa lui de parcă ar fi invitat-o la dans.

– E într-adevăr încîntătoare, zise Revis cu voce adîncă.

– Ştiam c-o să vă placă, domnu' Revis. Ştiam eu. E şi doritoare. Şi are foc în ea. O să vă facă într-adevăr fericit.

Leah rămase în picioare, cu mîna în a lui Revis, în mijlocul barăcii insalubre. În spatele ei se auzeau

zgomotele încete ale lui Bud și Cal care continuau să mănînce. Treptat, începu să audă cuvintele fratelui ei. Pentru un moment se uită la Abe și la Revis și repede, se clarifică totul. Revis nu era partenerul nimănui, nicidecum al lui Abe Simmons. Iar Leah nu era acolo ca să gătească, era un fel de cadou uman pentru acest frumos și fermecător bandit.

Își smulse mîna.

– Cred că e o neînțelegere, începu ea. Am venit aici să gătesc.

– Nu e grozavă? Abe rîdea nervos. Surioara mea știe multe despre bărbăței. iubește bărbații și îmi dau seama că vă place mult, domnule Revis. Haide, Leah, sărută-l.

Leah se roti către fratele ei, cu buzele strînse.

– Ai zis că vrei să gătesc, dar tu te aștepți să mă prostituez pentru tine, nu? Ei bine, ascultă, rahatule, nu mă prostituez pentru nimeni, mai ales pentru criminali ca ăsta.

Abe se albi.

– Domnu' Revis, începu el, n-a vrut să zică asta. Știți că toate femeile vă plac. Crede doar că o s-o placeți mai mult dacă se împotrivește.

– Fir-ai...! zise Leah cu gura căscată și sări la fratele ei.

Revis întinse un braț puternic și o apucă pe Leah de talie, trăgînd-o către el.

– Oricare ar fi motivul, sînt bucuros că ești aici, zise el blînd. Îmi place ca femeile mele să fie deștepte. Mîna lui liberă începu s-o mîngîie pe braț. O să-mi facă plăcere să îmblînzesc o tigroaică.

– Ei, atunci, să-ți facă plăcere și asta! exclamă ea și îi dădu una în fluierul piciorului.

Orice urma să se întîmple ca rezultat al faptei ei, ştia că merita, după cum se uita acum Revis la ea. De ce oare bărbaţii chipeşi cred întotdeauna că mor femeile după ei?

– N-o să mă atingă nici un hoţ murdar, zise ea cu bravadă, dar în momentul următor începu să se dea înapoi din faţa lui Revis.

– Pe ea, domnu' Revis. E o soră nerecunoscătoare şi meritä orice i-aţi face, ţipă Abe.

Ochii lui Revis erau reci, duri şi înfricoşători, în timp ce avansa către Leah.

Ea se dădu înapoi pe după masă, punînd scaunul între ei.

– Lasă-mă în pace, îl avertiză ea. Nu vreau să mă atingi.

– Îmi pari mult prea drăguţă ca să mă intereseze ce vrei. Revis aruncă scaunul într-o parte a camerei.

Leah se dădu înapoi, cu mîinile pe umerii lui Bud şi Cal care continuau să mănînce.

– Ajutaţi-mă, se rugă ea, dar tinerii bărbaţi o ignorară.

– Băieţii mă ascultă doar pe mine, zise Revis înaintînd. Acum de ce nu încetăm acest joc şi nu vii la mine? Conduc acest mic imperiu şi toată lumea îmi dă ceea ce vreau. Sau măcar se străduiesc, adăugă el.

Verity începu să scîncească în colţul ei.

– Asta i-ai făcut lui Verity? Ai forţat-o?

Revis rîse secretos.

– Cînd femeile mele nu mi se supun, le pedepsesc.

În ciuda ei, Leah tremura. Dacă o să mai iasă vreodată din asta, o să-l biciuiască. Se uită urît la Abe şi, în acel moment de neatenţie, Revis era pe ea.

Îi prinse brațul și i-l răsuci la spate, forțînd-o să se apropie de el.

– Ai foc în tine, drăguța mea, șopti el, un foc pe care vreau să-l împărtășim împreună.

– Oprește-te! țipă ea și vocea îi era mai rugătoare decît intenționase.

Buzele lui Revis se apropiară de gîtul ei.

– O să înveți să te bucuri de ce îți ofer, zise el mieros.

Leah cu greu mai gîndea. Nu pentru că ar fi răspuns gurii fierbinți de pe gîtul ei, dar, pe undeva, știa că va fi terminată dacă o să ia ce vrea de la ea, poate viața, poate și viața lui Wesley. Nu se putea salva decît oprindu-l.

Nu avea puterea lui, dar Bud și Cal, da. Numai dacă i-ar putea face să se implice.

– Nu-mi place să fac dragoste în public, șopti Revis. Hai afară, unde putem fi totalmente singuri. O să-ți arăt bărbatul din hoțul de care îți e atît de frică.

– Nu mi-e... începu ea.

Mîna lui Revis o apucă de gît, iar degetul mare îi apăsa artera ce pulsa.

– Poate că ar trebui să-ți fie teamă. Îmi place rezistența femeilor.

– Pentru că nu poți găsi o femeie care să te vrea, se răsti la el.

Revis își ridică o sprînceană.

– Poate ar trebui să înveți ceva maniere. Puțină durere te-ar mai potoli.

– Merită! îl provocă și Abe.

– Taci, zbieră Revis, fără ca ochii să-i părăsească chipul lui Leah. Ți-a zis tîmpitul de frate-tău

ceva despre mine? Iau ceea ce vreau şi îl folosesc pînă nu mai e bun. Poţi să-mi reziştii, poţi să te lupţi cu mine, pentru că eu cîştig întotdeauna.

Spunînd asta, îi luă gura într-un sărut dur, sălbatic.

Cînd termină, lumina din ochii lui îi spunea lui Leah că acum era sigur că o să-l dorească. Era sigur că sărutul lui o s-o facă să-i cadă la picioare.

Mîrîind, Leah îl scuipă în faţă, apoi îşi întoarse capul, cînd el ridică mîna s-o lovească.

– Bud şi Cal, zise ea, dacă nu mă apăraţi, n-o să mai gătesc niciodată pentru voi.

Afirmaţia îl făcu pe Revis să rămînă cu mîna în aer. O azvîrli cît colo, împingînd-o cu spatele de peretele barăcii. Chipul lui frumos se strîmbă într-un rînjet oribil.

– Crezi că poţi să-i asmuţi pe fraţii mei împotriva mea? Poate crezi că poţi controla ce e al meu?

– Nu, eu... nu vreau să mă atingi, asta e tot. Nu vreau să controlez. Ceva în el o înfricoşa mai mult ca niciodată. Îşi împinse mîinile în peretele din spate de parcă ar fi putut să iasă spre libertate.

– Trebuie să înveţi că eu sînt stăpînul aici şi nu o nenorocită de femeie. Îşi ridică din nou mîna să o lovească.

Dar mîna nu îşi atinse ţinta.

Mîna mare a lui Bud îi cuprinse încheietura lui Revis.

– Femeia va găti, zise Bud cu voce blîndă şi moale, dar în care se simţea ordinul fără nici o îndoială.

Faţa lui Revis era un exemplu rar de uimire. Dădu să vorbească, dar uitîndu-se la bărbaţii ce îl flancau, contrastul făcîndu-l să pară mic, o privi şi

pe Leah şi ce văzu o făcu să se cutremure. Acum o ura şi un moment aproape că îşi dori să i se fi dat.

Revis îşi răsuci mîna din strînsoarea lui Bud, se răsuci pe călcîie şi ieşi din baracă.

Se lăsă tăcerea pentru un moment. Apoi Verity începu să plîngă. Abe se aşeză greoi într-un scaun.

– Oh, Dumnezeule, acum ai făcut-o, Leah. Pe Revis nu e bine să-l superi.

Bud şi Cal se priviră şi apoi ieşiră tăcuţi din baracă.

Cu mîini tremurătoare, Leah începu să facă curat pe masă.

Capitolul 17

Era noaptea tîrziu cînd Leah reuşi în sfîrşit să se strecoare din baraca hoţilor. Revis nu se întorsese, dar atacul lui asupra lui Leah o înfricoşase atît de mult pe Verity, încît îi luă ore întregi lui Leah s-o calmeze. În isteria ei, femeia începuse să spună că Revis se va întoarce şi le va omorî. Leah o spălă pe femeia fragilă şi în cele din urmă o adormi.

Abe începuse să-i spună lui Leah ce credea de faptul că l-a refuzat pe Revis, dar ea îl făcu să părăsească baraca din cîteva cuvinte. Majoritatea zilei, Leah şi-a petrecut-o gătind şi la masa de după-amiază încercă din toate puterile să facă tot posibilul să-i mulţumească pe Bud şi Cal că au ajutat-o. Tinerii se purtau de parcă ea nici n-ar fi fost acolo. Din impuls, Leah îi sărută pe fiecare pe obraz.

– Doar n-ai de gînd să te culci cu împăiaţii ăştia, nu? se văită Abe. Doar n-o să-l refuzi pe Revis pentru caraghioşii ăştia.

– Abe, zise Leah în cele din urmă. Am auzit destule de la tine. Dacă tu...

Abe îi tăie vorba.

– Enervează-te, pe mine sau pe Revis prea rău şi o să-i spun de băiatul cel bogat pe care-l ascunzi. Aşa că mai gîndeşte-te cum te porţi cu mine.

Leah nu mai zise nimic, aşa că Abe se simţi satisfăcut şi îi aminti de treburile pe care le avea de făcut.

Abia seara tîrziu puse totul la punct şi plecă la lungul drum către cabana unde era ascuns Wesley. Pe drum inventă o poveste prin care să-i explice de ce nu a fost cu el.

Era foarte obosită cînd intră în baracă, dar inima îi bătea puternic. Oare Wesley o fi bine?

Aprinse o lumînare deasupra patului şi răsuflă uşurată cînd îl văzu pe Wesley dormind liniştit. Deschise imediat ochii.

– Leah, şopti el.

– Acum sînt aici. Ţi-am adus nişte mîncare. Poţi să mănînci.

O privea tăcut.

– Unde ai fost, Leah? întrebă el blînd, cînd ea îl ajută să se aşeze mai confortabil.

– Nu te ridica! Stai aşa şi te hrănesc eu. Încercă să-l oprească, dar el îi împinse mîinile.

– Vreau un răspuns.

Era un ordin în vocea lui şi, deodată Leah se simţi depăşită. Se prăbuşi pe marginea patului, îşi îngropă faţa în mîini şi începu să plîngă.

– Leah, iubito, începu el, încercînd s-o ia în braţe. N-am vrut să te fac să plîngi.

– Îmi ... îmi pare rău, zise ea, sufîndu-şi nasul. Sînt doar obosită şi s-au întîmplat atît de multe.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el, încordîndu-şi maxilarul. Cine m-a împuşcat şi de ce ai fost plecată toată ziua?

Leah îşi şterse ochii cu dosul palmei. Obosită sau nu, va trebui să joace rolul vieţii ei.

– Oh, Wesley, zise ea. A fost un accident atît de îngrozitor, bărbaţii vînau şi te-au împuşcat din greşeală. M-au ajutat să te aduc pînă aici şi apoi au plecat. Cred că se temeau că după ce îţi vei reveni te vei lua de ei, aşa că au vrut să plece.

Trase aer adînc în piept. Acum era partea cea mai grea.

– După ce te-am adus aici, a aparut o fetiţă în uşă. M-a implorat s-o duc acasă. Tatăl ei era mort, dar mama ei şi cei şase fraţiori şi surioare zăceau, bolnavi de pojar. Doar fetiţa avea grijă de ei. Simţeam că vei fi bine aici singur, mai ales că aveai nevoie într- adevăr de odihnă, aşa că m-am dus cu ea. Toată ziua am gătit, am făcut curat şi i-am îngrijit pe bolnavi.

Se opri brusc şi îl privi, implorîndu-l din ochi s-o creadă. Nu era sigură că putea să se certe cu el, pentru că n-ar fi suportat.

Ochii lui Wesley se adînciră în ai ei. Niciodată în viaţa lui nu a auzit atîtea minciuni la un loc, totuşi ea îl implora s-o creadă. Avea cearcăne la ochi şi rochia îi era pătată de mîncare. Ştia că nimeni nu trăia în asemenea păduri, acesta era şi motivul atît de original pentru care a adus-o aici. Ştia de asemenea că pe aici mişuna o bandă de hoţi şi dacă cineva încerca să se stabilească în zonă, ar fi avut o viaţă foarte grea.

Totuşi, Leah inventase o poveste despre o femeie şi şapte copii care locuiau aici. Acum era prea slăbit ca să se ridice şi să afle unde şi-a petrecut ziua şi citea în privirea înfricoşată a lui Leah că nici nu avea de gînd să-i spună ce se întîmpla într-adevăr.

– E stilul tău să te ocupi de problemele altora, zise el, forţîndu-se să zîmbească.

– Nu... nu te superi? întrebă Leah, ţinîndu-şi respiraţia. Oare o credea cu adevărat şi nu sărea în sus să plece, s-o caute, să i se deschidă rana?

– Leah, zise el blînd, crezi că sînt aşa un tiran încît să te forţez să stai cu mine şi să laşi o văduvă şi nişte copii să moară? Asta crezi?

– Nu... nu sînt sigură la ce să mă aştept. Nu pari aşa de rău cum mi s-a părut. Eram îngrijorată că stai aici singur.

„Şi prea speriată ca să stai cu mine", se gîndi el, dar îi luă mîna şi îi sărută palma.

– Poţi să rămîi sau trebuie să te întorci?

Ea se gîndi cu groază la drumul ce-l avea de făcut noaptea pe munte, dar îi era frică să rămînă cu Wes. Revis s-ar putea să înceapă s-o caute.

– Trebuie să mă întorc. O să fii bine? Se ridică.

– O să-mi lipseşti, dar o să supravieţuiesc. Du-te şi dormi cît mai mult. Eu o să mănînc şi o să mai dorm puţin. Simula perfect oboseala.

– Da, murmură Leah şi se ridică cu ultimele puteri să iasă din baracă.

– Dracu' s-o ia, murmură Wesley, imediat ce se închise uşa. În ce naiba se băgase? Prima oară s-a strecurat noaptea să se întîlnească cu nenorocitul acela care le-a vizitat tabăra şi în ziua următoare tresărea la orice zgomot, ca muşcată de şobolani.

Apoi nu mai știa decît că a fost împușcat și că în timp ce sîngera de moarte, ea se lupta cu slăbănogul ăla.

Azi, Wesley stătea în pat mîncînd cine știe de unde și așteptîndu-și nevasta să se întoarcă. Și cînd a văzut-o din nou, părea cu zece ani mai bătrînă și speriată de moarte.

Ce dracu' se întîmpla?

Atent, cu mîna pe coastele bandajate, se dădu jos din pat. Pentru sîngele pe care îl pierduse, rana nu era chiar așa de gravă și a încercat dinadins să scape de Leah, înainte să înceapă să i-o inspecteze. Dacă ea putea să mintă, el de ce n-ar fi făcut-o? Și minciuna lui era de a-i spune că era mai bolnav decît în realitate.

Își ciuli urechile și ascultă zgomotele de afară. Era ușor s-o audă pe Leah coborînd pe munte. Dacă voia să țină secret, nu prea reușea.

Cînd începu s-o urmărească, auzi zgomotul unei alte persoane ce venea din partea stîngă. Era o persoană enormă, cel pe care prima oară îl văzuse în tabără. O urmărea pe Leah, ascunzîndu-se de privirea ei.

Wes se strecură în partea stîngă fără zgomot și, în timp ce mergea, se mai ascundea în spatele cîte unui copac. Avînd în vedere mărimea bărbatului, îi trebuia ceva greu să-i atragă atenția.

Urmărindu-i, pe bărbat și pe Leah, Wes merse destul de mult înainte de a se opri deasupra unei cabane situate într-un luminiș.

Tăcut, o privi pe Leah mergînd în spate, și în lumina lunii, îl putea vedea pe bărbatul cel slab, alergînd s-o întîmpine.

Îl izbiră cuvintele: „Unde dracu' ai fost?"

Wesley se culcă la pămînt, urmărind scena, nedumerit pe moment, întrebîndu-se în ce anume se băgase Leah. Dar în următorul moment țîșni în picioare fiindcă simți că bățul în care se sprijinea e ridicat în sus de cineva. Privi în ochii tînărului uriaș pe care îl văzuse ieri prima oară. Instinctiv, Wesley ridică pumnul să-l lovească, dar cineva din spate îi opri mișcarea. Se răsuci și văzu un al doilea uriaș.

– Dacă unul dintre voi se atinge de soția mea, vă omor! zise el printre dinți. Nu era exact în poziția de a amenința, dar asta nu îl oprea.

– Acum e în siguranță, zise unul dintre bărbați. Hai înapoi în baracă pînă nu începi să sîngerezi iar.

Wes se uită în lumina lunii de la unul la altul și știu dintr-o dată că ceea ce se întîmpla implica un pericol enorm, iar Leah era prinsă undeva la mijloc.

– Soția mea are nevoie de ajutor, nu? zise el, rugîndu-se să poată avea încredere în cei doi.

– Hai în baracă și-o să stăm de vorbă, zise unul dintre bărbați.

Patru ore mai tîrziu, Wesley era din nou singur în baraca mică. Lampa era stinsă și era întuneric în cameră, dar Wes era sigur că mînia lui era de ajuns cît să lumineze jumătate de glob.

Cei doi tineri, Bud și Cal, avură la început dificultăți în vorbire, de parcă nu și-ar fi folosit vocile de mult. Dar, după cîteva bîlbîieli și cînd văzură cît de interesat era Wes, începură să vorbească de nu-i mai putea opri.

Nu-și aminteau de părinții lor, dar fuseseră adoptați de mama lui Revis, încă de cînd aveau trei

ani şi erau deja atît de enormi, încît toată lumea se holba la ei. Revis era hoţ de cînd era mic, dar şi fermecător de asemenea. În timp ce ceilalţi oameni îi tratau pe Bud şi pe Cal de parcă ar fi fost anormali din cauza mărimii lor şi a felului tăcut de a fi, Revis fusese bun cu ei. Mama lui Revis îi folosea pe băieţi pe post de boi la jug, aşa că atunci cînd Revis le-a propus să călătorească spre Vest, Bud şi Cal fură de acord.

Trăiau în pădurea Kentucky de patru ani şi chiar dacă Revis era aşa de bun cu ei şi indiferent de cît îi datorau, nu le plăcea felul în care se purta cu femeile pe care le aducea în baracă. Bud şi Cal încercaseră de cîteva ori să le ajute pe femei, dar ele ţipau terorizate, mai ales că Abe le povestea tot felul de prostii despre ei.

Dar Leah era altceva. Nu s-a luat după Abe, cum că ar fi proşti, şi a fost bună cu ei.

– Leah se ocupă de problemele tuturor, murmură Wesley. O s-o ajutaţi să scape?

Bud şi Cal se uitară de la unul la altul.

– Nu o să plece fără tine. Abe zice că dacă pleacă, o să-i spună lui Revis unde eşti.

– Revis te-ar omorî, zise Cal greoi. Nu îi place ca alţi bărbaţi să-i atingă femeile.

– Nici mie! izbucni Wesley înainte să înceapă să le pună întrebări despre modul de operare al lui Revis. Wes ştia că hoţii îi jefuiau pe călătorii ce mergeau spre Vest, înainte ca Revis să se stabilească aici. Doar Bud şi Cal ştiau că Revis raportează totul cuiva pe nume Dancer şi despre care nu ştiau nimic.

– Mi-ar plăcea să aflu cine e Dancer ăsta, zise Wesley gînditor.

Bărbaţii se ridicară.

– Trebuie să ne întoarcem acum. Revis o să vină. Tu nu ai decît să te faci bine şi o să avem noi grijă de drăguţa ta doamnă.

– E o doamnă, nu? zise Wes după ce plecară.

Acum stătea singur, gîndindu-se la ce auzise. Era impresionat, foarte impresionat că Leah riscase atît de mult ca să-l protejeze. Derulîndu-şi căsnicia, constatase că nu făcuse prea multe ca să-l iubească. Pentru un moment, se gîndi la Kimberly şi se întrebă cum ar fi reacţionat într-o situaţie similară. Era sigur că Kim nu şi-ar fi riscat niciodată gîtul gingaş sau mult preţuita virginitate pentru a ajuta pe cineva.

– O să te ajut, Leah, şopti el în întuneric. Momentan, trebuia s-o lase pe Leah în grija băieţilor, dar cînd se va face bine şi nu va mai sîngera de moarte la fiecare mişcare, o va proteja chiar el. Şi apoi, va vedea dacă poate fi pentru ea ceva mai mult decît o povară.

Capitolul 18

Leah nu dormi prea mult în noaptea aceea. Continua să aibă vise teribile despre ce i s-ar fi putut întîmpla lui Wesley, singur, în baraca aceea. Cine putea şti ce ascund pădurile? Ursul acela, pe care l-au văzut, ar fi putut să-i dărîme uşa şi să-l înhaţe. Sau mai rău, l-ar fi putut găsi Revis şi i-ar fi tras un glonţ în inimă.

Cînd se trezi o durea inima şi avea ochii umezi de lacrimi.

– Mai bine ai înceta să arăţi în halul ăsta, îi zise Abe, la micul dejun. Lui Revis îi plac femeile drăguţe.

– Nu mă interesează ce-i place lui Revis. Fac ce vreau.

Abe se aplecă spre ea.

– Să faci bine să-i placi, sau o să-i spun eu cum e treaba cu iubitul tău cel bogat.

Nu mult după micul dejun, cînd făcea curăţenie şi începuse să prepare prînzul, îl văzu pe Revis. Stătea rezemat de un perete al barăcii, curăţindu-şi unghiile cu un cuţit cu lamă subţire şi ascuţită.

Leah tresări, apoi își ridică bărbia și trecu pe lîngă el.

O prinse de păr, pe care și-l înfășură pe încheietura mîinii, trăgînd-o către el.

– Deci, doamna e prea bună ca să vorbească cu un hoț.

– Lasă-mă în pace! N-am nevoie de atențiile tale, și am treabă. Bud și Cal...

Îi trase capul pe spate.

– O să regreți că i-ai întors împotriva mea, zise el, lipindu-și buzele de ale ei.

Leah îl văzu zîmbind, apoi simți ceva tăiat. În următorul moment, el o împinse cît colo, rămînînd, triumfător, cu o șuviță bogată de păr în mînă. Leah își duse mîna la spate și simți marginea retezată, din zona în care tăiase. Fugind în casă, o urmări rîsul lui Revis.

Leah munci toată ziua, aproape pînă la epuizare, gătind, făcînd curat, ignorînd apropourile lui Abe, protejînd-o pe Verity, care țipa de cîte ori se apropia un bărbat de ea.

Și oriunde s-ar fi uitat, Revis părea să fie acolo, urmărind-o. Apărea brusc din pădure sau din spatele unei grămezi de lemne de foc, sau stătea tăcut într-un colț al barăcii. Nu se apropia niciodată într-atît încît s-o atingă, de cînd i-a tăiat părul, sau Bud și Cal erau pe lîngă ea. De două ori îl surprinse pe Revis privindu-i bănuitor pe băieți.

La apusul soarelui, Revis dispăru și nu mult după aceea Leah îi spuse lui Bud că avea de gînd să-l viziteze pe soțul ei. Bărbatul masiv dădu o dată din cap și Leah nu era sigură că a înțeles-o sau nu. Dacă va avea vreodată timp, avea de gînd să afle

dacă băieții erau într-adevăr atît de proști, precum zicea Abe.

– Ar fi bine să fii aici înainte să se întoarcă Revis, o avertiză Abe, dar Leah nu-l bágă în seamă.

Minciuna era ceea ce o chinuia pe ea, se gîndi Leah, în timp ce urca pe munte. Părea că fiecăruia îi spunea altceva. Wesley rămăsese singur, în baracă, blestemîndu-și fără îndoială zilele cînd a avut norocul să se întîlnească cu o Simmons. Se hotărîse să rămînă însurat cu Leah, pentru că era mai „amuzantă", dar acum unde mai era plăcerea?

Cînd Leah deschise ușa barácii, Wesley știu că nu mai văzuse o persoană să arate atît de amărîtă. Atît de amărîtă, încît aproape că îi venea să rîdă văzînd-o. De cînd o știa, indiferent ce o frămînta, se descurcase. Niciodată nu se simțise vinovat dacă, spunîndu-i ce gîndea, nu era de acord cu el, fiindcă ea i-o spunea în gura mare.

Dar femeia ce intrase acum în baraca arăta de parcă s-ar fi dat bătută, de parcă nu ar mai fi vrut să se gîndească deloc la greutățile vieții.

Wes știu imediat care e tratamentul pentru starea ei. Va face dragoste cu ea.

Îi întinse mîna.

Oftînd, Leah i-o ignoră.

– Ți-am adus niște mîncare.

– Nu mi-e foame. Vino și stai lîngă mine.

„Asta-mi trebuia", se gîndi Leah, „Revis s-a ținut toată ziua după mine și acum, noaptea, Wesley".

– Trebuie să mă întorc.

– Leah, zise Wesley, cu o voce surprinzător de hotărîtă. Stai jos.

Nu prea avea chef de ceartă şi apoi ce putea să-i facă?

Cînd se aşeză pe marginea patului, Wes o cuprinse cu un braţ şi o trase în aşa fel încît o rezemă cu spatele de perete. Îşi aşeză trupul mare şi fierbinte lîngă trupul ei mic şi rigid.

– Pui, cartofi, fasole, pîine de secară, zise el încet, uitîndu-se în coşul pe care-l adusese ea.

Luă coşul cu mîna liberă şi îl aşeză pe podea, lăsîndu-se peste ea. Făcînd asta, nu se mai îndreptă, ci rămase întins peste ea.

– Eu... eu, trebuie să plec. Îl împinse cu jumătate de inimă.

– Leah, murmură el, mîngîindu-i obrazul cu un deget, nu ţi-e frică de mine, nu?

– Oh, bineînţeles că nu, izbucni ea. Trebuie să plec, asta e tot. Nu mi-e frică de nici...

Se opri pentru că el o sărutase, nu un simplu sărut, ci unul lung, intim şi dulce, care îi luă oboseala cu mîna.

– Ce ziceai? spuse el, mîngîindu-i obrazul şi gîtul cu mîna lui mare.

– ... un bărbat, zise ea, încercînd să nu se uite la el. Nu mi-e frică de nici un bărbat, de nici un...

Wesley începu s-o sărute pe gît, cu sărutări scurte şi fierbinţi care erau, oh, atît de plăcute.

– Mă gîndeam azi, Leah, că, chiar dacă eşti măritată de ani de zile şi ai chiar un copil, poţi să nu fi făcut niciodată dragoste.

Ea se trase de lîngă el.

– E absurd. Cum să am un copil dacă... adică tu... în seara aceea cu furtuna, noi...

– Frumoasa mea soție, credeam că ești o prostituată și te-am folosit ca atare. Dacă aș fi știut că e noaptea nunții, te asigur că m-aș fi purtat cu totul altfel.

– Altfel? întrebă ea curioasă. Era aproape bine să te țină cineva în brațe, să te atingă, să te alinte. Stai puțin! zise ea, răsuflînd greu. Nu poți să mă atingi. Mi-am jurat că n-o să iei ce vrei, că n-o să mă predau. Doar pentru că sînt o Simmons, nu înseamnă că...

– Taci, Leah și închipuie-ți că te forțez. Buzele lui i le acaparară pe ale ei, și i le acaparară pînă cînd brațele ei îi înconjurară gîtul și îl trase mai aproape. O întinse cu un braț pe pat și își puse piciorul peste al ei.

Cînd se depărtă de lîngă ea, îi citi mirarea din ochi și Wes simți un val de vinovăție față de femeia aceasta care era soția lui și totuși nu o învățase nimic. Încet, cu mare răbdare, începu să-i mîngîie trupul.

Rochia pe care o purta era murdară, pătată și foarte largă. Cu mînă expertă, începu să-i descheie nasturii din față.

– Wesley, nu cred... începu Leah. Poate că n-ar trebui să... oh, Dumnezeule!

Mîna lui se strecurase pe sub haine și îi simțea căldura prin lenjerie. O sărută din nou, o ridică puțin și îi trase rochia peste umeri.

Văzînd-o cu rochia pînă în talie, a fost rîndul lui Wesley s-o privească mirat. Nu mai văzuse niciodată asemenea lenjerii femeiești. Materialul, aproape transparent, îi dezvăluia vîrfurile roz ale sfîrcurilor, abia acoperindu-i pielea mătăsoasă.

Leah se înroşi imediat.

– Croitoreasa lui Nicole credea că odată ce hainele mele vor fi murdare, lenjeria trebuie să fie... să fie...

– Hai să vedem şi restul, zise Wesley nerăbdător şi, înainte ca Leah să poată spune ceva, o ridică şi îi scoase patru jupoane de bumbac, pentru a vedea pantalonaşii lucioşi care îi avantajau picioarele lungi şi bine făcute.

– Leah, zise Wes cu voce înceată şi tremurătoare, trăgînd-o spre el şi începînd s-o sărute pasional.

Leah îi răspunse imediat. Nu fusese învăţată că nu se cădea să se bucure de sex şi, ca urmare, se purta cu mai puţine inhibiţii decît un copil.

Wesley, surprins pentru un moment, poate amintindu-şi de raţia de sărutări a lui Kim, zîmbi cu plăcere simţind răspunsul soţiei sale. Mîinile lui începură o călătorie în josul trupului ei şi pielea fierbinte, abia acoperită de materialul mătăsos, îl excita şi mai mult.

Sărutînd-o pe gît, îi desfăcea încet nasturii lenjeriei.

Leah se pierduse sub atingerea lui. Experienţa ei sexuală consta într-un număr rapid, în urmă cu mai mult de un an şi jumătate: Această atitudine era diferită şi îi trimitea cele mai felurite senzaţii prin tot trupul. Degetele i se încleştaseră în capul lui Wesley, ciufulindu-i părul moale.

Protestă cînd îşi dezlipi gura de a ei şi gemu de plăcere cînd buzele lui îi atinseră decolteul. Cînd gura îi încercui sfîrcul, rămase ţeapănă, şocată de senzaţiile ce o invadau val după val.

– Wesley? întrebă ea, într-un fel foarte surprins, parcă nevenindu-i să creadă.

Nu îi dădu nici o atenţie, dar continuă să facă dragoste cu sînii ei.

Leah se cutremura puternic, cu capul dat pe spate şi îşi arcui trupul într-o reacţie instinctivă. Mîinile dure ale lui Wesley îi înconjurară talia, în timp ce gura îi cerceta trupul.

Ea îl apucă cu mîinile de cămaşă şi trase de marginea pantalonului.

– Piele, murmură ea. Lasă-mă să te ating.

Wesley se dezbrăcă instantaneu şi în curînd îngenunche în faţa ei, rămînînd doar cu un bandaj peste piept.

O parte a minţii ei îi spunea că ar trebui să fie îngrijorată de rana lui, dar, sincer, nu prea îi păsa nici dacă se rupea – cel puţin acum nu-i păsa. Ochii ei coborîră către bărbăţia lui ridicată şi, fără timiditate, o mîngîie cu ambele mîini.

Wesley gemu parcă de moarte, şi căzu peste ea, sărutîndu-i fiecare porţiune la care putea ajunge înainte să se urce pe ea. Fusese îngrijorat că o să-i fie frică de el, dar dorinţa ei fusese mai mult decît putea îndura.

Se arcui să-i întîmpine primele mişcări. Îi încolăci talia cu picioarele şi împinse. Wes o îmbrăţişă şi se rostogoli pe spate în aşa fel, încît o aşeză deasupra. Cu mîinile pe talia ei, o ghidă sus-jos, o privi uneori, simţindu-se satisfăcut de expresia de pe figura ei, de plăcere pură şi nedisimulată.

Cînd Wes nu mai reuşi să se abţină, o roti, punînd-o din nou pe spate şi din cîteva mişcări,

urcară amîndoi pe culmile înalte ale unei plăceri pe care nu o simțiseră nici unul pînă atunci.

Amîndoi stăteau întinși, unul în brațele celuilalt, pînă cînd Wes se ridică într-un cot și o privi. Avea ochii strălucitori, gura moale și chipul încadrat de cîrlionți umezi. În ochii lui Wesley se citea mirarea; cînd te gîndești că frumusețea asta mică și fierbinte era soția lui, pentru totdeauna! Oricînd o dorea, era a lui.

Leah deschise ochii și văzîndu-i chipul lui Wes se trezi la realitate.

– Trebuie să plec, zise ea brusc.

Oftă adînc, pentru că nu voia s-o lase să plece, dar știa că trebuie. Dar acum, singurul mod în care o putea proteja era s-o lase să plece, s-o încredințeze celor doi străini masivi.

– Du-te atunci, zise el cu mai multă duritate decît ar fi vrut. Era dificil pentru mîndria lui să permită să facă ceea ce îi forța bunul-simț.

Leah nu simți decît răceala din vocea lui și începu să se îmbrace. Se strecură afară din baracă, în întuneric, fără să scoată un cuvînt. Dar la jumătatea drumului se așeză pe pămînt și începu să plîngă.

Nu va fi niciodată, niciodată o doamnă! Nici cosmeticele, nici hainele frumoase și nici toate coafurile din lume n-or s-o schimbe într-o doamnă. Făcuse jurăminte de castitate și, cu prima ocazie, se aruncase în pat cu un bărbat care încercase din toate puterile să scape de ea.

Cu fiecare gînd, plîngea și mai tare. Ce-ar face Regan sau Nicole acum? Fără îndoială că Revis ar vedea că sînt doamne și nici nu ar încerca să le

molesteze. Revis o voia doar pentru că era o Simmons. Şi-acum îi arătase lui Wesley că nu era o doamnă; probabil că a fost bucuros s-o trimită la Revis, care era la fel ca ea.

După un timp, încercă să se adune şi o porni la drum. O fi crezînd Wesley Stanford că era de aceeaşi teapă cu Revis, dar Leah ştia că nu e aşa.

Cînd intră, era tăcere în baracă, cu excepţia sforăitului lui Abe, dintr-un colţ. Nu erau paturi, aşa că Leah se aşeză pe podea lîngă Verity, care gemea deseori în somn.

Dimineaţa următoare, Leah se trezi în zgomotul tare pe care-l făceau cizmele lui Revis pe podea.

– Sculaţi-vă cu toţii! zise el în gura mare. Tu, zise, adresîndu- se lui Leah, unde sînt băieţii?

Leah refuză să se lasă înfricoşată de el.

– În spatele tău, se răsti ea.

Revis se uită urît la ea, înainte să se întoarcă.

– Am o căruţă înnămolită la două mile în josul drumului. Voi doi, duceţi-vă s-o scoateţi şi, Abe, nimic leneş ce eşti, du-te să-i ajuţi.

– Da, domnu' Revis, zise Abe vesel. Haideţi, nemernicilor, haideţi la muncă. O s-o scoatem într-o clipă.

Leah îşi ţinu respiraţia pentru un moment, înfricoşată că Revis va rămîne cu ea, dar plecă împreună cu ceilalţi. Oftînd uşurată, începu să pregătească micul dejun. Fără îndoială că băieţii vor fi şi mai înfometaţi după munca de dimineaţă.

Cînd tocmai se întindea după o felie de şuncă, cînd mîinile acelea o cuprinseră de talie.

– Au plecat acum, îi şopti Revis la ureche.

Ea sări de lîngă el.

– Nu mă atinge sau...

– Sau ce? spuse el pe jumătate amenințător, avansînd către ea. Nu poți să scapi de mine.

Leah continua să se dea înapoi.

– De ce mă vrei? întrebă ea. Ești un bărbat chipeș și ai putea să-ți alegi femeile. Trebuie să fie femei mai drăguțe decît mine, care ar fi încîntate să te aibă. Se lovi de perete.

O apucă de braț.

– Doamnele ca tine cred întotdeauna că sînt prea bune pentru unul ca mine. Crezi că ești mai bună decît hoții la drumul mare.

– Doamnele! exclamă ea. Abe e fratele meu. Crezi că o doamnă ar putea fi rudă cu nenorocitul ăla? „Ține-l de vorbă", se gîndi ea. „Poate se întorc băieții pînă cînd apucă să mă atingă".

– Nu sînt convins că e fratele tău. Revis o trase către el. Ce te face să stai aici? Pleci în fiecare noapte pe munte. Dar te întorci înapoi.

Zîmbi, văzînd-o că rămîne cu gura căscată.

– Știai că băieții te urmăresc? Și cînd am încercat și eu, unul dintre frații ăia tîmpiți ai mei m-a oprit. Ce faceți voi trei pe vîrful muntelui?

– Ești dezgustător. Acum, dă-mi drumul pînă nu se întorc.

– Avem ore întregi la dispoziție. Am cufundat căruța într-un metru de noroi. N-o să iasă niciodată. Și, în timp ce se chinuiesc, am de gînd să gust dintr-o doamnă.

– Nu, țipă ea.

– Ce e sus pe munte, surioaro? Mergem să aruncăm o privire? Ți-ar plăcea să mergi cu mine și să vezi ce putem găsi?

– Nu! Adică de ce nu? Nu e nimic acolo, afară de puţină intimitate. Am nevoie să mă izolez de un împuţit ca tine şi de locul ăsta hidos.

– Atunci de ce nu pleci? De ce rămîi şi găteşti şi te îngrijeşti de nimicul ăla care a fost odată femeie?

Leah nu se putea gîndi la un răspuns prea rapid pentru această întrebare.

– Haide, doamnă, spune-mi.

– Am promis să-mi ajut fratele. A făcut odată ceva pentru mine şi îi sînt datoare, zise ea, pe nerăsuflate.

– Abe nu a făcut niciodată nimic pentru nimeni. Ce ascunzi?

Înainte ca Leah să răspundă, apăru Bud în pragul uşii, acoperit pe jumătate de noroi. Traversă camera tăcut şi îşi puse mîna pe umărul lui Revis.

Cu ochii fulgerînd de ură, Revis se întoarse către tînăr.

– Ai scos-o deja? izbucni el.

Bud dădu o dată din cap.

Leah se lipi cu totul de peretele din spatele ei cînd Revis îi aruncă o privire ucigătoare, înainte să iasă din baracă.

– Mulţumesc, îi şopti ea lui Bud.

Pentru tot restul zilei, Revis păru să fie lîngă ea. În noaptea aceea i-a fost frică să nu o urmărească şi să-l găsească pe Wesley. Nu îndrăznea să se strecoare pe munte şi să riște să fie descoperită.

– Îi duci asta? îi şopti lui Bud, întinzîndu-i un coş plin cu mîncare, privindu-l cu ochi rugători.

El dădu scurt din cap, dar nu zise nimic. Leah nu era sigură cît de multă încredere putea avea în băieţi, dar acum trebuia să depindă de ei.

– Nu-l lăsa pe Wesley să te vadă, zise ea. Nu ştie că sînt unde sînt.

Mai tîrziu, Leah se întinse pe o pătură pe podea şi îşi aduse aminte de noaptea trecută, în braţele lui Wesley. Soţul ei o voia pentru că nu era o doamnă şi Revis o voia pentru ca credea că e o doamnă.

– Bărbaţii! şopti ea şi Verity se trezi şi se ghemui mai aproape de Leah.

– Şss, şuieră Leah cînd Verity începu să geamă. Nimeni n-o să-ţi facă nici un rău.

Dar deşi o zisese, Leah ştia că minte. Era evident că lui Revis nu-i plăcea să fie tras pe sfoară şi Leah ştia că va face tot posibilul s-o rănească.

Capitolul 19

Leah se trezi în gemetele puternice ale lui Verity şi cînd deschise ochii îl văzu pe Revis îngenunchind lîngă femeie, apucînd-o de braţ. Verity începu să se dea mai încolo, lovindu-se cu capul de perete.

– Las-o în pace! zise Leah.

– Vrei să-i iei locul?

– Nu, dar...

– Ea nu e ca tine, Leah, zise Revis, folosindu-şi ambele mîini ca s-o apuce pe femeie. Asta e terorizată. Nu are multă minte acum, dar aş putea s-o fac să piardă şi ceea ce are. Tot ce trebuie este să...

Se întrerupse, în timp ce mîinile îi cuprindeau gîtul lui Verity.

– Opreşte-te! comandă Leah, apucîndu-l de braţ. O să-i chem pe Bud şi pe Cal. N-or să te lase să-i faci rău.

Leah ştiu instantaneu că era adevărat ceea ce spunea el. Verity avea tendinţa de a înnebuni şi dacă o intimida Revis, nu îi trebuia mult.

– De ce? şopti Leah. De ce i-ai face rău? Nu e nimic pentru tine.

– Pentru că vreau ceva de la tine, zise Revis. Vreau să mergi cu mine la o plimbare, călare.

Asta o făcu pe Leah să se dea înapoi.

– O plimbare? Unde? Şi cînd mă scoţi din baracă, să mă ataci?

Brusc, Revis îşi luă mîinile de pe Verity şi se ridică în picioare.

– Poate că am fost prea dur cu tine. Fratele tău a petrecut o oră şi jumătate spunîndu-mi cît de drăguţă eşti şi cît de dornică să sari în patul meu. Deci, atunci cînd mi-ai rezistat, am crezut că joci teatru, dar cînd te-ai folosit de fraţii mei, împotriva mea... O privi cu reproş. Sînt doar un om, Leah, şi cred că m-am înfuriat puţin.

Leah rămăsese ţeapănă, privindu-l, cu gura căscată pe jumătate, de uimire.

– Şi nu vreau nici să o terorizez pe Verity, dar vreau să-ţi arăt că nu sînt o persoană chiar aşa de rea şi singurul mod în care o să mergi la plimbare călare cu mine, este dacă te şantajez.

Leah îi privi chipul frumos şi bronzat şi ochii care o implorau să-i creadă.

Revis îi prinse ambele mîini într-ale lui.

– Ştiu că sînt un hoţ, dar poate că mă ajuţi să revin pe calea cea bună. Numai să mă cunoşti puţin, Leah. Lasă-mă să îţi arăt că sînt uman. Jur pe tot ce am că n-o să-ţi fac nici un rău. N-o să facem decît să coborîm puţin muntele, să vorbim, să ne uităm la flori. N-o să te ating deloc. Asta e tot. Îţi jur.

– Nu... nu ştiu, mormăi ea. Băieţii nu ar...

– Băieţii n-or să ştie! izbucni Revis. Acum că i-ai întors pe propriii mei fraţi împotriva mea, chiar că nu au încredere în mine. Dacă tu şi cu mine ieşim împreună şi ne întoarcem şi nu vei fi păţit nimic, poate că le pot cîştiga din nou încrederea. Ştii ce înseamnă să-i pierzi pe oamenii la care ţii cel mai mult?

Leah se gîndi că s-ar putea să plîngă la întrebarea asta. Îi pierduse pe toţi cei pe care îi iubise. Chiar şi bărbatul pe care l-a iubit din copilărie; s-a întors împotriva ei.

– Da, şopti ea. Ştiu ce înseamnă să-i pierzi pe oameni.

– Ajută-mă, o imploră el. Dă-mi o şansă să le dovedesc fraţilor mei că încă le mai merit respectul. Şi lasă-mă să-ţi arăt omul din spatele banditului.

Apoi îi zîmbi şi zîmbetul lui, pe care nu-l mai văzuse înainte, era fermecător. Ce-o durea dacă se ducea cu el? Dacă nu o va face, va continua cu siguranţă, s-o ameninţe pe Verity.

– Te rog, Leah, zise el încet, luîndu-i mîinile.

– În regulă, îl aprobă ea. Cum plecăm?

– Exact după micul dejun te strecori printre copaci. Spune-i unuia dintre băieţi că vrei să stai singură. O să te asculte. O să te aştept pe marginea colinei. Zîmbi din nou. Mulţumesc, Leah. Asta înseamnă mult pentru mine.

Spunînd asta, ieşi din baracă.

În timp ce pregătea micul dejun, Leah se gîndea la vorbele lui Revis. Cine era ea să judece pe cineva, cînd şi tatăl şi fratele ei erau criminali? Poate că Revis nu era chiar aşa de rău. Poate că era şi ceva bun în el. Avusese într-adevăr grijă de

Abe şi de fraţii lui mai tineri, care probabil erau prea proşti ca să vorbească singuri. Poate că erau alte circumstanţe. Poate că a avut motivele lui de a tîlhări. Poate că ar fi putut să-l ajute, să-i arate că sînt şi alte căi.

Cînd termină de făcut curat după micul dejun, deja începuse să se îndepărteze în vederea plimbării. Luînd găleata golită, Verity o prinse de braţ.

– Nu te duce, zise ea şoptind disperată. Revis e diavolul.

În ciuda ei, Leah se trase de lîngă Verity. Nu putea spune prea bine ce gîndea, căci 'Verity se speria şi de propria ei umbră. Lui Verity îi era frică de Bud şi de Cal. Fără îndoială că ar avertiza-o pe Leah să nu stea singură cu vreunul dintre aceşti uriaşi.

– O să fiu bine, zise Leah, de sus. Tu odihneşte-te şi cînd mă întorc, o să-ţi aduc flori.

– Leah, se rugă Verity.

– Du-te să te odihneşti, zise Leah, aproape ordonîndu-i şi lumina din ochii lui Verity se stinse. Încet, femeia mică şi speriată se întoarse înapoi către colţul ei.

Leah bombăni pentru un moment despre lipsa de curaj a femeii, dar nu-şi pierdu cumpătul, gîndindu-se la Verity. Imediat ce va pune lucrurile la punct cu Revis, îl va putea scoate pe Wesley din pădure.

O jumătate de oră mai tîrziu, cobora alergînd muntele. Fusese aproape uşor să scape de băieţi şi acum voia să petreacă o dimineaţă departe de muncă. Cînd îl văzu pe Revis, reuşi o tentativă de zîmbet.

– Haide, aproape că rîdea. Caii te aşteaptă, doamna mea.

La început, Leah a fost atît de încîntată să fie departe de grijile ei cîteva minute, încît abia îl observă pe Revis. Era cald şi aerul era încărcat de miresme – şi totul arăta frumos.

– Ai foc în tine, Leah, zise Revis din spatele ei. Ai fi un bun partener pentru un bărbat.

– Sînt o femeie măritată, zise ea, bătîndu-şi uşor calul cu palma pe gît.

– Şi unde e soţul tău?

– În Sweetbrair, Kentucky, zise ea repede. Mergem undeva, în mod deosebit?

– Doar în josul muntelui. Orice bărbat care te-ar scăpa din ochi, ar fi un tîmpit. Ţi-aş putea da o rochie de mătase.

Ea îi zîmbi.

– Am cîteva rochii de mătase, mulţumesc. Şi nu cred că soţul meu ar vrea să rămîn aici. Şi cît îşi dorea să fi fost adevărat!

– Nu există nimic ca să te conving să rămîi cu mine?

Deşi îşi spunea că nu contează, era plăcut să fie dorită de acest bărbat bine. Credea că e o doamnă, deşi ştia că e o Simmons.

Pădurea începuse să se rărească şi se vedeau buturugile copacilor tăiaţi de călători.

– Acolo jos nu e acea Wilderness Trail? întrebă ea, uitîndu-se la urmele adînci de căruţe. Mai bine ne-am întoarce.

– Nu, zise el. După potecă e un lac. Vreau să-ţi arăt ceva.

– Dar dacă te vede cineva... adică...

– Ştiu la ce te referi, Leah, zise el îngîndurat. Pot să-ţi arăt ceva acum?

– Bineînţeles. Stăteau călare pe cai, în mijlocul cărării bine bătătorite şi doar puţin mai încolo se vedea fumul unui foc de tabără.

Revis scoase din buzunar o batistă neagră de mătase şi, cît timp Leah îl urmărea, şi-o legă pe faţă.

Nu îi plăcu ce văzu. Aproape că uitase că era hoţ.

– Cred că mai bine ne-am întoarce.

– Nu încă, prinţesa mea mîndră, zise el şi apucă dîrlogii calului ei.

În următorul minut coborau ca fulgerul spre tabăra de unde ieşea fum, iar Leah abia mai apucă să se ţină în şa. Ţipă odată „Nu!", dar Revis nu îi dădu nici o atenţie.

Apărură brusc, ca norii de furtună, în locul unde erau două căruţe. Oamenii, fiecare ocupat cu cîte o treabă de tabără, se uitară la ei şi îngheţară.

Revis împuşcă un bărbat în frunte.

Înspăimîntată, Leah rămase încremenită pe moment. Apoi, dintr-o singură mişcare, coborî de pe cal şi alergă către omul mort. O femeie de lîngă ea ţipă.

Revis îşi mînă calul lîngă locul în care Leah se prăbuşise lîngă bărbat.

– Ia-le tot, Leah, zise el rece.

– Animalule! ţipă ea şi începu să-l lovească pe Revis cu pumnii.

Revis îşi încărcă pistolul şi o împuşcă pe femeia de lîngă Leah în umăr.

Acum erau cinci călători şi doi copii ce stăteau lîngă căruţe, privind cu oroare la omul mascat şi la cea de lîngă el.

– Dacă nu mi te supui, va trebui să alegi care va muri următorul, zise Revis şi mai scoase un pistol din şa.

Femeia sîngerîndă de lîngă picioarele lui Leah începu să plîngă.

– Ai zece secunde să mi te supui, Leah, zise Revis.

– Ce... ce trebuie să fac? Ştia că acum nu mai conta decît acţiunea, şi cuvintele erau fără folos.

– Ia pălăria bărbatului căluia şi umple-o cu tot ce au. Îi arătă direcţia cu pistolul. Dacă vreunul dintre voi îi face probleme partenerului meu, îi trag un glonţ în cap.

– Nu sînt... începu Leah, dar se opri. Cînd ajunse în faţa unuia dintre coloniştii, acesta o privi cu ură.

– Dumnezeu o să vă ardă pentru asta, îi şuieră bărbatul în faţă, în timp ce îi întindea pălăria.

– Nu, te rog, eu...

– Ascultă-l, Leah, zise Revis. Hei, voi, vreau să v-o prezint pe doamna Leah Simmons Stanford din Virginia, care merge către Sweetbriar, Kentucky.

Cu mîini tremurătoare, Leah trecu prin faţa coloniştilor, care puneau în pălărie ceasurile şi inelele. O femeie o scuipă pe Leah în faţă. Leah se şterse.

– Haide, Leah, dulceaţo, zise Revis linguşitor. Trebuie să ne întoarcem şi oamenii aştia trebuie să-şi îngroape mortul.

Ajunsă în faţa calului, ezită.

– Dacă stai aici, or să te sfîşie bucăţele şi dacă nu mergi cu mine, o să mai omor doi. Cred că mi-ar plăcea s-o fac, zise el, în aşa fel încît să nu îl audă decît ea.

Leah se urcă pe cal, ca în transă. Revis apucă din nou dîrlogii şi o trase în pădure după el.

Imediat ce trecură de Widerness Trail, se opri şi îşi scoase masca.

– Ţi-am spus c-o să te fac să plăteşti pentru că i-ai folosit pe fraţii mei împotriva mea, zise el. În cîteva zile toată lumea va afla despre încîntătoarea doamnă Stanford care e o hoaţă şi o criminală.

– Nu, şopti Leah.

– Şi, acum, drăguţa mea Leah, ai un motiv adevărat să stai cu mine. Numai să pleci din banda protectoare şi secretă şi vei fi arestată şi strînsă de gît pînă o să mori. Spunînd asta, începu să rîdă. O să te obişnuieşti cu asta, hohoti el. În următorul raid o să ştii exact ce ai de făcut. Şi odată ce eşti bine cunoscută, n-o să mai fie nevoie să îţi acoperi figura aceea drăguţă. Hai să mergem, zise el rîzînd. Sîngele îmi provoacă foame întotdeauna.

Îi dirijă calul către trecătoarea secretă şi complicată către baracă, în timp ce Leah rămăsese imobilă în şa, ştiind că viaţa i s-a terminat.

Capitolul 20

Cînd Revis şi Leah ajunseră în dreptul barăcii, Revis o înjura pentru că arăta ca moartea pe picioare. Nu mai voia femei ca Verity, care nu şi-a mai revenit de cînd l-a văzut pe Revis împuşcîndu-i soţul. Voia o femeie căreia să nu-i fie frică.

Ajuns la baracă, descălecă, lăsînd-o pe ea pe cal. Intră, aruncă nişte mîncare într-o geantă şi se întoarse la calul lui. Încă blestemîndu-şi norocul la femei, o ridică furios pe Leah de pe şa şi o aşeză pe pămînt. Ea căzu imediat grămadă, ducîndu-şi genunchii la piept. Nu plîngea şi nu scotea nici un sunet; stătea pur şi simplu acolo.

Rînjind dispreţuitor la ea, Revis se îndepărtă.

Cîteva ore mai tîrziu, Abe o găsi.

– Dracu' să te ia, Leah, trebuia să ne faci de mîncare. E ora mesei şi nu e nimic gătit. Şi ce faci acolo în soare? O să te ardă şi apoi Revis nu o să te mai placă.

Leah nu se mişcă. Avea ochii deschişi, dar părea că nu vede nimic.

– Leah? Îngenunche lîngă ea. Ai fost rănită? Era îngrijorare în vocea lui. Ai de gînd să-mi vorbeşti sau preferi să stai aşa întinsă?

Făcu o tentativă de a-i atinge fruntea. Avea pielea fierbinte, dar nu se mişcă la atingerea lui. Încruntat, se ridică şi fluieră scurt.

Bud şi Cal apărură repede din pădure.

– Uitaţi-vă la sora mea, zise Abe indignat. Ştie vreunul dintre voi ce s-a întîmplat cu ea?

Cal îngenunche lîngă Leah şi trupul lui masiv o umbrea. Îşi ridică încet o mînă şi o atinse pe obraz. Privi în sus către fratele lui, păru să primească un răspuns la întrebarea nerostită şi în următorul moment o ridică pe Leah în braţe.

– Hei! protestă Abe. Nu puteţi face asta. Lăsaţi-o aici. O să am eu grijă de ea.

Cal se îndreptă către pădure cu Leah în braţe.

– Mă auzi, cap mare de cîine?

Bud se plantă în faţa lui Abe.

– Hei! Dă-te din drum, comandă Abe. Nu puteţi să-mi luaţi sora, s-o duceţi cine-ştie-unde. Şi soţul ăla bogat al ei nu o s-o vrea dacă e bolnavă. N-are pe nimeni, decît pe mine.

Cu toate protestele lui, Abe rămase unde era, cînd fraţii dispărură în pădure.

Wesley era afară din baracă, fără cămaşă, plimbîndu-se de colo-colo, ridicîndu-şi şi coborîndu-şi braţele, încercînd să-şi recupereze puterile. Se ridică atunci cînd auzi zgomote de paşi pe cărare. De obicei Bud şi Cal nu foloseau cărarea ascunsă.

Wesley dispăru pînă cînd se convinse că vizitatorii erau băieţii, într-adevăr. Cînd îl văzu pe Cal cu Leah în braţe, le alergă în întîmpinare.

– E rănită? întrebă el, luînd-o de la tînăr. Ce i s-a întîmplat? Revis ăla a...? Credeam că o supravegheaţi.

Leah atîrna inertă în braţele lui, de parcă ar fi fost inconştientă. O duse în baracă şi o aşeză pe pat. Avea o găleată cu apă în care înmuie o cîrpă curată, o cîrpă care fusese bandajul lui şi îi puse materialul umed pe frunte.

Leah gemu, se întoarse pe o parte, îşi duse genunchii la piept şi rămase aşa.

– Voi doi mai bine aţi începe să vorbiţi, zise el încruntat. Şi repede.

Cal vorbi primul.

– Mi-a spus că vrea puţină singurătate în dimineaţa asta şi i-am dat-o, dar după o oră am început s-o căutăm.

– Ne-am luat după urmele cailor în josul muntelui şi am auzit împuşcături, zise Bud.

– Cînd am ajuns acolo, Revis omorîse un bărbat şi împuşcase o femeie. El şi Leah au călărit repede înapoi pe munte. Cînd am ajuns la baracă, am găsit-o aşa, şi Revis plecase.

Wesley se plimba ca un leu în cuşcă.

– Credeam că Revis ăsta doar îi jefuieşte pe oameni.

– Îi şi omoară cînd are chef, zise Bud cu maxilarul încordat.

Wesley lovi cu pumnul în perete.

– Ce prost am fost! Cum am putut s-o las acolo? Ar fi trebuit s-o iau imediat.

– Ai fi sîngerat de moarte, zise Cal.

Wes rămase tăcut un moment şi se întoarse să se uite la Leah.

– Fără îndoială că a fost martoră la împuşcături, asta s-a întîmplat cu ea.

Deodată, traversă încăperea din doi paşi şi o apucă puternic de umeri, ridicînd-o.

– Naiba să te ia, Leah! îi strigă el în faţă. De ce crezi că trebuie să salvezi lumea? De ce nu mi-ai putut spune adevărul? De ce a trebuit să fiu aşa de prost să te cred? Credeam că vei fi bine şi uită-te la tine. Naiba să te ia! Naiba să te ia!

Wesley începu s-o scuture pînă cînd Cal îl apucă cu mîinile de umeri. Brusc, Wesley se opri şi văzu lacrimile din ochii lui Leah. O trase către el, îmbrăţişînd-o disperat. Aşa, iubito, plîngi cît vrei. Acum eşti în siguranţă.

Bud şi Cal ieşiră tăcuţi din baracă.

Odată ce lacrimile lui Leah izbucniră, se părea că nu le mai poate opri. Se agăţă cu toată puterea de Wesley şi plînse pe umărul lui puternic. Cînd trupul începu să i se scuture în convulsii, o făcu să bea apă.

– Acum spune-mi ce s-a întîmplat, spuse el răbdător.

– Nu, şopti ea. Nu.

– Leah! Îi luă obrazul în mînă şi îi ridică faţa roşie şi umflată de plîns.

– Nu am crezut niciodată povestea aia aiurită a ta despre copiii bolnavi şi am ştiut de Revis şi de fratele tău Abe. Acum, vreau să-mi spui tot ce s-a întîmplat.

– Trebuie să rămîn aici pentru totdeauna, zise ea printre sughiţuri de plîns. Or să mă spînzure.

– Dar nu are sens. Azi l-ai văzut pe Revis omorînd pe cineva, nu?

Ea se trase de lîngă el.

– L-am ajutat! Am luat pălăria unui bărbat şi am adunat bunurile. Am furat!

Aşteptă să-i vadă figura şocată, dar nu se întîmplă aşa.

– Ce-a făcut Revis ăsta ca să te forţeze să furi? Cu ce te-a ameninţat?

Ochii lui Leah se umplură din nou de lacrimi. Se gîndise că Wes va crede că a furat, pentru că ăsta era obiceiul ei.

– A zis că dacă ezit va mai omorî oameni.

– Bastardul, zise Wesley pe nerăsuflate. Altceva?

Nu voia să-i mai spună şi restul. Niciodată nu va mai putea trăi între oameni cinstiţi.

– Revis purta o mască, şopti ea, dar eu... eu nu.

– Oh, zise Wesley, bucuros că nu a fost mai rău. Sînt sigur că au văzut că te-a forţat s-o faci şi că de fapt tu le-ai salvat vieţile.

– Nu! ţipă ea şi sări din pat. Nu înţelegi. Revis le-a spus oamenilor că sînt partenera lui. Le-a spus numele meu, că sînt doamna Leah Simmons Stanford din Virginia şi că în curînd voi locui în Sweetbriar, Kentucky. M-a făcut criminală. M-a făcut hoaţă. Nu mai pot să plec de aici niciodată. Dacă o s-o fac, or să mă spînzure.

– Leah, zise el înţelegător, în timp ce păşea spre ea şi încerca s-o ia în braţe.

– Pleacă de lîngă mine! Să nu mă mai atingi! Tu eşti domnul Wesley Stanford cel cinstit. Ţie nu ţi se

va întîmpla așa ceva. Numai cînd vor vedea numele Stanford vor ști că ești nevinovat, dar eu, o Simmons, eu voi...

El o luă de umeri.

– Încetează să-ți mai plîngi de milă. Avînd în vedere actele de căsătorie și tu ești o Stanford. Uite ce e, Leah, zise el, încercînd să se calmeze. Toate astea nu sînt așa rele cum crezi. Există tribunale și vom angaja cei mai buni avocați. Bud și Cal pot depune mărturie cum Abe te-a forțat să stai în tabăra lui Revis și pariez că există cineva care l-a auzit pe Revis cum îți ordona să participi. Sînt căi prin care poți ieși din asta, chiar dacă ești acuzată. Așa că încetează să mai spui că trebuie să stai aici.

Leah era sigură că nu a vrut niciodată să creadă ceva, cum ar fi vrut să creadă asta.

– Crezi? șopti ea. E vreo șansă?

– Mai mult decît o șansă. Lasă-mă să-ți văd zîmbetul, pentru că o să te trimit de aici chiar acum.

– De aici? Adică înapoi la baraca lui Revis?

Maxilarul lui Wesley se încordă.

– N-o să te mai întorci niciodată în locul ăla. O să te trimit în josul muntelui cu Bud și cu Cal. Ei te vor duce în Sweetbriar. Am prieteni acolo și, dacă e nevoie, te vor ascunde pînă cînd vin și eu să îndrept totul.

– Dar unde-o să fii?

– Mai am încă niște afaceri neterminate. Datorez ceva cuiva. Acum vino încoace. O luă de mînă și o scoase afară. Bud și Cal vor avea grijă de tine și Revis nu îți va mai putea face nici un rău.

Se smulse din îmbrăţişarea lui şi se uită la el, în bătaia razelor de soare.

– De ce nu vii cu mine la Sweetbriar?

– Ţi-am spus. Am treabă.

Leah se gîndi un moment şi apoi se aşeză pe pămînt, cu braţele încrucişate.

– Asta ce înseamnă? Se uită în jos la ea.

– Nu plec de-aici. Pui ceva la cale şi nu îmi place.

Furia îi invadă întregul trup lui Wesley cînd o ridică de pe pămînt.

– Tu crezi că pun ceva la cale? O privi în faţă. Am stat închis aici, neajutorat, în timp ce tu te-ai băgat dintr-un bucluc în altul şi îmi spui că nu ai încredere în mine? Leah, îmi vine să te bat. Cînd ai de gînd să-ţi dai seama că lumea nu se poate conduce cu o singură mînă? Aş fi putut să fac în aşa fel încît să ieşim de mult din asta, doar dacă mi-ai fi cerut ajutorul. Dar nu, doamna Stanford trebuie să facă tot cum ştie ea. Am încercat, Leah, am încercat într-adevăr din greu să fiu înţelegător cu tine. Ai vrut să te descurci singură, deci te-am lăsat. Numai prostia m-a făcut să nu-mi dau seama în ce pericol real ai intrat.

O ridică în picioare.

– Naiba să te ia, iar şi iar! Nu cunosc nici un bărbat pe lumea asta care să suporte ce am păţit eu cu tine. Mă insulţi, îmi spui că sînt un nestatornic, apoi te porţi de parcă aş fi un tîmpit neajutorat pe care trebuie să-l protejezi. Ştii care e problema ta, Leah?

Ea îi privi, cu ochii larg deschişi, chipul furios şi frumos.

– Nu. Care e problema mea?

– Ai avut întotdeauna controlul, asta e. Din păcate îmi dau seama, ai comandat toată familia aia a ta de parcă ai fi fost vreun general şi, în călătoria asta, ai făcut munca tuturor şi ai condus totul.

Leah rămăsese nemişcată, clipind.

– Răbdarea mea s-a dus şi mi-a ajuns să tot stau întins şi să te las să-ţi faci de cap. Începînd de azi vei fi soţia mea şi vei onora partea aceea din jurămintele de căsătorie, care zice „să te supui". Mă înţelegi?

– Poate, zise ea, dar privirea lui o făcu să se răzgîndească. Înţeleg pe deplin.

– Bine! Primul ordin este să pleci din pădurile astea chiar acum. Rămîn aici pentru că intenţionez să aflu mai multe despre cine e şeful lui Revis. Şi cînd voi fi gata o să mă întorc la tine şi la ferma noastră, dar nu înainte. E clar?

– Da, zise ea gînditoare. Revis nu jefuieşte de unul singur?

– Altcineva îi conduce. Revis nu e decît un hoţ de doi bani, nu îndeajuns de deştept încît să organizeze afacerea. Dar el ştie identitatea şefului lui şi vreau informaţia asta. Eşti gata să pleci?

– Aş vrea să ştiu şi eu cine face lucrurile astea îngrozitoare.

– Bine, zise el răbdător. O să-ţi spun cînd ajung acasă. Fluieră. Bud şi Cal or să te ducă acasă.

– Revis n-o să le simtă lipsa?

– Am nişte planuri. Se uită la ea. Şi nu intenţionez să-ţi spun nici unul. Tot ce vreau este ca în următoarele luni să te ştiu în siguranţă. Nu am

nevoie şi nu vreau să te amesteci în aşa ceva. O să lichidez banda asta de hoţi odată pentru totdeauna.

– Singur? întrebă ea, înspăimîntată.

– Şi tu plănuiai să ai grijă de Revis şi de mine singură. Credeai că Revis o să-ţi facă cu mîna cînd te vei hotărî să pleci? Vocea i se îmblînzi. Uite-i pe băieţi. Acum dă-mi un pupic de „la revedere".

– Nu-mi place asta, murmură ea cînd el o trase în braţe. Nu vei avea nevoie de ajutor?

– Taci, Leah.

Nu mai scoase alt cuvînt, pentru că gura lui i-o pecetluise pe a ei.

Leah se dărui cu totul sărutului lui, pierzîndu-şi toate gîndurile despre Revis şi şeful lui.

Cînd Wesley se dezlipi de ea, o văzu privindu-l şi ştiu că îl iubeşte. De fapt, îl iubise mereu. Îi făcuse lucruri îngrozitoare şi poate că ar fi trebuit să îl urască, dar nu era aşa.

– Pentru ce privirea asta? Îi zîmbi. Dacă nu aş fi atît de preocupat să te scot de aici, te-aş duce înapoi în baracă.

Se sprijini de el, ceea ce-l făcu să se încrunte uimit.

Îi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi.

– Nu cred că am observat vreodată cît de frumoasă eşti. Chiar şi după atîtea zile de nesomn eşti cea mai drăguţă fată pe care am văzut-o vreodată, Leah. Făcu o pauză. Mulţumesc pentru ce ai făcut, pentru că te-ai vîrît în ghearele lui Revis ca să mă salvezi pe mine. A fost... drăguţ din partea ta.

Cînd se îndepărtă de el, se gîndi că s-ar putea să înceapă din nou să plîngă.

– Te voi vedea la Sweetbriar? şopti ea.

Oftînd, o sărută adînc din nou.

– N-o s-o lungesc cînd ştiu că mă aştepţi. Acum dispari. O întoarse şi o plesni cu palma peste fund.

O oră mai tîrziu, Leah se afla la jumătatea drumului muntos, cu Bud în faţă, Cal în spate – şi începuse deja să facă planuri.

Odată eliberată din braţele lui Wesley, fusese în stare să gîndească mai limpede. Dacă mergea înainte către Sweetbriar, după cum îi spusese el să facă, s-ar putea să aibă probleme judiciare. Singura ei speranţă era să găsească pe cineva care s-o ascundă şi pe cine o să roage? Pe Kimberly? Pe Justin?

Şi, apropo de Kimberly, oare Wesley nu se va întoarce s-o caute, cînd Leah nu va mai fi acolo să-i aducă aminte că încă mai e vie? Noaptea, cînd va fi singur, oare îşi va aduce aminte de faţa de blondă drăguţă a lui Kim, în loc de cea plînsă a lui Leah? Abia acum a observat că Leah e drăguţă, dar oare îşi va aduce aminte?

Coborînd muntele, Leah se gîndea. Poate că dacă ar petrece mai mult timp cu Wesley, ar iubi-o din ce în ce mai mult. Nu a zis adineauri că o place? Şi nu va avea nevoie de ajutor cu Revis? Cum va afla toate informaţiile pe care le vrea? Şi de asemenea, Wesley zicea că are de plătit o datorie, dar oare Leah nu trebuia să se răzbune pe Revis că a făcut-o părtaşă la crimele lui?

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît era mai sigură că ar trebui să se întoarcă şi să-l ajute pe Wesley.

Dar mai întîi va trebui să scape de Bud şi de Cal. În timp ce mergeau începu să caute o ascunzătoare, un loc unde să petreacă singură noaptea, în pădurea mare şi singuratică. Se cutremură.

– Ai vrea să te odihneşti? întrebă Bud din spatele ei.

– Oh, nu, zise ea dulce, zîmbindu-i uriaşului. Sînt bine. „Wesley", se gîndi ea, „merită efortul de a umbla singură prin pădure".

Capitolul 21

Pentru Leah a fost mai greu decît şi-a imaginat să scape de băieţi, iar să se ascundă de ei, şi mai dificil. Practic, se băgase pe sub frunze şi tufişuri, apoi îşi ţinuse răsuflarea cînd Bud şi Cal trecură pe lîngă ea. După ce discutară încet, se despărţiră şi unul o luă spre nord, celălalt spre sud. Leah nu se mişcă, ci rămase în poziţia ei ghemuită, pînă îi amorţiră picioarele.

La apusul soarelui, tinerii se întoarseră şi inspectară cu atenţie terenul. Parcă ştiau că era aproape de ei şi voiau să îi ofere timp să iasă din ascunzătoare. Dar Leah aşteptă pînă se înnoptă, înainte de a ieşi din tufişuri. Bud şi Cal nu se vedeau nicăieri cînd începu să coboare muntele.

Fiecare zgomot o făcea să tresară şi numai după cîţiva metri îi înţepenise spinarea de frică. Numai după cîteva ore de agitaţie simţi că era cineva lîngă ea.

– Revis! exclamă, apoi rămase nemişcată. Bud şi Cal! zise apoi, oftînd. Ştiu că sînteţi acolo, aşa că puteţi ieşi.

De parcă ar fi făcut parte din pădure, tinerii apărură imediat lîngă ea.

Poate că ar fi trebuit să se simtă prinsă cu mîța-n sac, dar, deodată, parcă era mai în siguranță și, de fapt, era bucuroasă să-i vadă. Se uită la ei zîmbind.

– Acum ce-o să se-ntîmple? Mă căraţi tot muntele tipînd? Vă previn, o să țip. Şi-o să vă și lovesc, adăugă ea, după ce se mai gîndi puțin.

Bărbaţii păreau uimiţi de ea.

– De ce vrei să te întorci la Revis? Soțul tău te vrea în siguranță.

– Şi cine va avea grijă ca Wesley să fie în siguranță dacă voi plecaţi? Şi Revis o va răni pe Verity, pentru că nu e nimeni să o protejeze și probabil că o să-l bată pe Abe pentru că am fugit.

– Îți pasă de fratele tău? întrebă Cal.

– Poate. Nu sînt sigură. Ştiu doar că nu pot să fug și să-l las pe Wesley să se ocupe singur de Revis. Mă veţi ajuta?

Bud îl privi pe Cal.

Leah se uită la ei și la felul în care comunicau în tăcere. Abe a zis că sînt fraţi cu Revis, dar acum se întreba oare cît de apropiaţi sînt.

– Participă vreunul din voi cu Revis la jafuri?

– Nu, zise Bud.

– Atunci de ce...? De ce staţi cu el?

– Ne plăteşte pentru lemne de foc, pentru diferite treburi și pentru că supraveghem baraca să nu se apropie nimeni.

Leah deveni supărător de curioasă.

– Vă plăteşte bine?

– Am cumpărat pămînt în oraşul de la poalele muntelui. Vom fi fermieri.

– În oraşul...? Adică în Sweetbriar-ul lui Wesley? Cît de mult pămînt aveţi?

Se uitară unul la altul.

– Acum să tot fie vreo 8562 de acri.

– Mii? şopti Leah. Voi doi aveţi mii de acri de pămînt?

– Wesley ştie pămîntul nostru şi zice că e bun. Zice că ne va ajuta să construim o casă şi ne va ajuta să cumpărăm seminţe şi unelte.

Leah nu se putu abţine să nu rîdă. După cum spunea Abe, băieţii erau proşti, dar adevărul era că erau destul de deştepţi cît să se îmbogăţească.

– Cînd aveţi de gînd să-l părăsiţi pe Revis?

– Îi datorăm ceva. Ne-a ajutat cînd eram copii, zise Cal. Dar mai avem puţin şi ne plătim datoria. Vom pleca în curînd.

– Şi acum aveţi un nou protector. Wesley vă va ajuta cît veţi avea nevoie. Şi dacă mă veţi ajuta şi pe mine acum, voi... Nu îi venea în minte cu ce ar putea încheia o afacere cu ei. Cît vă construiţi casa şi gospodăria, eu vă voi pregăti mesele.

Pentru prima dată, îi văzu pe bărbaţi zîmbind la lumina lunii şi păreau şi mai tineri. Mărimea lor îi făcea înfricoşători şi presupunea că erau obişnuiţi cu priviri şi remarci odioase, dar ea începuse foarte repede să ţină la ei.

– În drum, zise ea, am văzut căpşuni sălbatice. Aţi mîncat vreodată plăcintă de căpşuni, rumenită pe deasupra, cu găurele mici în care musteşte sucul de la fructe? Sau poate v-ar plăcea ceva ce se cheamă pui umplut cu...

Bud îi tăie vorba.

– Ce vrei să facem?

– Nu omorîm oameni, interveni Cal.

– Nu! N-am vrut să zic că... Îşi dădu seama că o tachinează. Revis vă cunoaşte într-adevăr aşa cum sînteţi?

Chipul lui Cal se înăspri.

– Revis crede că sîntem ai lui, la fel cum a crezut şi maică-sa, dar Revis nu ne tratează ca pe nişte sclavi. Îl facem să plătească pentru munca noastră. Nu ar trebui să te întorci la el.

Ea voia să le explice cum stăteau lucrurile.

– Cal, zise ea încet, dacă Bud ar fi în pericol, ţi-ai risca siguranţa personală ca să-l ajuţi, sau te-ai ascunde?

– Aş muri pentru fratele meu, zise Cal, şi el pentru mine. Te vom ajuta.

– Te vom duce înapoi la Revis şi cînd se va întoarce bărbatul tău...

– Întoarce! Unde s-a dus? Ce-are de gînd să facă?

– Nu ne-a spus. A spus doar că o să se întoarcă în două zile. Poţi să stai pînă atunci în baraca lui Revis sau te vom ascunde în pădure.

– O să mă întorc la Revis. Cel puţin acolo pot să o ajut pe Verity şi să am grijă să-i hrănesc pe toţi.

Bud îşi privi picioarele.

– Poate că ar trebui să aşteptăm pînă dimineaţă, cînd o să se lumineze.

– Dar aş vrea să mă întorc, în caz că Wesley... Se opri. Presupun că nu putem culege căpşuni noaptea, nu?

– Nu, zise Bud zîmbind.

– Ce-aţi mîncat voi, băieţi, pînă să creşteţi mari?

– Porcării, zise Cal, întristat. Farfurii pline cu lături.

Leah încercă să nu pufnească în rîs văzîndu-l atît de supărat. Poate că într-o zi vor putea veni în vizită la plantația *Stanford*, să vadă cantitatea și varietatea de mîncăruri de acolo. Și apoi, poate că le-ar plăcea s-o întîlnească pe nepoata tînără și drăguța a lui Clay Armstrong.

Se așeză pe jos.

– Cred că am putea dormi puțin. Fără alte cuvinte, se ghemui într-o groapă de pămînt și se culcă. Faptul că avea gardieni cît jumătatea muntelui, o făcea să se simtă în siguranță.

Leah tocmai terminase de pus pe masă ultimul fel de mîncare, în mica baracă, dar ezita să-i cheme pe bărbați la masă. Wesley tocmai venise și soarele făcea să îi lucească pantalonii de piele, în timp ce discuta serios cu Revis. Leah putea observa tensiunea care-l cuprinsese pe bărbatul scund și crud; umerii lui Revis erau încordați de parcă ar fi putut exploda în orice moment.

De cîteva zile, Leah a stat numai pe lîngă Bud și Cal. Era uimită de cît de mult i se amplifica ura față de Revis. Îl vedea iar și iar cum îl omora pe colonist și o împușca pe femeie. A încercat o dată să se mai îmblînzească, căutînd să se autoconvingă că a făcut-o pentru că o iubea prea mult, dar Leah știa că i-a omorît pe călători pentru că nu putea suporta să fie refuzat.

Cu cît stătea mai aproape de băieți, cu atît Leah începu să-i placă mai mult. Tăceau cînd Abe vorbea cu și despre ei, de parcă ar fi avut inteligența

unor fluturaşi. Îl surprinse de cîteva ori pe Bud că îl priveşte ironic.

Revis aduse în tabără cîteva ouă proaspete şi smîntînă, iar Leah făcu o plăcintă rumenită cu zahăr ars. Dar înainte de a le da voie lui Bud şi Cal să ia cîte o porţie, îi făcu să spună ce ştiu despre Wes. Ştiau doar că Wes pretindea că e omul lui Dancer şi că ar lucra pentru Revis.

– Sînt sigură că Revis îl va întîmpina cu braţele deschise. I-ar plăcea să-şi împartă sarcinile, zise Leah dezgustată.

Acum Wesley era afară, explicîndu-i ceva lui Revis, şi lui Leah i se uscă gîtul, anticipînd cît de furios va fi pe ea. Poate că ar fi trebuit să i se supună şi să se ducă în Sweetbriar, dar apoi se răzgîndi. Nici Kimberly Shaw, nici altă femeie nu va mai pune mîna pe el.

– Abe, zise Leah, cînd îl văzu pe fratele ei, mergînd către Wesley. Abe i-ar putea spune lui Revis cine era Wesley. Aproape că ajunsese la uşă, cînd îl auzi pe Abe spunînd:

– Cine-i ăsta, domnu' Revis?

Rezemîndu-se de uşă, Leah oftă uşurată şi zîmbi. Pe undeva, Wesley avusese grijă de Abe. Ce Dumnezeu i-o fi promis Wesley lui Abe, de l-a făcut să se întoarcă împotriva mult adoratului domn Revis?

Acum, singura problemă nerezolvată era Leah. Îşi netezi părul, rochia şi încercă să se îmbărbăteze. Spera că nu va fi prea surprins s-o vadă.

Stătea aplecată deasupra focului, cînd el intră în baracă.

– Şi bucăţica asta drăguţă cine e, Revis? întrebă Wesley. Am auzit că ai tot confortul aici sus, dar de asta n-am ştiut.

Încet, Leah se întoarse. Nu se citea nici un fel de surprindere pe figura lui, dar ochii îi aruncau flăcări.

– Leah e a mea, zise Revis cu voce dură. Nu o împart şi nu se pune problema cui aparţine.

Wesley, zîmbind încet, păşi mai aproape de Leah. Numai ea putea să-i vadă chipul şi ceea ce văzu o determină să facă un pas înapoi. Îi era frică de furia lui.

– Wesl... începu ea.

O luă pe după talie, trăgînd-o către el.

– Ai grijă drăguţă doamnă, eşti pe punctul de a intra în foc. Numele meu e Wesley Armstrong, al tău care e? Ochii lui o avertizau şi o ameninţau în acelaşi timp.

Pe după umărul lui, văzu cum chipul negricios al lui Revis se înnegreşte şi mai mult. Asta era ceva la care nu se gîndise. Dacă îi arăta lui Revis că îl preferă pe Wesley, oare nu cumva Revis va înfige un cuţit în coastele soţului ei?

– Ia mîna de pe mine, hoţ nenorocit, zise ea tare şi urmări confuzia din ochii lui Wesley. Nici unul de teapa ta n-o să mă atingă vreodată. Profitînd de zăpăceala lui Wes, se îndepărtă de lîngă el.

Wes începu să-şi revină.

– Cred că aş vrea s-o am pe mititica asta, Revis, zise el şmechereşte. Poate că putem face o afacere.

– Leah e a mea, repetă Revis, clănţănind din dinţi.

– Poate că doamna ar trebui să aleagă. Wes zîmbi apropiindu-se de ea, plin de încredere în sine. Poate că tu ai necazuri cu femeile, dar eu nu am. Vino încoace, fetişcano.

– Fetişcană! zise Leah, rămînînd cu gura căscată. L-o fi iubind ea, dar treaba asta cu fetişcana era prea mult. În dreapta ei era o farfurie cu unt, în care tocmai mesteca. Cu un zîmbet de pisicuţă pe buze, ridică încet castronul şi cu o mişcare rapidă, aruncă conţinutul în figura zîmbitoare a lui Wesley. În timp ce el rămăsese înţepenit, ştergîndu-şi untul de pe faţă, Leah se întoarse la Bud şi Cal. Cocoşul ăsta umflat în pene e la fel ca celălalt. Dacă se apropie prea mult de mine, o să vă servesc la micul dejun numai slănină rîncedă.

Îl văzu cu colţul ochiului pe Revis cum rînjeşte satisfăcut, se întoarse pe călcîie şi ieşi din baracă. Acum mai trebuia doar să se confrunte cu furia lui Wesley.

– Într-adevăr, fetişcană, izbucni ea, înainte de a dispărea din zona lui Wesley.

Înainte de a ieşi din baracă să se spele, nu-i mai zise nimic lui Leah, dar privirea de pe chipul lui, o făcu să ofteze din greu.

– Crezi că o să te bată? şopti Bud.

– L-ai lăsa? întrebă ea uimită.

– Ai fost rea cu el, răspunse Cal.

– Taci şi mănîncă, zise ea şi abia apoi îşi dădu seama că rîdeau de ea. Sper că vă daţi seama că am aruncat în el cu pîinea voastră de secară. Data viitoare poate că va fi plăcinta de mere pregătită pentru cină.

– N-o să-l lăsăm să te bată! spuseră Bud şi Cal, cu ochii mari, apoi îi zîmbiră. Eşti într-adevăr o femeie extraordinară, Leah.

– Sper că Wesley e de acord cu voi, zise ea greoi, înainte de a se întoarce către foc.

Cînd soarele începu să apună, şi Leah încărcă încă o dată masa cu mîncăruri, Wesley intră în baracă. Nu ştia dacă se uita la ea, pentru că îi era frică să se întoarcă în direcţia lui. Ştia că nu va înţelege de ce l-a refuzat. Fără îndoială că se gîndise că ar fi putut s-o protejeze mai bine dacă ar fi fost femeia lui.

Jucîndu-şi rolul în continuare, ieşi complet din raza lui, pentru a pune mîncarea pe masă. Simţea şi ochii lui Wesley şi ai lui Revis aţintiţi asupra ei.

– Deci ştii de caruţa asta bogată? îi spuse Revis lui Wes. Te-a trimis Dancer să te ocupi de treaba asta?

Wes privi prin cameră, la Bud, Cal, Abe, Verity şi Leah.

– Poate că ar trebui să vorbim mai tîrziu.

Revis zîmbi pe sub mustaţă.

– Bud şi Cal sînt fraţii mei. Abe nu ar vorbi, nu Abe?

– Nu, domnu' Revis, zise Abe cu gura plină. Secretele sînt în siguranţă la mine.

– Iar Verity e mult prea înfricoşată ca să spună ceva, continuă Revis.

– Şi drăguţa? întrebă Wesley.

– Ea e a mea şi nu poate pleca, zise Revis cu voce dură. Acum spune-mi ce ai fost trimis să-mi zici.

În timp ce Leah servea mîncarea, Wesley desfăcu un plan de atac asupra cîtorva căruţe care păreau că transportă călători, dar de fapt transportau aur.

– Dancer cunoaşte întotdeauna chestiile astea, zise Revis, rezemîndu-se de spătarul scaunului şi aprinzîndu-şi o ţigară subţire. Spune-mi ce mai face? Părea în formă ultima oară cînd l-am văzut.

– Îl ştii pe Dancer, zise Wes. E sănătos ca întotdeauna. Mi-a povestit de ultima oară cînd v-aţi întîlnit la el acasă.

– Mda, la petrecere.

– Părea supărat în legătură cu tine şi cu tînăra.

Revis zîmbi.

– Fiica lui, de fapt. Nu ţi-a spus că tînăra care era atît de atrasă de mine, era frumoasa lui fiică?

Zîmbi şi Wesley.

– Dancer a omis să menţioneze acest mic detaliu. Acum, dacă mă scuzaţi, cred că o să mă duc pe munte, către lacul acela pe care l-am văzut, să fac o baie.

Se opri în faţa lui Leah şi o mîngîie cu degetul pe obraz.

– Poate că tu, drăguţă doamnă, ai vrea să mă însoţeşti.

Ea îi arătă cel mai dulce zîmbet.

– Va trebui într-adevăr să fac o baie, acum că m-ai atins, dar nu cu tine. Nu mi-aş mai atinge scopul, nu?

Se simţi puţin vinovată de felul în care o privi Wesley şi de felul în care îi căzu mîna, de parcă ar fi fost ceva ce nu mai merita atins. Plecînd, în

baracă se aşternu tăcerea, cu excepţia unui chicotit al lui Revis.

Mai tîrziu, mai rămaseră în baracă numai Bud şi Cal, încă mîncînd la masă.

Leah îşi revizui atitudinea.

– Mă duc la Wesley. Aveţi voi grijă să nu se apropie Revis de noi?

Bud se uită în farfurie.

– Ce-avem mîine seară la cină?

– Şi voi mă şantajaţi? Le zîmbi. Dacă faceţi treabă bună în noaptea asta, o să vă arăt ce pot să fac cu porumbeii aceia pe care i-aţi adus. Ezitînd puţin, îi sărută pe fiecare pe frunte. Noapte bună, prinţii mei încîntători.

Spunînd asta, ieşi pe uşă şi o luă la fugă prin pădurea întunecată, către baraca unde stătuse Wesley. Acolo, deasupra, era un mic lac. Tot timpul cît merse, încercă să se gîndească la ceva care să-i mai potolească mînia.

Rămase un moment pe o colină, privind în jos către lac, la trupul lung al lui Wesley, care înota leneş. Lumina lunii îi făcea pielea negricioasă să strălucească.

Nu va fi atît de greu cum crezuse ea. Tuşi de cîteva ori ca să-i atragă atenţia şi cînd se convinse că o privea, începu să-şi descheie încet nasturii de la rochie. Rochia pătată căzu încet pe lîngă ea şi nu rămase decît cu o cămaşă semitransparentă.

Merse spre el; Wes călca apa, privind-o, iar materialul i se unduia pe lîngă coapse la fiecare pas şi cînd ajunse la baza unui copac înalt, se opri. Privindu-l în ochi, îşi scoase cămaşa şi o lăsă să cadă.

Ultimele haine cu care mai era îmbrăcată erau o pereche de pantalonaşi, atît de subţiri încît nu mai lăsau loc imaginaţiei, şi un furou mic de mătase.

Cînd Leah era copil, pentru a scăpa de bătăile tatălui ei, învăţase să fie foarte bună la căţăratul în copaci şi acum, cu agilitate, se urcă pe o creangă solidă situată deasupra lacului. Balansîndu-se, merse pe ea. Apoi, uitîndu-se în jos la Wesley, îşi scoase furoul şi îi dădu drumul pe pămînt, lăsîndu-şi sînii plini, liberi în lumina lunii. Apoi îşi scoase şi pantalonaşii şi le dădu drumul jos.

Goală, nu se uită la soţul ei, dar merse foarte calmă pînă în capătul crengii, se balansă un moment, apoi făcu o săritură perfectă în apa rece, la nici un metru de el. Cînd ieşi la suprafaţă, el o prinse de braţ.

– Dumnezeule, femeie, zise el respirînd greu, dar ştii cum să atragi atenţia unui bărbat.

Fără alt cuvînt, o scoase din apă mai mult tîrînd-o, pentru că picioarele-i pluteau în spate şi o duse la mal.

– Leah, şopti el şi o luă în braţe, iar trupurile lor ude arătau de parcă ar fi fost unul singur.

Cu ambele mîini pe faţa ei, o sărută înfometat, iar Leah îl luă cu mîinile de gît, ştiind că momentul ăsta merita toată furia lui.

Mîinile lui îi mîngîiau spatele ud, jucîndu-se cu cîrlionţii părului ei, în timp ce buzele îi mîngîiau chipul, sărutîndu-i genele şi obrajii.

Brusc, o împinse.

– Ia stai, lasă-mă să te privesc.

Chipul lui Leah se coloră. Poate că n-o să-i placă.

O luă de mîini, îi îndepărtă brațele de trup, iar ochii lui îi cercetară trupul.

– Cînd vom ajunge acasă, vreau să stai în casa mea exact cum ești acum. Nu te voi lăsa niciodată îmbrăcată.

– Oh, Wesley, zise ea chicotind ca o fetiță. Iarna o să înghețe.

– Nu dacă te voi încălzi eu, zise el și o trase aproape, începînd să o sărute pe gît.

Leah se cutremură; îi alergau fiori pe șira spinării și de la genunchi în jos. Mișcarea îl făcu pe Wes să o tragă mai aproape și cînd o sărută din nou, simți cum ia foc și se lipi de el.

Zîmbind blînd și seducător, Wesley o întinse pe pămînt, dar cînd Leah atinse iarba, Wes o roti deasupra lui.

– Pielea asta a ta nu ar trebui să atingă pămîntul. Mîngîie-mă, frumoasa mea soție. Spunînd asta, o ridică și o așeză pe bărbăția lui.

Oftînd, Leah începu să se miște deasupra lui, ondulîndu-se în ritmul delicios impus de propriul ei trup. Wesley îi cuprinse coapsele cu mîinile lui puternice și o ajută să se miște. Și cînd simți că trupul ei ajunge la acel crescendo, ea se lăsă pe o parte, îi înconjură gîtul cu mîinile, trăgîndu-l și mai aproape, în timp ce mișcările lui puternice o făceau să se simtă de parcă era să se înece.

– Wesley, strigă ea, în timp ce trupul ei tresărea convulsiv peste al lui.

El o ținea atît de strîns în brațe, încît simțea că se va rupe.

Apoi, o împinse brusc.

– Ţi-ai cam schimbat dispoziţia. Eşti sigură că nu ai prefera să fii cu amantul în locul soţului?

Oftînd adînc, Leah se roti mai încolo.

– De ce oare bărbaţii sînt atît de agreabili cînd membrul le stă sculat şi atît de dezagreabili alteori?

Wesley scoase un sunet, pe jumătate amuzat, pe jumătate şocat.

– Unde vrei să ajungi? Înapoi la Revis? El cum e cînd îi stă membrul sculat? Se opri, pentru că Leah se întoarse să-l privească şi, deoarece încă nu era obişnuit cu frumosul ei trup gol, nu mai putu decît să înghită în sec.

– Doar pentru că sînt o Simmons şi tu eşti lordul Stanford nu înseamnă că sar în patul fiecărui bărbat care mă vrea şi dacă mai insinuezi vreodată că m-am culcat cu Revis, nu o să mai vorbesc cu tine niciodată. Sau n-o să te mai las să faci dragoste cu mine. E clar?

El se ridică luînd-o pe după umeri, exact cînd ea îşi aduna hainele de pe mal.

– Îmi pare rău, Leah, cred că am fost furios din cauza zilei de azi. Mi-au spus băieţii că te-ai ţinut departe de Revis. Dar de ce dracu' m-ai refuzat azi-dimineaţă? Dacă Revis ar fi ştiut că eşti a mea s-ar fi gîndit de două ori înainte să pună mîna pe tine. Acum nu te mai pot proteja, cel puţin nu pe faţă. Ne va costa mult faptul că ai aruncat în mine cu terciul ăla.

– Ştiam că nu ai înţelege, zise ea greoi. L-am refuzat pe Revis pentru că este hoţ, iar eu sînt femeie măritată, deci cum ar părea ca tu, alt hoţ, să vii şi eu să-ţi cad în braţe? N-ar fi suspicios?

– Ei bine, păi sînt... zise Wesley.

– Eşti ce? întrebă ea. Soţul meu? Doar nu vrei ca Revis să ştie asta, nu?

– Nu, adică sînt... arăt mai bine decît Revis şi ar fi fost normal ca tu să mă vrei pe mine şi nu pe el.

– Oh, Wesley, exclamă ea, începînd să rîdă.

– Nu crezi? Era indignat.

Încă rîzînd, ea îl luă în braţe.

– Da, cred. Sincer, cred că eşti cel mai bine bărbat din cîţi am văzut.

El se îndepărtă puţin.

– Mai bine decît Revis?

– Mult mai bine.

– Şi decît fratele meu, Travis?

– De departe.

Zîmbi un moment înainte de a o săruta.

Indiferent de cît de dificil era, se depărtă de el.

– Nu putem rămîne. Revis va vrea să ştie unde sînt. Dacă sîntem amîndoi plecaţi, va bănui ceva.

– Mă ocup eu de Revis. O să-i spun că bărbatul mai bun cîştigă femeia.

– Nu, zise ea plimbîndu-şi degetul de-a lungul muşchilor de pe pieptul lui. Te rog, nu face asta. Nu îl cunoşti. E diavolul. Într-o noapte cînd vei dormi, va înfige un pumnal în tine. Te rog, îl imploră ea.

Încruntîndu-se puţin, el îi mîngîie obrazul.

– Ce s-a întîmplat cu plsicuţa care scotea ghearele la mine pe drum? Unde e femeia care s-a jurat să nu-mi dea nimic, decît dacă iau cu forţa?

Ea se trase de lîngă el. Ultimul lucru pe care-l voia era să-i spună că-l iubeşte. Cînd şi dacă vor pleca de pe vîrful ăsta de munte şi o va abandona, voia să-i mai rămînă puţină mîndrie. Şi cînd va pleca, voia să fie în stare să-i spună că nu-i pasă,

că el i-a dat cîteva ore de plăcere şi că asta era tot ce voia.

Se răsuci către el.

– Dintre voi doi, tu eşti mai sigur. Dacă aş fi rămas cu Revis s-ar fi putut să sfîrşesc ca Verity şi apoi, ai spus că tu, cu banii tăi, ai putea să mă salvezi de acuzaţiile că aş fi o criminală.

– Asta e tot ce însemn pentru tine Leah? întrebă el încet. Sînt o persoană cu bani, care poate fi folositoare?

Ea încercă să nu i se observe tremurul vocii. Ce putea spune? Că dacă i se întîmplă ceva, o să cadă jos, să moară?

– Ne-am căsătorit pentru că ai crezut că aşa trebuie. Eram aproape inconştientă. Am vrut să desfacem căsătoria, dar ai refuzat, aşa că, legal, încă mai avem ceva în comun şi pentru că fratele meu te-a împuşcat, am intrat în banda lui Revis ca să te protejez. După ce toate astea se vor sfîrşi, cred că obligaţiile mele faţă de tine sînt terminate.

– Obligaţiile? zise el. Şi cu asta ce e? Ochii îi cercetau trupul gol.

Ea zîmbi obraznic.

– Nouă, femeilor Simmons, ne place cîte un număr mic cu un bărbat chipeş. Nu m-aş culca cu Revis, deoarece cred că e un bărbat căruia îi place durerea.

Se îndepărtă de ea.

– Dumnezeule, dar eşti o femeie cu sînge rece, Leah. Cred că ar trebui să mă simt privilegiat, pentru că nu m-ai lăsat să sîngerez de moarte după ce fratele tău m-a împuşcat.

Nu îi răspunse, pentru că se concentra să nu plîngă. Cît de mult voia să-i spună că-l iubeşte şi să-l audă că-i spune acelaşi lucru. Dar dacă îi spunea, probabil că nu ar face decît să rîdă de ea şi să i se pară normal ca o femeie din clasa ei socială să iubească pe cineva din societatea înaltă. Nu, era mai bine ca, dacă tot îşi va pierde inima, măcar să-şi păstreze mîndria.

– Trebuie să plec acum, zise ea, întorcîndu-se şi începînd să se îmbrace.

– Da, du-te, zise el şi se îndepărtă.

Atunci, Leah începu să plîngă încet. Puntea fragilă dintre ei se distrusese.

Capitolul 22

Leah nu dormi prea mult în noaptea aceea, ci plînse, o îmbrăţişă pe Verity şi se simţi mizerabil, în general. Îşi dorea din tot sufletul să nu-l fi întîlnit pe Wesley Stanford. Dacă ar fi ascultat-o pe sora ei şi nu s-ar fi dus după el în noaptea aceea, în tavernă, să sară pe el ca un animal flămînd, acum nu ar fi fost în mijlocul unei bande de hoţi. Şi nu ar fi sărit din copaci, fără haine pe ea, să se facă de rîs. Sau să petreacă ore întregi în braţele bărbatului pe care-l iubea.

– Fir-ar al dracului! zise ea tare şi aruncă păturile la o parte, ridicîndu-se de lîngă Verity. E timpul să te scoli, continuă ea. Şi azi ai să mă ajuţi la gătit. Poate că munca ar ajuta-o pe Verity să îşi recapete puţin din respectul faţă de sine.

În timp ce găteau micul dejun, în baracă intră Wesley, dar fără să vorbească cu ea. De fapt era atît de rece, încît aerul părea înghetat.

– Doriţi micul dejun, domnule Armstrong, întrebă ea.

– Nu de la tine, zise Wesley, printre dinți, tocmai cînd Revis intra în baracă.

Leah observă cum chipul oacheș al lui Revis se încruntă și știu că nu înțelege atitudinea lui Wes.

– Ăsta nu e așa deștept ca tine, Revis, zise Leah batjocoritoare, punînd un platou cu șuncă pe masă. A crezut că trebuie să mă mai întrebe o dată, pentru că nu a acceptat un refuz. Micul dejun e gata!

În timp ce mîncau, Leah îl văzu de două ori pe Revis cum se uită la Wesley și pentru a-i distrage atenția se aplecă peste umărul lui pentru a așeza farfuriile pe masă. Probabil că Revis nu putea suferi ca altcineva să pătrundă pe teritoriul lui și l-ar urî și mai mult pe Wesley dacă s-ar gîndi că noul venit a reușit acolo unde el a dat greș.

– Cînd începem treaba aia a ta, Armstrong? întrebă Revis.

– Mîine dimineață. Sînt de coborît vreo patru mile de munte pînă acolo.

– Și de unde ești așa de sigur cît de repede călătoresc?

– Am căile mele, a fost tot ce a răspuns Wesley.

Era tîrziu, cînd Leah și Verity spălau vasele, iar Abe veni către sora lui.

– V-ați certat ca doi îndrăgostiți? îi șopti la ureche.

– Revis cu mine? întrebă ea, prefăcîndu-se că nu înțelege.

– Tu cu tipul ăla, Stanford. Toată dimineața, aruncați scîntei din ochi, unul la celălalt.

– Dar nu m-am uitat niciodată la el, protestă ea.

– Nu cînd se uita el la tine. Și se uita din minut în minut. Leah, voi veți strica totul. N-o să fiu

niciodată respectabil dacă voi veți fi omorîți. Și Revis o să vă omoare pe amîndoi cînd o să afle că îl luați de prost.

– Ce ți-a promis Wesley dacă îl ajuți?

– Nu e treaba ta! Eu și cu el avem o afacere. Imediat ce află cine e Dancer, plecăm. Toți. Cam asta e, dacă o să te mai aibă. Trebe' să ai grijă de tine, Leah. N-o să mai pupi vreodată un soț ca ăsta.

– Credeam că-i urăști pe cei din familia Stanford.

Îi rînji știrb.

– Nu urăsc pe nimeni care îmi promite că își împarte banii cu mine. Se aplecă, apropiindu-se. Crezi că minte, nu? O să facă ce-a zis, nu?

– Da, sînt sigură.

După-amiază tîrziu, Wesley încă nu apăruse și cînd Leah avu puțin timp, îl întrebă pe Cal unde era. După ce Cal i-a spus unde se dusese, îl rugă din nou să-l țină deoparte pe Revis. Urcă dealul cu un sac de mîncare, acolo unde Wesley tăia lemne.

Rămase un moment privindu-l, uitîndu-se la transpirația ce îi lucea pe spatele musculos și simți cum îi transpira și ei palmele. Dar îi trecu repede, cînd Wesley se întoarse și o văzu, cu figura supărată.

– Ți-am adus ceva de mîncare, zise ea, cu gîtul uscat.

Lăsă încet toporul în jos și veni către ea.

Făcu instinctiv un pas înapoi.

– N-am de gînd să te atac, dacă de asta ți-e frică.

– Nu mi-e frică. Am venit să-ți spun ceva. Abe a zis că tu și cu mine... dimineața asta... vreau să zic că, îi era teamă că Revis ar putea să înceapă să bănuiască ceva despre noi.

– Cum ar fi că ne-am tăvălit prin boscheți, după care ne-am certat?

Ea îl privi un moment, cum se așează pe un trunchi de copac tăiat.

– Voiai ca Revis să creadă asta?

– Bineînțeles. Altfel de ce aș fi făcut pe furiosul și înfumuratul?

– Ai făcut pe...? Se așează pe pămînt, nu departe de piciorul lui. Nu înțeleg nimic.

– Am învățat și eu ceva de la fratele meu și anume că e mai bine să-ți faci planurile fără femei. Speram, după ce te-ai întors prostește în tabăra lui Revis – o privi cu reproș – că vei face un lucru de bun-simț și anume să te prefaci că te-ai îndrăgostit nebunește de mine la prima vedere, dar știam că era mai mult decît poți cere unei femei. Mai ales de la tine, Leah. Ai cea mai încîlcită minte pe care am văzut-o vreodată. De cîte ori îți dau ceea ce vrei, te răzgîndești. Voiai să te măriți cu mine și cînd ne-am căsătorit, te-ai răzgîndit.

Ea încercă să se apere, dar el îi făcu semn cu mîna, făcînd-o să tacă.

– Am vrut să te știu în siguranță în Sweetbriar și dacă tot nu te-ai dus acolo, am sperat să pot să te protejez aici. Dar se pare că tu știi întotdeauna exact cum să faci opusul a ceea ce vreau eu.

– N-aș fi putut să fiu cu tine, cînd l-am refuzat pe Revis. Ar fi putut să...

– Dacă îmi spui din nou că Revis ne-ar fi omorît, s-ar putea să te strîng de gît, zise el, încercînd să se calmeze; crezi că sînt chiar un bărbat de nimic, care are nevoie să se protejeze cu trupul tău dulce și micuț? Ți-am spus că am de gînd să te las să

controlezi situaţia şi al dracului să fiu dacă nu încerci să controlezi totul şi pe toată lumea. Dacă-ţi spun s-o iei la stînga, o iei la dreapta. Nu-mi ajunge că sînt îngrijorat cu Revis şi cu Dancer, trebuie să-mi mai fac probleme şi cum o să faci tu pasul următor, deoarece crezi că eşti singura deşteaptă din lume. Cu excepţia lui Revis, adăugă el, cu o privire rănită. Nu se ştie de ce, crezi că Revis ăsta e aşa de deştept, încît m-ar putea omorî, fără ca eu să am habar.

– Nu că ar fi deştept, dar este diavolul însuşi. Tu nu eşti. Eşti bun şi blînd şi...

O privea cu capul lăsat pe o parte, uitînd să muşte din felia de pîine.

– Noaptea trecută ai spus că sînt cel mai bine bărbat pe care l-ai văzut vreodată şi azi că sînt bun şi blînd. Te îndrăgosteşti cumva de mine, Leah?

– Niciodată! exclamă ea, dar înroşindu-se toată.

– Foarte rău, murmură el.

– Ce fel de planuri ai? întrebă ea repede, pentru a-şi ascunde zăpăceala.

– Ca să fiu sincer, Leah, mi-e frică să-ţi spun adevărul. Dacă ţi-aş spune ce vreau să fac, s-ar putea să decizi că e mult prea periculos pentru mine şi să faci invers. Bineînţeles că ţi-aş putea spune contrariul planurilor mele şi apoi, accidental, s-ar putea să sfîrşeşti prin a mă ajuta.

– Fir-ai să...! zise ea, ridicîndu-se.

El îi prinse coapsele cu mîinile şi o trase către el, cu buzele lîngă ale lui.

– Cum de mi-ai spus atîtea vorbe urîte noaptea trecută, cînd, de fapt, crezi că sînt bun şi blînd?

– Cum de crezi ce spun doar cînd vorbesc de bine şi nu de rău? M-ai ascultat vreodată?

Îi dădu drumul, uitîndu-se din nou în sacoşa cu mîncare.

– Nu prea, pentru că, drept să-ţi spun, Leah, nu prea te înţeleg. Te arunci şi te strecori în braţele mele şi apoi îmi spui cele mai ale dracului vorbe. Mie mi se pare că dacă nu m-ai fi plăcut cu adevărat, nu ţi-ai scoate hainele atît de des în faţa mea.

Leah rămase fără replică. Se aşeză din nou, încet.

– Ce planuri ai în legătură cu Revis? şopti ea.

– Vreau să-l enervez, răspunse el simplu.

– Şi mă foloseşti pe mine, ca să-l înfurii?

– Aşa intenţionez, dar acum e greu, pentru că mă înfrunţi tot timpul. Mi-e teamă că dacă ajung la o ceartă cu Revis, cînd îţi voi spune să treci în spatele meu, te-ai arunca între noi, spunînd ceva stupid de genul: „Va trebui să mă împuşti pe mine întîi". Asta îmi dă coşmaruri, Leah. Mă întreb, dacă aş spune: „Intră între noi, Leah", te-ai aşeza în spatele meu. Deşi nu sînt sigur că asta ar merge. Dumnezeule, eşti o problemă.

– Deci cum ţi-ai schimbat planurile? întrebă ea şi mai abătută.

– Trebuie să fiu calm. Mi-e frică să-l provoc pe Revis şi să-l înhaţ, pentru că mi-e frică de ceea ce ai putea să faci. Bud şi Cal au încercat să te ia de aici de cîteva ori, dar tu te-ai legat ori de Revis, ori de mine, de parcă ar fi trebuit să ne protejezi pe amîndoi. Sau poate că numai pe mine de Revis, odată ce crezi că Revis e perfect capabil să te protejeze şi eu nu.

– Nu voiam să... începu ea. Oare am fost chiar așa de îngrozitoare?

– Mai rău. Ai auzit vreodată de cuvîntul „supunere"? Ai învățat probabil ce înseamnă „a face pe invers"?

Cînd se uită în sus la el, îl văzu că-i zîmbește.

– Poate că aș putea să învăț.

– Așa au zis și Bud și Cal, dar cred că ai capul de fier și ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să-ți risc căpșorul frumos.

– Deci ți-am dat planurile peste cap și te-am împiedicat să afli cine e Dancer și plus că-ți voi pune viața în pericol, pentru că s-ar putea să mă amestec, să te protejez.

– Asta e. Începu să mănînce o bucată de prăjitură cu piersici. Dar într-adevăr ai făcut ca zilele acestea să fie foarte interesante. Mi-ai aruncat felii de pîine cu unt în față, ai venit goală cînd făceam baie, ai țipat la mine atît de furioasă, încît ți s-au umflat cele mai bune părți ale trupului. Îmi doresc doar să am timp să mă bucur de toate astea, fără să mă îngrijorez de Revis.

Se întoarse ca să-și ascundă fața înroșită.

– Deci acum ce-ai de gînd să faci?

– Încerc să rezolv. Am încercat să vorbesc cu băieții să te ia de aici, dar au recunoscut că nu a trebuit decît să pomenești ceva de plăcinta cu căpșuni și au făcut tot ce ai vrut.

Începu să rîdă.

– Și dacă-ți jur că te voi asculta? Ar ajuta cu ceva?

– Ai jurat în fața unui preot să mi te supui, dar ți-a intrat pe o ureche și ți-a ieșit pe cealaltă.

– Dar asta e important!

– Şi să fii măritată cu mine, nu e? izbucni el.

Nu avea de gînd să-i răspundă la asta. Evident că dacă-i spunea că el a fost cel care nu a vrut să se căsătorească, nu ar fi ascultat-o. Sau poate că ar schimba vorba şi cine ştie ce l-ar auzi spunînd, sau poate că nu ar face decît să se uite la părţile „bune" ale trupului ei.

– Promit că voi asculta şi mă voi supune. Dacă e un plan bun, adăugă ea.

– Nu e îndeajuns, zise el, lingîndu-şi degetele. Vreau supunere totală şi nu mai puţin. Nu-mi pasă dacă tu crezi că planul meu e prost, periculos, sau cine ştie cum. Ori eşti de acord să mă asculţi, ori te las în pădure, legată de un copac.

– N-ai face-o, zise ea, rîzînd cu jumătate de gură.

Privirea lui era al naibii de serioasă.

– Ia încearcă-mă.

– N-ai face-o, zise ea, enervată puţin. Îţi jur că-ţi voi asculta ordinele. Acum o să-mi spui?

Wesley încă mai stătea în cumpănă dacă să-i spună, iar ea îşi dădu seama că de fapt voia să fie înduplecat cu sărutări. Leah, cu tot abandonul din noaptea trecută, era timidă cu el. Era şi nu era soţul ei. Era al ei doar cît stăteau ascunşi în pădure.

Îi povesti planul şi ea rămase uimită. Wesley luase legătura cu Justin, cu Oliver Stark şi cu John Hammond, pentru a le cere ajutorul. Sarcina lor era să încarce două căruţe ale lui Wesley cu bunuri de valoare şi Revis trebuia să-i jefuiască.

– Vei fura ce e al tău, zise Leah.

– Mai bine decît cine știe ce victimă nevinovată. Sper că odată ce Revis va fi convins că sînt într-adevăr hoț, va avea mai multă încredere în mine.

– Wesley, zise ea, cum de ai știut că Dancer are o fată și cum ai știut de casa lui?

– N-am știut. Am ghicit. Lui Revis îi place să creadă că este dorit de femei, așa că i-am satisfăcut vanitatea.

– Nu a fost puțin cam periculos? Să presupunem că și el te punea la încercare.

– Nu are nici un motiv să mă suspecteze, iar Bud și Cal au stat cu ochii pe el, așa că nu a putut să ia legătura cu Dancer. Acum încetează să-ți mai faci griji și mai dă-mi un pupic.

Mai tîrziu, cînd Leah pregătea aluatul pentru plăcintă, se gîndi la discuția avută cu Wes. Deși părea sigur de sine, Wes ar putea avea încă nevoie de ajutor. Dar cum oare să-l convingă să o ia cu el?

Revis îi rezolvă problema. La cină spuse că ori va merge și Leah, ori nu va fi nici un atac.

– Ce dracu' să facem cu o nenorocită de femeie? explodă Wesley.

– Nu am încredere în ea. N-o s-o las aici nepăzită. Prea se strecoară prin pădurile astea.

– Ei și? Las-o să se ducă. Poate că mai sînt și alte femei în căruțele astea. Poți să-ți alegi una de acolo. Cu siguranță vei găsi una care să te placă mai mult decît asta.

– Pe-asta o vreau, zise Revis, uitîndu-se la Leah care stătea cu spatele. Ori merge, ori nu va fi nici un atac.

Înainte ca Wesley să poată spune un cuvînt, Leah păși între ei.

– Sînt deja recunoscută public ca hoaţă, aşa că pot merge din nou. Şi-apoi, poate că îmi voi găsi o rochie nouă.

Abe se uită la ea cu gura căscată, Bud şi Cal continuau să mănînce şi Wes refuza să se uite la ea, în timp ce Revis o studia prin fumul ţigării.

În noaptea aceea, cînd Leah golea o găleată cu apă murdară, Wes o prinse de talie şi o trase în umbră.

– Mîine, eşti atentă la mine. O să-ţi semnalez unde să stai. Nici să nu te dai jos de pe cal. Nu ar trebui să fie împuşcături, dar dacă sînt şi chiar dacă încarcă cineva vreo armă, te îndrepţi către est şi pleci cît poţi de repede. Mă asculţi, Leah?

Deodată, îi luă capul în mîini şi o îmbrăţişă.

– Îmi doresc să fi fost mai sensibilă decît eşti. Te rog să nu faci nimic eroic. Sub nici o formă nu vreau să faci nimic nobil. Nu încerca să salvezi viaţa nimănui, sau să conduci jaful, sau să faci vreo tîmpenie, ca de obicei. Rămîi pe calul tău, stai calmă şi fugi dacă e vreun pericol. Mă înţelegi? O să mă asculţi?

– Cuvînt cu cuvînt. Nu voi pune pe nimeni în primejdie.

– Acum, am alt plan. Cînd călărim, imediat ce intrăm între copaci, vreau să-ţi întorci repede calul şi să pleci. Şşşş, zise el punîndu-i degetul pe buze. Totul e aranjat. Nu ţi-am spus pînă acum, pentru că nu ştiam dacă Revis va vrea să vii cu noi sau nu. Justin va avea grijă de tine şi va avea grijă să ajungi în Sweetbriar.

– Dar Revis va şti că e mîna ta, chiar dacă nu vei veni după mine.

– Asta e problema mea, nu a ta, se răsti el. Vreau doar să mă asculți. Acum ce-ai de gînd să faci?

Ea repetă încet instrucțiunile.

– O vei apăra pe Verity? Te rog, nu-l lăsa pe Revis să-i facă vreun rău.

– Dacă mă asculți, o să am grijă de Verity, chiar dacă va trebui s-o iau în pat cu mine.

Leah pufni.

– Poate că nu va fi necesară o măsură atît de drastică.

– Cred că abia așteptam să te fac geloasă. Sărută-mă și apoi du-te la culcare. Vom pleca dimineață devreme.

– Da, șopti ea. Da.

Capitolul 23

Se făcu dimineață, mult mai repede decît ar fi dorit Leah. Toată noaptea se întorsese de pe o parte pe cealaltă, avînd sentimentul că va fi în neregulă ceva. Undeva în adîncul sufletului, știa că azi se va întîmpla ceva îngrozitor.

Prepară, cu ochi grei, sandvișurile cu brînză și pîine, pe care urmau să le ia cu ei, cînd vor coborî muntele. Verity era singura care rămînea în urmă.

Wesley apăru din pădure, călărind un armăsar uriaș, urmat de Bud și de Cal, care aveau cai la fel de mari. Caii nechezau de parcă ar fi fost furioși, în timp ce stăpînii lor îi controlau cu ușurință.

– Să mergem, îi zise Wesley lui Leah, care era călare.

Coborînd lungul drum, inima lui Leah bătea din ce în ce mai repede. Orice bărbat care putea omorî doar ca să se asigure că femeia pe care o voia nu va mai fugi, nu s-ar lăsa condus așa ușor de alt bărbat. Și Revis nu a spus nimic de intrarea lui Wesley în grup.

Cînd ajunseră la marginea drumului şi zăriră căruţele, Leah abia mai putea sta în şa. Wesley o privi scurt, parcă avertizînd-o, la care Leah dădu scurt din cap, în cunoştinţă de cauză, dar altfel nu îi mai dădu atenţie.

Revis, Wesley şi Abe, flancaţi de Bud şi de Cal, se apropiară de căruţe, iar Leah rămase în urmă. Îi urmări cum îşi puneau măştile pe figură şi cum îndreptau puştile către cei care mînau căruţele. Îl văzu pe Justin coborînd de la locul lui şi din cea de-a doua căruţă veni John Hammond, mergînd încet, amîndoi cu mîinile sus. Îl putea auzi pe Wesley cum îi dădea ordine lui Justin Stark, să ia bunurile din căruţe.

Era ca o piesă de teatru, în multe privinţe. Cunoştea toţi actorii, totuşi unii dintre ei se prefăceau că nu se cunosc. Făceau lucruri ireale, cum ar fi purtatul măştilor şi faptul că se ameninţau între ei. Poate că ar fi trebuit să guste din plin şarada, dar inima ei îşi pierdea liniştea cu fiecare moment ce trecea.

Ce era în neregulă? Ce era în neregulă?

Revis fluieră încet în direcţia lui Leah şi cînd se uită la el, îl văzu făcîndu-i semn să vină mai aproape. Nu se uită la Wes intenţionat. S-ar putea să-i facă semn să nu-l asculte pe Revis şi nu ar fi vrut ca acesta să se întoarcă la Wesley.

Cînd îşi mînă calul, ceva între copaci îi atrase privirea. Probabil că era lumina reflectată de roua de pe frunze. La început o ignoră, dar stînd lîngă Revis şi uitîndu-se la Justin, îşi dădu seama că ceea ce lucea era ţeava unei puşti.

– N-o să scăpaţi, spunea Justin convingător.

Leah abia mai auzea ce se întîmpla în jurul ei. Se întreba dacă era doar un singur trăgător ascuns între copaci. Erau oamenii lui Wesley şi nu îi spusese despre ei, sau erau oamenii lui Revis?

Wesley dădea ordine, John se supunea, iar Justin se certa, în timp ce Leah încerca să se gîndească. Pe ascuns, îşi înţepă calul într-o parte, făcîndu-l să sară. În timp ce părea că încearcă să-l controleze, ochii ei scrutau copacii. Wesley şi Justin păreau îngrijoraţi, dar Revis se uita la ea cu privirea unui vultur. Îi urmărea ochii.

„Sînt oamenii lui", se gîndi Leah. Bărbaţii aceia sînt ai lui Revis.

– Hoo, fetiţo, spunea Leah, bătînd gîtul calului cu palma şi lăsîndu-se în faţă. Reflexele puştii luciră printre crengile copacilor.

– Acoperă-mă, îi zise Wesley lui Revis, descălecînd.

Revis dădu o dată din cap şi îşi îndreptă pistolul către Justin, în timp ce Wesley şi Bud începură să încarce bunurile pe cai. Abe stătea pe cal, iar ochii îi umblau de jur împrejur.

„E la fel de nervos ca mine", se gîndi Leah.

După ce încărcară toate bunurile, Leah ştiu că ceea ce avea să se întîmple, va începe în curînd.

Revis descălecă.

– Hai să plecăm de-aici, zise Wesley.

– Vreau să văd ce e înăuntrul căruţelor.

– Vrei să spui că nu ai încredere în mine? îl ameninţă Wesley.

– Nu am încredere în nimeni.

Lui Leah i se păru că Revis face o mişcare ciudată în felul în care s-a aşezat între Wesley şi

căruță. Instinctiv, Leah se ridică și văzu din nou o lucire de armă în copaci.

Fără alt gînd, își ridică ambele picioare, își înfipse călcîiele în burta calului și porni către Wesley. În acel moment începu zăpăceala completă.

Wesley se rostogoli, lovit de calul lui Leah și în timp ce se dădea de-a dura prin praf, se auziră trei focuri de armă.

Toate îl nimeriră pe Revis în piept.

Bud apucă de dîrlogii calului lui Leah, care aproape că sărise de pe animal.

– Wesley, ești rănit?

O privi urît, cu masca atîrnîndu-i de gît.

– Nu. Se uită la Justin care era aplecat deasupra lui Revis și clătină din cap.

Oftînd, Wesley se îndreptă către Revis și-și așeză pe genunchi capul bărbatului ce era pe moarte.

– Credeai că ești deștept, șopti Revis. Credeai că te-am crezut. Știam că ești cel pe care-l vizita ea. I-a întors pe toți împotriva mea, chiar și pe propriii mei frați. Se opri să tușească. Pieptul îi era plin de sîngele ce curgea din cele trei răni.

– Cine e Dancer? întrebă Wesley. Fă ceva bun în viața ta și spune-mi cine e.

Revis zîmbi ușor.

– Mă gîndeam că asta voiai să afli. Închise ochii un moment, apoi îi deschise pentru a se uita de la un chip la celălalt.

– Macalister, șopti el. Ai auzit vreodată de Devon Macalister?

– Minți, zise Wesley.

Revis dădu să vorbească, dar tuși din nou și muri în brațele lui Wesley.

Wesley întinse cu blîndețe bărbatul mort pe pămînt și, ridicîndu-se, privirea i se întîlni cu cea a lui Justin.

– Mințea.

– Da, a fost tot ce a spus Justin, înainte de a se întoarce.

Privirea lui Wes se încrucișă cu a lui Leah și o luă de mînă, conducînd-o către copaci.

– Dar cum rămîne cu trăgătorii?

– Sînt sigur că au plecat de mult. Se opri, privind-o în față. Mi-ai salvat viața. Împușcăturile acelea erau pentru mine. Mulțumesc.

Auzindu-l cum îi mulțumește, Leah se înroși.

– De data asta nu. Acum sîntem amîndoi liberi. Putem merge acasă.

Leah se îndepărtă de el, intrînd mai adînc în pădure. Acasă însemna Sweetbriar, Kentucky, un loc unde s-ar putea sau nu să fie dată în urmărire ca fiind o criminală. O aștepta o fermă cu o gospodărie magnifică și o casă despre care Wesley îi zicea fratelui său că nu suportă să muncească la ea s-o repare pentru cineva ca Leah. Acasă îi aștepta Kimberly, cu toate farmecele și drăgălășeniile ei.

– Ce te frămîntă? întrebă Wes, cu mîna pe umărul ei.

– Trebuie să mergem chiar acum? Adică, n-am putea să mai stăm puțin pe-aici?

– Numai noi doi? Fără Bud și Cal? Fără Revis sau Abe? Fără Verity?

– Da, doar o zi sau două. Știu că vrei să te întorci, dar...

– Dar aş prefera să hălăduiesc prin păduri pentru cîteva zile cu nevasta mea cea micuţă şi drăguţă. În clipa asta îţi datorez multe. Nu vrei ceva de la mine, ceva care să fie mai dificil?

Voia atît de multe de la el, dar nu putea spune un cuvînt. Nu prea putea să-i ceară dragostea, dar ştia că trebuie s-o cîştige. În pădure putea fi ea însăşi, dar imediat ce ajungeau în Sweetbriar, va trebui să încerce să merite numele de Stanford.

– Nu, răspunse ea. Tot ce vreau este să stau aici un timp.

Sărutînd-o blînd, Wesley îi spuse că era bucuros să-i ofere ceea ce voia.

Aranjatul lucrurilor în baracă dură cîteva ore. Cînd Verity auzi de moartea lui Revis, se ridică imediat, fără să mai tremure. Ieşi din baracă escortată de Leah şi se duse către căruţa lui Justin. Părea să nu-i mai fie frică de ceilalţi bărbaţi, cum se temuse Leah. Verity o rugă încet să vadă trupul lui Revis şi cînd luară cearceaful de pe cadavru, zîmbi şi se îndreptă şi mai mult. Apoi începu să-i povestească lui Justin de nişte rude din Est.

Goliră baraca lui Revis şi împachetară toate lucrurile, cu excepţia unui sac de mîncare.

– Dacă puteţi, încercaţi să aflaţi cine sînt proprietarii bijuteriilor şi împărţiţi hrana celor ce au nevoie de ea, îi spuse Wesley lui Justin.

În timp ce împachetau bunurile, Justin o luă pe Leah de braţ.

– E bun cu tine? Arăţi altfel.

– Este bun cu mine, zise Leah, oarecum surprinsă. Nu ştiu ce se va întîmpla în Sweetbriar cînd o va vedea din nou, dar...

– Kim? zise Justin, ridicîndu-şi capul. Nu ţi-a spus Wes că s-a măritat cu John Hammond acum cîteva zile?

– Nu, zise Leah, încercînd să-şi recapete răsuflarea. Nu mi-a spus nimeni.

Era întuneric cînd terminară de încărcat căruţele, gata de plecare. Leah stătea lîngă Wesley, luîndu-şi rămas bun, mai ales de la John. Era foarte fericită cînd, în sfîrşit, plecară.

– Ceva te-a făcut să-ţi recapeţi strălucirea din ochi. Nu a fost Justin, nu? întrebă Wesley cu o sprînceană ridicată.

– Nu, mi-a spus că Kimberly s-a măritat.

– Cred că mie mi-a scăpat. Hai să mergem să vedem care îşi scoate hainele mai repede.

– Şi ce primesc dacă cîştig? zise ea rîzînd.

– Pe mine şi membrul meu masculin.

– Înţeleg, îl întrerupse ea. Ce mai aşteptăm?

Trei zile nu făcură altceva decît dragoste. Nu vorbiră despre ei înşişi sau despre altcineva şi Leah refuza să se gîndească la ce o va aştepta în Sweetbriar.

În baraca care fusese atît de plină de ură şi de frică, acum răsunau rîsetele şi alintările. Se fugăreau pe după masă, făceau dragoste pe masă, sub masă şi apoi jumătate pe scaun şi jumătate pe masă.

În dimineaţa celei de-a patra zile, ştiu că totul s-a terminat. Cînd se lipi de trupul musculos al lui Wesley, îl simţi încordat.

– O să încep să împachetez, zise ea, dar el o prinse în braţe, înainte să apuce să se mişte.

– Nu m-am simţit aşa de bine niciodată în viaţa mea, Leah, şopti el, aproape de buzele ei. Chiar şi timpul petrecut cu Revis a fost mai plăcut, pentru că erai aici.

Ea îşi ţinu respiraţia, rugîndu-se să-i spună că o iubeşte, dar el se rostogoli şi se ridică.

– Dar luna de miere s-a sfîrşit şi trebuie să ne întoarcem. Am de semănat, de hrănit animalele, de pus oamenii la treabă şi...

– Şi o soţie care e cunoscută ca fiind hoaţă, zise Leah bosumflată.

– O să aranjăm asta, zise el, liniştind-o. Dancer e mai important.

– De ce ai spus că Revis mintea cînd ţi-a zis cine e Dancer?

Wesley rămase în picioare, cu trupul frumos şi masiv scăldat în lumina dimineţii ce pătrundea prin baracă.

– Devon Macalister e prietenul meu, un foarte bun prieten şi ar fi foarte greu de dovedit că e şeful unei bande. Şi totuşi – făcu o pauză – are acces la informaţii şi cunoaşte într-adevăr pădurile: Fir-ar a dracului! înjură Wesley deodată şi dispoziţia i se schimbă de la cea a unui amant în cea a unui om preocupat.

Şi Leah avea gîndurile ei negre. Pentru Wesley era uşor să-i alunge frica, dar Leah nu putea. Încă mai vedea ura din ochii femeii pe care Revis o rănise. Oare ura asta se va vedea şi în ochii altora?

Coborînd muntele, erau tăcuţi, fiecare adîncit în propriile gînduri.

Capitolul 24

Leah stătea pe deal, ţinînd calul de frîu şi uitîndu-se la ceea ce soţul ei îi spusese că era noul ei cămin. Nu era ca plantaţia *Stanford,* dar era mare şi întinsă, cu două grajduri pentru cai, trei magazii, acri de teren cultivat şi o casă lungă, în formă de L.

– Nu departe de casă e un izvor, spuse Wesley, iar săptămîna asta o să-ţi fac o bucătărie de vară. Tăcu. Îţi place, Leah? întrebă el încet. Nu e chiar precum casa în care şi-a adus Travis mireasa, dar va fi, îţi promit.

Se întoarse şi îi zîmbi.

– E mai bine decît am sperat vreodată. Îmi place foarte mult.

– Justin şi Oliver au făcut ceva reparaţii la casă.

Se uită în altă parte, pentru că nu voia să creadă că îşi aducea aminte că a spus că nici nu poate suporta să doarmă în casă, pentru că în ea ar fi locuit ea şi nu Kim.

Încălecară şi, în timp ce se îndreptau către pămîntul lui Wesley, veniră trei ciini să-i întîmpine. Dintr-un grajd ieşi Oliver Stark, cu mînecile suflecate.

– Ce bucuros sînt să vă văd! Am o iapă care e pe cale să fete. Ştii ceva despre cai?

Wes descălecă şi în cîteva secunde se luă după Oliver.

– Casa e a ta, Leah, strigă el, peste umăr.

Pentru un moment, Leah rămase acolo, studiind casa şi stîlpii porţii. A ei. Casa ei, soţul ei. Cu luni în urmă, în Virginia, îşi imaginase toate astea. Sperase că Wes se va îndrăgosti de ea şi se gîndea că o va trece pragul casei şi vor fi o imagine fericită, o imagine a fericirii matrimoniale.

Dar realitatea era că trebuia să intre singură, soţul ei s-ar putea să fie sau să nu fie îndrăgostit de Kimberly, Leah era cunoscută public ca hoaţă, iar Wes nu se ştie dacă era îndrăgostit de soţia lui.

– Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa.

Leah se uită într-o parte şi în cealaltă a calului ei şi văzu doi băieţi gemeni, identici, oacheşi şi cu ochi albaştri strălucitori.

– Eu sînt Slade, zise unul dintre ei.

– Şi eu sînt Cord Macalister. Bine ai venit.

– Lucrăm pentru Wes. De fapt, ne ocupăm ca treaba aici să meargă bine cînd el lipseşte, zise Slade.

– Wes are prostul obicei de a ne confunda. N-ai vrea să vezi casa?

– Sau terenurile? Sau oraşul? Sweetbriar nu e mare lucru, dar asta e tot ce-ţi putem oferi.

– Te ajut să cobori.

– Te ajut şi eu.

– Staţi puţin! rîse Leah. M-aţi luat cam repede. Da, aş vrea să cobor, da, aş vrea să văd casa, dar nu, mulţumesc, nu vreau în oraş. Cel puţin nu azi.

Cord ocoli calul pentru a ajunge lîngă fratele lui şi erau de nedeosebit.

– Permiteţi, zise Slade, cu braţele întinse.

– Şi mie, adăugă Cord.

Umorul lor era molipsitor şi Leah le dădu voie ambilor tineri s-o ajute să coboare, şi ei o făcură cu uşurinţă şi graţie, de parcă ar fi ajutat dintotdeauna femeile să coboare de pe cai.

– Nu e mare lucru, zise Cord. Sau oare Slade?

– Dar am făcut ce-am putut mai bine. Justin ne-a spus atît de multe despre tine, încît am vrut să aranjăm casa cît mai drăguţ.

– Ne-a povestit de tine şi Bud şi Cal.

– Atunci, i-aţi întîlnit şi pe ei? Sînt bine? întrebă Leah.

– Bine! pufni Slade. Afară de faptul că la început am crezut că sînt tauri şi aproape că era să-i ducem la păscut, recunosc că sînt destul de bine.

Rîzînd din nou, se îndreptară către uşa casei.

– Stai puţin, oare mireselе nu trebuie să fie trecute pragul în braţe? întrebă Slade.

– Ba da, dar de către soţii lor, se auzi o voce groasă în spatele lor.

Se întoarseră cu toţii către Wesley.

– Doar nu plănuiaţi să-mi duceţi voluntar soţia în braţe, nu?

– Nu, domnule, spuseră băieţii, cu ochii mari. Nici măcar nu ne-a trecut prin cap.

Wesley înaintă, rîzînd şi clătinînd din cap.

– Cărați-vă de aici și întorceți-vă înapoi la lucru – și nu mai flirtați cu soția mea, strigă el, în timp ce ei o luară la fugă, după ce îi făcuseră cu ochiul lui Leah.

– Drăguți băieți, zise Leah.

– Da! spuse Wesley. E bătaie pe ei în orașul ăsta. Fiecare femeie care îi vede se îndrăgostește de ei și li s-a urcat la cap. Tatăl lor, împreună cu mine, sîntem singurii care le impunem ceva disciplină. Acum, despre căratul acela. Aplecîndu-se, o luă în brațe.

– Știi de unde vine obiceiul acesta, nu? Romanii și-au capturat nevestele și le-au dus cu forța în casele lor. Tu ești o mireasă năzuroasă, Leah? Va trebui să te tîrăsc cu forța la noapte în patul meu?

Ea îl privi serioasă.

– Mi-e teamă că nu. Cînd e vorba de... asta, se pare că nu rezist prea bine.

Rîzînd, o sărută lung și senzual, în timp ce o ducea în casă. Încă ținînd-o în brațe, părea că vrea să-i vadă reacția.

Pentru Leah, căsuța era foarte drăguță. Era mare, cu mobilă simplă, ferestre cu geamuri, un șemineu mare de piatră, un hol în stînga și frumosul ei război de țesut, nu departe de șemineu.

– Dormitor? întrebă ea, arătînd cu capul către hol.

– Cu un pat enorm, cu saltea. Nu s-a făcut nici o economie cînd a fost vorba de camera aceea.

Îi zîmbi.

– E o casă foarte frumoasă. Îmi place mult.

– Nu ești dezamăgită că nu e precum casa lui Travis?

– Nu, zise ea sinceră. M-am născut într-o mlaştină, şi casa asta mi se potriveşte mai bine decît conacul lui Regan.

– Mmm, zise el, fornăind. Nu sînt sigur că îmi place ca locuinţa mea să fie comparată cu o mlaştină.

Înainte ca ea să poată răspunde, o sărută din nou, apoi o puse jos.

– Trebuie să mă duc să supraveghez naşterea. De orice ai nevoie, spune-i lui Oliver, sau dacă trebuie, du-te la gemeni. Va trebui să le dublez volumul de muncă ca să-i ţin departe de tine. Problema e că pretind că sînt ba unul, ba celălalt şi nu ştii care munceşte şi care nu. Ne vedem mai tîrziu.

Spunînd asta, ieşi pe uşă.

Se uită prin casă, realizînd că era a ei şi îşi spuse că totul va fi în regulă. Wesley o va iubi din ce în ce mai mult, pentru că îi va fi o soţie bună, Kimberly nu va avea nici o putere asupra lui şi toată lumea de peste tot va trăi fericită pînă la adînci bătrîneţi.

Zîmbind, începu să aranjeze casa în stilul ei. Era mult mai mare şi mai curată decît cocina în care crescuse ea, împreună cu numeroasa ei familie.

În dormitor erau geamantanele ei, cu hainele pe care i le dăduse Nicole. Scoase o cămăşuţă fină de mătase din geamantan şi îi trase firele cu mîinile ei aspre.

– Începem cu principalul, zise ea tare. Înainte de curăţenia din casă şi mîncarea de pe masă, Wesley va veni acasă la o soţie frumos mirositoare, cu pielea parfumată şi dată cu cremă. Începu să

caute prin bucătărie ingredientele pentru cremele şi loţiunile pe care o învăţaseră să le prepare Nicole şi Regan.

Cîteva ore mai tîrziu, pielea şi părul i se refăcuseră după timpul petrecut în pădure. Nu mai avea mîinile aspre şi roşii, iar părul îi cădea moale şi ondulat, pentru că îl uscase în faţa focului. Soarele aproape apusese, nu gătise nimic şi spera ca Wesley să nu se înfurie. Pentru a-i încuraja simţul umorului, se îmbrăcase cu o cămăşuţă semitransparentă, fără nimic pe dedesubt.

Cînd Wesley intră pe uşă, se opri, cu pălăria în mînă şi se holbă la ea. Lumina focului din şemineu dădea o notă de irealitate furoului ce îi acoperea trupul frumos.

Nu-şi dădu seama cînd pălăria îi căzu pe podea, pentru că păşise către ea, îmbrăţişînd-o, în timp ce părul ei des îi acoperea antebraţele.

– N-am gătit nimic, şopti, cînd Wes îşi coborî buzele către gura ei.

– Iar eu n-am de gînd să mă spăl, răspunse el. Dacă poţi trece peste asta, te iert şi eu.

Leah se lipi de el. Muncise în pădure şi hainele îi erau ude de transpiraţie, iar părul i se cîrlionţase pe gît. Îşi strecură degetele prin buclele lui.

Wesley începu s-o sărute pe gît, iar mîinile lui o mîngîiau pe braţe. Trupul ei era fierbinte de la căldura focului, iar transpiraţia lui o umezise.

Wesley o luă în braţe, o duse în dormitor şi o aşeză în pat cu gingăşie.

– Scoate astea de pe tine, îi comandă cu voce groasă, şoptită.

Lumina soarelui, ce stătea să apună, pătrundea pe unica fereastră, înconjurînd-o pe Leah într-o nuanţă aurie; arăta superb, în genunchi pe pat, cu materialul ce se unduia pe trupul ei. Încet, îşi dădu în jos breteluţele de mătase ce susţineau furoul. Apoi, ridicîndu-şi capul pentru a-l întîlni privirea, îşi strecură languros mîinile pe după breteluţe, dar încă reuşi să-şi menţină trupul ascuns după material. Într-o secundă îl smulse de pe ea şi i-l întinse.

– Şi acum tu, murmură ea, jucîndu-se cu mătasea.

Zîmbind pervers, Wesley îşi scoase fiecare haină de muncă, le aruncă într-un colţ şi dădu s-o ia în braţe.

Leah nu se aşteptase la atîta grabă, aşa că se roti şi sări din calea lui. Cămaşa de mătase rămăsese prinsă sub Wesley.

– Ce chestie micuţă şi drăguţă, zise el, scoţînd materialul de dedesubt şi apoi aruncîndu-l pe podea. Vino încoace, comandă el.

Leah stătea lîngă marginea patului, încercînd să-şi acopere trupul cu mîinile.

– Nu, zise ea încet. M-am chinuit toată ziua ca să miros bine şi acum te aştepţi să mă tăvălesc cu un bărbat transpirat şi murdar? Doamnele nu...

O prinse de gleznă, o trase în pat şi o tîrî pînă către el.

– Presupun că va trebui să miroşi şi tu puţin a transpiraţie. Spunînd asta, o trase sub el şi îi acoperi trupul curat, frecîndu-se de ea, mînjind-o cu transpiraţia lui. Mîinile îi desfăcură picioarele şi începu s-o mîngîie în interiorul coapselor, iar apoi buzele luară locul mîinilor. După aceea îi sărută

picioarele, iar limba lui îi mîngîie degetele fine şi tălpile.

Leah aproape că ţipa de dorinţă, cînd el se ridică, aşezîndu-se pe ea. Îi sărută buzele o clipă.

– Răspunsul e tot „nu"?

– Nu, răspunse ea, apoi deschise ochii. Adică, da. Oh, Wesley. Oftă şi îl trase mai aproape, înconjurîndu-i picioarele cu ale sale.

Făcu dragoste cu ea tandru, atît de încet, încît o înnebuni şi se agăţă de el cînd, în cele din urmă, o apucă puternic şi mări ritmul mişcărilor, ce îi conducea pe amîndoi pe culmile extazului.

Stăteau întinşi, îmbrăţişaţi, cu pielea umedă.

– Ai de gînd să-mi dai să mănînc? murmură Wesley pe după umărul ei.

Rîzînd, Leah îi dădu un ghiont.

– Cred că luna de miere s-a terminat. Dar să ne spălăm mai întîi.

Rostogolindu-se de pe ea, Wesley pufni.

– Ar cam trebui să te speli. Miroşi de parcă ai fi muncit toată ziua în pădure.

– Fir-ai să... exclamă ea, dîndu-i cu pumnii în piept.

– Îmi place la nebunie, Leah, cînd te înfurii. Acum opreşte-te, nu mă mai întărîta şi du-te şi fă-mi ceva de mîncare.

– Şi dacă nu vreau? îl provocă ea.

– O să fac şi altceva cu fundul ăla mic şi drăguţ al tău, ca de exemplu să-i trag o palmă. Ameninţarea lui era fără sens, pentru că începuse s-o sărute, iar ea se lipi toată de el.

Cineva ciocăni tare la uşă, iar ea se îndepărtă.

– Probabil că sînt Bud şi Cal. Se pare că ai promis că o să le găteşti.

– Cînd? Oh, da, cînd trebuiau să mă ducă înapoi în baraca lui Revis. Dar nu am gătit nimic în seara asta.

Wesley se aşează pe marginea patului.

– Sînt sigur că vor înţelege cînd le vei explica faptul că ţi-ai petrecut ziua gătindu-te, ca să mă seduci.

– Pot să le spun că ţi-am aruncat cu mîncarea în cap. Vor înţelege şi mai bine.

Ciocănitul se auzi din nou.

– Haide, îmbracă-te, zise Wesley, trăgîndu-şi pantalonii. Poţi să frigi jumătate de porc şi va fi de ajuns. Ştii, cred că îmi place să fac dragoste cu tine într-un pat. Spunînd asta, ieşi din cameră şi, cîteva momente mai tîrziu, Leah îl auzi vorbind cu Bud şi cu Cal.

Se îmbrăcă rapid, îşi strînse părul şi se duse să le ţină companie. Era evident că tinerii erau atît de bucuroşi s-o vadă, încît nu se vor supăra că nu e nimic de mîncare.

În timp ce Leah prăjea carne şi cartofi, fierbea porumb şi ungea unt pe pîine, toţi discutau. Bud şi Cal povesteau calmi despre ferma lor, despre animalele pe care aveau de gînd să le cumpere şi despre ce fel de casă construiau.

– Poate că ar trebui să construiţi două case, sugeră Leah, în caz că vă veţi căsători.

Bud şi Cal, se uitară unul la celălalt.

– Nici o femeie nu s-ar mărita cu noi. Femeilor le e frică de noi.

– Mie nu mi-e frică, zise ea, cu cîte o mînă pe umerii lor, şi pariez că Sweetbriar e plin de femei care se vor îndrăgosti de voi.

– Dacă Abe a reuşit, veţi reuşi şi voi, zise Wesley cu gura plină de porumb.

Încet, Bud şi Cal începură să zîmbească.

– Ce ziceai de fratele meu? întrebă Leah, umplîndu-le farfuriile cu mîncare.

– Am uitat că ai stat toată ziua în casă, „muncind", zise Wesley, privind-o cu ochi veseli. Nu aveai cum să auzi de Abe.

– Îmi spune şi mie cineva?

– Ai onoarea, Bud, zise Wes. După tonul vocii, părea că mai are puţin şi izbucneşte în rîs.

– Abe s-a îndrăgostit, zise Bud blînd, atent la mîncare.

Leah se aşeză.

– E adevărat? îl întrebă pe Wes.

– Atît cît se poate spune, răspunse Wes. Numai cînd s-a uitat o dată la domnişoara Caroline Tucker, şi s-a îndrăgostit. Două zile mai tîrziu, a cerut-o de nevastă.

– De nevastă? Vorbeşti despre fratele meu, Abe? Nu e o greşeală? Abe nu a iubit în viaţa lui pe altcineva în afară de propria persoană.

– O face acum. Dă-mi cartofii, Cal, zise Wes. Habar nu aveţi băieţi, ce norocoşi sînteţi că are cine să vă dea de mîncare.

– Mai spuneţi-mi, se rugă Leah. Nu mi-aţi spus nimic despre treaba asta. Cum e Caroline Tucker?

Lui Wes aproape că îi scăpă friptura pe jos.

– Descrie-o tu, Bud.

– Cam de mărimea mea, a fost răspunsul lui Bud.

Leah nu putea să creadă.

– Puţin mai scundă ca noi, zise Cal.

– Wesley! îl ameninţă Leah.

– Nu am fost acolo, dar Oliver a zis că fratele tău a ajuns în oraş, a dat cu ochii de... ăh, durdulia domnişoară Tucker şi s-a îndrăgostit. I-a spus lui Oliver ceva de genul că n-o să-i mai fie niciodată foame; probabil că i-a plăcut ideea. S-a luat după ea prin oraş, pînă cînd l-a invitat la cină, cu părinţii ei şi, în timpul mesei, s-a ridicat în picioare şi i-a ceut mîna lui Caroline. Le-a spus că a fost hoţ şi că a făcut ceva rele în viaţa lui, dar cu ajutorul lui Caroline, avea de gînd să devină alt bărbat.

– Dumnezeule! a fost tot ce a putut răspunde Leah, zăpăcită complet de veşti.

Terminară masa, Wesley aduse pipe şi le împărţi.

În timp ce Leah făcea curat, se gîndea cît de bine s-a simţit. Încă mai strălucea după ce făcuse dragoste cu Wes, şi în spatele ei erau oameni la care ţinea. După ce Bud şi Cal plecară, Leah şi Wes se îmbăiară reciproc în cada cu apă fierbinte şi încheiară seara făcînd dragoste senzual, pe podea, în faţa şemineului.

Cînd se duseră în pat, se cufundară unul în braţele celuilalt.

În dimineaţa următoare, Wesley se sculase cu mult înaintea răsăritului soarelui, în timp ce Leah se apucase de treburile zilnice şi se uita atentă, pentru prima oară, împrejurul noii ei case.

Numărul animalelor de la fermă era impresionant. O duzină de gîşte şi vreo treizeci de raţe.

În spatele casei era construit un coteț închis pentru pui, iar Leah se duse cu poala plină de porumb, să-i hrănească. În stînga se auzeau porcii grohăind și în spate era țarcul pentru oi.

– Lînă, zise ea, zîmbind. Lînă pentru prețiosul ei război de țesut.

Ieși din țarcul puilor încă zîmbitoare, dar zîmbetul îi dispăru instantaneu. Venea Wesley spre ea și în brațe avea formele inconfundabile ale doamnei John Hammond – Kimberly.

Capitolul 25

– Cred că a leşinat, zise Wesley îngrijorat.

– I-ai cerut-o tu?

– Leah, o avertiză Wes. O duc în casă. Poate că are nevoie de ajutor.

– Sînt sigură, zise Leah încet, dar îl urmă. Pune-o pe pat, îl dirijă ea, şi poţi să te întorci la treabă. Am eu grijă de ea.

– Mă sperie de moarte cînd face aşa, spuse Wes încruntat. Crezi că ar trebui să aduc un doctor?

– O să fie bine, acum, te rog, du-te.

Wesley se supuse, fără nici o tragere de inimă.

– A plecat, zise Leah. Acum poţi deschide ochii.

Kimberly se sculă zîmbind din pat.

– Ce drăguţ! Pat cu saltea! Arăţi atît de drăguţă, Leah. Chipul i se strîmbă. Eu nu mai am timp să arăt drăguţă. Uită-te la părul meu. Murdar de noroi.

– Ce vrei, Kimberly? întrebă Leah categorică. Ai crezut că leşinul o să-l impresioneze pe Wesley?

Se uită la Leah cu tristeţe în ochi.

– Nu intenţionasem să leşin, dar lui Wesley i-a plăcut întotdeauna atît de mult. John nu poate să

sufere cînd leşin. Îmi spune lucruri atît de îngrozitoare, încît n-am mai făcut-o.

– Punct marcat la John, murmură Leah.

– Dar lui Wesley îi place cînd femeile leşină. Ai leşinat vreodată pentru el?

– Nu, Kimberly, spuse Leah răbdătoare. Acum am într-adevăr treabă. Trebuie să pregătesc micul dejun şi am alte treburi de făcut şi...

Deodată, Kim îşi cuprinse faţa în mîini şi începu să plîngă.

– Oh, Leah, se văită ea, nici măcar nu eşti bucuroasă că mă vezi. După ce mi-ai ruinat întreaga viaţă, cred că ar trebui să ai măcar puţină compasiune faţă de mine. M-am măritat şi nici măcar nu m-ai întrebat despre asta şi eşti singura prietenă mai bună pe care o am.

Prin trupul lui Leah treceau valuri de vinovăţie, în timp ce se aşeză pe pat şi o luă pe Kimberly în braţe.

– Cum a fost nunta ta, Kimberly?

Kim începu să se smiorcăie.

– Îngrozitoare! Pur şi simplu oribilă, îngrozitoare, teribilă, aşa a fost. Singurii oameni care au participat, au fost un bărbat slăbănog, Lester, cu soţia lui şi John şi cu mine. Nu a venit altcineva să-mi vadă rochia drăguţă, nimeni nu ne-a urat fericire.

Se uită la Leah.

– Era rochia pe care aş fi purtat-o dacă m-aş fi măritat cu Wesley, dacă nu mi l-ai fi luat tu. Oh, Leah, încă nu înţeleg de ce ai făcut asta. Wesley era tot ce aveam cu excepţia lui Steven, care nu m-a putut suferi niciodată.

– Kimberly, începu Leah, neştiind ce să spună.

Kim se ridică de pe pat şi se aşează în faţa lui Leah.

– Uită-te la rochia asta îngrozitoare. E maro! M-ai văzut vreodată îmbrăcată în maro? John zice că e mai practică pentru toate treburile pe care mă pune să le fac. Şi uită-te la mîinile mele! Sînt roşii şi aspre. Oh, cît îmi doresc să nu mi-l fi luat pe Wesley.

– Dacă l-ai fi avut pe Wesley, tot ar fi trebuit să munceşti. Eu nu am servitori şi acum trebuie să mă apuc de gătit. Trecînd pe lîngă Kim, se duse lîngă foc.

Kim se luă după ea.

– Dar cel puţin Wesley nu m-ar fi pus să fac noaptea lucruri la care John mă forţează.

Leah privi în sus, exasperată.

– Toţi bărbaţii vor „să faci asta noaptea", iar Wesley nu face excepţie.

– Dar Wesley este aşa de... forţos?

– Da! Uite, stai jos şi curăţă cartofi.

– Asta ştiu să fac, zise Kim, luminîndu-se la faţă, luînd un cartof şi trăgîndu-şi un scaun. Eşti supărată pe mine, Leah? întrebă ea după un moment.

– Ce-ţi pasă? izbucni ea, apoi se calmă. Kim, încerc să fiu răbdătoare. Nu am intenţionat să fac rău nimănui şi dacă îţi aduci aminte, Wesley e cel care a hotărît să rămînem împreună, aşa că poate că pe el ar trebui să fii supărată.

– Mda, bărbaţii, spuse Kim cu blîndeţe, curăţînd cartoful. Wesley te place mai mult, pentru că eşti atît de extraordinară. S-au întîmplat atîtea în jurul tău. Sînt sigură că Steven s-a înecat pentru că voia să te impresioneze, şi Justin s-a îndrăgostit de tine,

apoi Wesley a decis că eşti mult mai interesantă decît mine. Şi eşti, Leah. Singurul lucru interesant pe care eu ştiu să-l fac, este să leşin, iar soţului meu nici măcar nu-i place. Deci, vezi, în realitate a fost vina ta. Intenţionezi să-l păstrezi pe Wesley, sau îl pot avea înapoi într-o zi?

– Kimberly, zise Leah rar, vorbeşti despre desfacerea a două căsătorii. N-o poţi face aşa uşor.

– Nu ştiu. Prietenul lui Wesley, Clay, a fost însurat cu Nicole, apoi s-a însurat cu altcineva, apoi iar cu Nicole. Şi adevărul e că nu-mi place prea mult de John.

– Atunci, de ce te-ai măritat cu el?

Se opri din curăţatul cartofilor.

– A fost oribil, dar după ce Wesley te-a ales pe tine, am simţit că nu mai sînt drăguţă. Ştiu că e prostesc, dar aproape că m-am simţit urîtă şi cînd John m-a cerut de nevastă, asta m-a făcut să mă simt din nou drăguţă, aşa că am zis „da". Wesley a fost întotdeauna atît de bun cu mine.

– Dar John e rău, pentru că te pune la treabă şi îţi face lucruri urîte în pat? Leah curăţase aproape o oală de cartofi, în timp ce Kim nu îl terminase nici pe primul.

– Mai mult sau mai puţin, zise Kim, dar înainte de a apuca să continue, afară se auzi ga-ga-ul gîştelor şi intră Wesley, urmat de Oliver şi de gemenii Macalister.

– Am uitat să-ţi spun că vin şi ei la masă.

Leah nu mai avu timp decît să dea o dată din cap, înainte de a pune mai multe ochiuri şi şuncă în tigaie.

Kimberly se comporta de parcă toți bărbații din cameră veniseră s-o vadă pe ea, se înfoie pentru că gemenii flirtau cu ea și se plîngea drăguț lui Oliver că fratele lui, Justin, s-a purtat urît cu ea.

– Oh, ce bine a fost, se alintă Kim, cînd rămase din nou singură cu Leah. La mine acasă nu e niciodată așa de bine, Leah. John e plecat toată ziua. Pot să stau cu tine? O să te ajut la ce ai nevoie și mai tîrziu poate o să-mi faci ceva la părul ăsta, ca să fie frumos și strălucitor ca al tău.

Leah știa că Kim va fi o belea toată ziua, dar nu avea inima să-i refuze cererea.

– Poți să rămîi, spuse Leah și fu răsplătită cu brațele lui Kim care o luară de gît.

– Îți mulțumesc atît de mult, Leah. E atît de bine să ai o prietenă.

Petrecură ziua împreună, Kim trăncănind permanent despre viața ei de fată, dansuri și tineri chipeși, în timp ce făcea încet treburile la care o punea Leah. Nu se mai plînse de faptul că Leah „i l-a luat pe Wesley" și nici nu mai discută despre soțul el, John.

Surprinzător pentru Leah, Kim se dovedi a fi o companie plăcută. Era înceată, dar odată ce înțelegea ce avea de făcut, se străduia atît cît putea, iar după-amiază, rîseră împreună, în timp ce Leah îi spăla lui Kim părul blond și des.

Către seară, cînd Kim trebuia să plece, avea lacrimi în ochi.

– Nici o altă femeie nu a fost așa de bună cu mine, se plînse, încet. Toate au fost ca Regan, atît de rele cu mine.

Leah rămase tăcută, acceptînd complimentul, fără a-i explica exact de ce femeile o displăceau atît de mult pe Kim. Poate că era de vină felul în care se purta cu ele, de parcă nu ar fi fost şi nu ar fi trebuit să existe.

– Te rog să mai vii, spuse ea sinceră, cînd Kim plecă. M-am simţit bine.

La cină, Wesley anunţă calm că dimineaţă va merge în Sweetbriar cu Leah, Cal şi Bud.

Pe cele trei chipuri apăru imediat frica.

– Nu e decît un orăşel mic şi liniştit, zise Wes puţin dezgustat. Nimeni n-o să vă facă rău. Afară de ce le-a povestit Abe oamenilor, nimeni nu ştie ce s-a întîmplat în munţi. Justin, Oliver şi John nu au scos un cuvînt, aşa că sînteţi în siguranţă.

– Dar femeia pe care a împuşcat-o Revis? întrebă Leah încet. El a spus la toţi oamenii cine sînt şi unde locuiesc. Aici sînt în siguranţă, dar asta n-o să dureze dacă apar în oraş.

– E absurd, Leah! zise Wesley exploziv, apoi îşi încordă maxilarul. Şi voi doi?

Bud se uită la Cal.

– Noi o să stăm aici cu Leah, spuse Cal încet.

– Dracu' să vă ia pe toţi! strigă Wes, sărind în picioare şi scaunul i se rostogoli. Nu o să trăiesc cu o adunătură de laşi. O să veniţi cu mine mîine dimineaţă, chiar dacă va trebui să vă iau pe sus.

Nimeni nu rîse la ideea că Wes sau orice bărbat ar încerca să-i ia pe sus pe Bud şi pe Cal, aşa că toţi trei se uitară în ceştile cu cafea şi dădură din cap.

– Aşa e mai bine, zise Wes. Mă duc să văd de vaci. Ieşi din cameră şi se observa că încă mai e furios.

– Nu ne-a plăcut de Revis, spuse Cal, dar ne-a plăcut să stăm departe de oameni. Oamenilor le e frică de noi.

Leah nu voia să se gîndească la tot ce s-ar fi putut întîmpla a doua zi. Wesley ar putea avea probleme cu bărbatul acela despre care Revis a zis că ar fi Dancer – Devon Macalister; era posibil ca oamenii să rîdă de Bud şi de Cal, iar aceştia ar fi suferit, iar ea... la ea nici nu voia să se gîndească.

Îşi ridică privirea şi se uită la Bud şi la Cal. Era obişnuită să-i vadă cu piepturile dezgolite, îmbrăcaţi cu blănuri de oaie şi piele, dar poate că dacă ar purta bluze, oamenii i-ar plăcea şi nu ar mai rîde de ei...

– Aveţi vreo cămaşă?

– Nu mi se potriveşte nici una, răspunse Bud.

– Bineînţeles, zise Leah, ridicîndu-se în picioare şi uitîndu-se prin bucătăria în care trebuia făcută curăţenie. Dacă mă ajutaţi în seara asta, o să vă fac la amîndoi cămăşi. Cred că pot să le termin pînă mîine dimineaţă.

Imediat ce îşi dădură seama de ceea ce Leah voia să facă, tinerilor li se înviorară privirile.

– Credeţi că puteţi spăla vasele fără să le spargeţi?

Bud o privi indignat.

– Am făcut noi altele şi mai şi; putem spăla nişte vase.

Cînd Wesley se întoarse, îi văzu pe Bud şi pe Cal făcînd treburi femeieşti şi pe Leah tăind metri întregi dintr-un material de bumbac albastru.

Zîmbind, pentru că ştia că se întîmplase ceva, întrebă dacă poate fi de ajutor.

Leah nu se culcă pînă la trei dimineaţa. Cămăşile erau gata, în afară de butoniere, dar se gîndise că băieţii le puteau purta o zi şi aşa. Obosită, se urcă în pat lîngă Wesley, iar acesta, somnoros, o luă în braţe.

– Ai terminat totul?

Căscă şi dădu din cap.

– Data viitoare cînd mai adopţi pe cineva, sper că vor fi mai mici ca aştia doi. Trebuie să muncesc trei ore în plus pe zi, ca să-i hrănesc. Nu puteai adopta şi tu nişte pisici?

Leah nu îl mai asculta, pentru că adormise deja.

Zîmbind, o trase mai aproape şi adormi din nou.

Pentru Leah, soarele răsări mult prea devreme. Era atît de nervoasă, încît sparse un ou direct în foc, pentru că uitase că e nevoie şi de o tigaie. Iar Bud şi Cal, care veniseră la micul dejun, erau atît de emoţionaţi, încît mîncară cîte patru fripturi de porc, şase ouă, jumătate de pîine, trei mere coapte şi o potîrniche. O cantitate neînsemnată.

– Sper că nici unul dintre voi n-o să moară azi de foame, zise Wes, în timp ce Leah curăţa masa, dar nu răspunse nimeni. Oliver, Cord şi Slade veniră la muncă, în timp ce Wesley ducea mîncarea pentru după-amiază la căruţă. Era hotărît să-şi petreacă întreaga zi în Sweetbriar şi să le arate celor trei că lucrurile nu stau chiar aşa rău cum îşi închipuiau ei.

Leah şi Wes urcară în faţă, Bud şi Cal stăteau posomorîţi în spate; o porniră la drum.

Sweetbriar nu era foarte mare; cîteva case, un magazin general, un magazin pentru doamne, o

fierărie şi alte magazine. Ici şi colo. Nimic înfricoşător, dar ochii tuturor erau îndreptaţi asupra noilor veniţi.

– Se uită la noi, şopti Leah.

– Bineînţeles că se uită, zise Wes printre dinţi. Nu ne-au mai văzut niciodată.

Cînd coborîră din căruţă, către ei veni o femeie de vreo cincizeci de ani, iar Leah se dădu un pas înapoi, dar Wesley o împinse înainte.

– Ar trebui să fii Leah Stanford, zise femeia zîmbind. Am auzit multe despre tine de la Abe.

– Abe? întrebă Leah prosteşte.

– Sînt Wilma Tucker şi poate că nu ai auzit, dar fiica mea, Caroline, este logodită cu fratele tău. Vom fi rude. Fiul meu, Jessie, e senator acum, spuse ea, mîndră, vine la nuntă. Floyd şi cu mine sîntem într-adevăr mîndri de fratele tău şi tu nu semeni deloc cu el.

Leah începu să zîmbească, relaxîndu-se în acelaşi timp.

– Nu mi-am văzut fratele de mult timp, dar Wesley mi-a spus de nuntă. Pot să vă prezint nişte prieteni?

Bud şi Cal stăteau pe marginea căruţei. Leah îi făcu să se ridice dintr-o privire.

– Dumnezeul meu, zise Wilma, uitîndu-se în sus către ei. Ce mari şi frumoşi sînt.

– Aceştia sînt Bud şi Cal... Leah nu avea idee cum îi mai chema, dar cînd se uită la ei, aceştia îi zîmbeau Wilmei. Era evident că o plăceau pe femeie, pentru că nu îi era frică de ei.

– Haran, doamnă, spuse Cal încet.

Wilma zîmbi.

– Oh, da, aţi cumpărat pămînt lîngă al lui Wesley. Abe spunea... oh, uitaţi-o pe fiica mea.

Leah era bucuroasă că fusese avertizată în privinţa felului în care arăta Caroline Tucker. Caroline era pe cît de înaltă, pe-atît de lată, cu o figură drăguţă şi pistruiată. Poate că părea îngrozitoare, dar Leah descoperi imediat că o plăcea.

– Tu eşti Leah, zise Caroline, întinzînd o mînă micuţă şi grăsuţă. Abe zicea că eşti cea mai frumoasă femeie din lume.

– Aşa a zis? Leah era plăcut impresionată.

– Trebuie să mă întîlnesc azi cu el, dar nu l-am văzut nicăieri.

Şocată, Leah îşi dădu seama că şi-o imagina pe Caroline şi pe slăbănogul de Abe, împreună, în pat. Spera din toată inima să nu fie Caroline deasupra. Leah se îndreptă.

– Nu l-am văzut de cînd am venit.

– Dar tocmai l-am văzut eu, zise Wes, în timp ce verifica harnaşamentul cailor. Intra în casa aceea albă de la marginea oraşului.

– Acolo stă Lincoln Stark! zise Caroline furioasă, bătînd din piciorul surprinzător de mic. Abe iar joacă. Mi-a promis că n-o s-o mai facă. Oh, mamă!

Înainte ca Wilma să apuce s-o liniştească, Caroline o luase la pas în josul străzii, către casa albă.

Wilma era jenată.

– Abe a promis într-adevăr, zise ea cu sfială. Caroline ştie ce face şi cred că într-adevăr îl iubeşte pe Abe şi...

Se opri, pentru că se auzi o uşă trîntită [illegible] de tare, încît părea o împuşcătură şi cîteva secunde mai tîrziu se auziră ţipete înfundate în casa mică.

Cei cinci tăceau, ascultînd ceea ce păreau a fi mobile trîntite, iar un scaun zbură pe fereastră.

– Cred că ar fi mai bine să mă duc să văd ce se întîmplă, zise Wesley, uitîndu-se la Wilma, căreia începuse să-i fie frică.

– Sper să nu fie rănită Caroline, şopti Wilma şi toţi se luară după Wes, care avansa către casă.

Exact cînd ajunseră acolo, uşa se deschise în lături şi o pereche de cărţi zburară afară, ca nişte fulgi de zăpadă mari, purtaţi de vînt.

– Nici o femeie n-o să-mi spună mie... se auzi vocea lui Abe. Hei! Ai grijă! Să nu-l mai baţi pe Lincoln! Caroline, te previn!

Wesley urcă cele două trepte pînă la uşa deschisă, privi un moment înăuntru, cu gura căscată de uimire, apoi se dădu înapoi cu gura strîmbată într-un rînjet.

– Ea e în regulă? întrebă Wilma.

Abia abţinîndu-se să nu izbucnească în hohote de rîs, Wesley arătă doar cu capul către uşă.

În cîteva secunde, Caroline Tucker ieşi, cu trupul slăbănog al lui Abe aruncat peste umărul stîng.

– Lasă-mă jos, fir-ai a dracului de iapă umflată! ţipă Abe.

– Taci, Abe, că ne vede mama.

Abe amuţi imediat, în timp ce Caroline cobora scările, oprindu-se în faţa maică-sii.

– N-o să mai joace niciodată, mamă, spuse ea solemnă.

– Aşa e, doamnă Tucker, zise Abe. Caroline mi-a arătat calea luminată. Leah! Eşti chiar tu acolo? şuieră el, din poziţia cu capul în jos. Ai uitat că-s fratele tău? Trebe' să mă ajuţi.

Leah încerca din răsputeri să nu rîdă.

– Bună, Abe. Ce zi frumoasă, nu?

După ce se uită urît la sora-sa, începu s-o mîngîie pe Caroline pe spate.

– Caroline, iubito, zise el mai dulce, trebe' să mă respecți mai mult.

– Cred că acum o să-l duc pe Abe acasă, mamă, zise Caroline. Şi-o să am o vorbă cu Doll Stark despre fiu-său, care îl duce pe bărbatul meu în păcat.

– Eu? se auzi o voce din spatele lor. Rezemat cu greu de poartă, era un tînăr plăcut şi drăguț – sau mai bine zis, fusese. Acum, un ochi i se înnegrise, şi îi curgea sînge din nas. Abe al tău a început jocul. Nu a fost vina mea.

– Ha! pufni Caroline, cu nasul în vînt, şi plecă, mergînd ca o regină, aranjîndu-l pe Abe mai bine pe umăr.

Cuvintele lui Abe, zburară pe lîngă ei, duse de vînt.

– Ai fost drăguță acolo, Caroline. Ce mi-a plăcut cum l-ai pocnit pe Lincoln. Trebe' să aşteptăm pînă la nuntă ca să...?

– Şt, Abe, ordonă Caroline. Nu vorbi murdar.

– Da, dulceațo! zise Abe, mîngîind-o pe spate.

Wesley a fost primul care a erupt, aruncîndu-şi pălăria şi bătîndu-şi genunchii cu palmele, rîzînd în hohote.

Leah voia să-l oprească, de frică să nu o ofenseze pe Wilma, dar Wilma îşi ridică palmele rezemîndu-se de Wesley; cei doi rîdeau atît de tare, încît abia mai puteau sta în picioare.

– Așa sînt de cînd s-au cunoscut, zise Wilma printre sughițuri. Abe e înnebunit pentru că ea îl dorește.

– Iar Caroline e sălbatic de fericită pentru că e dorită de cineva, încheie Wesley. Sînt o pereche!

– Eu sîngerez de moarte și voi muriți de rîs, îi acuză Lincoln Stark.

Leah, încă șocată de întreaga scenă, nu putea totuși să rîdă, și cînd se uită la Bud și Cal îi văzu rînjind cu gura pînă la urechi, așa că se duse la Lincoln.

– Hai să văd dacă pot să-ți opresc sîngele.

Ceva mai tîrziu, Wesley se apropie, la fel de zîmbitor.

– Sînt aici niște oameni pe care vreau să îi cunoști. Sînt părinții gemenilor, Linnet și Devon Mecalister.

„Dancer",se gîndi Leah, spălîndu-și cîrpele sîngerînde, cu care îi șterse nasul lui Lincoln. Acum va fi expusă ca fiind hoață.

Capitolul 26

În timp ce Leah ieşea din căsuţă, se rugă ca Wesley să nu se enerveze, să fie răbdător şi să nu iasă la suprafaţă ceea ce simţea despre bărbatul care punea hoţiile la cale de ani întregi. Dar ceea ce o întîmpină pe Leah, era orice în afară de ce s-ar fi aşteptat.

Wesley vorbea cu Devon de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni, zîmbindu-i şi privindu-l entuziasmat. Macalister era înalt, slab, oacheş şi foarte chipeş. Avea părul grizonat, iar ochii îngustaţi, din cauza soarelui, îi completau trăsăturile frumoase. În spatele lui era o femeie drăguţă şi micuţă, cu o figură delicată, ochi mari, păr blond-închis şi un trup bine făcut şi subţire. Nu arăta cu o zi mai mult de douăzeci şi cinci de ani, dar probabil că era mai în vîrstă, odată ce era mama lui Slade şi a lui Cord.

– Nu poţi fi decît doamna Stanford, zise femeia, cu un accent nostim şi clar. Sînt Linnet Macalister. Iar aceasta... trase o fetiţă de după fuste, este fiica mea cea mică, Georgina. Cred că pe fiii mei i-ai cunoscut.

Leah o plăcu instantaneu pe această femeie încîntătoare şi se întreba cît de multe cunoştea Linnet despre activităţile ilegale ale soţului ei.

Fetiţa îi zîmbi timid lui Leah, apoi fugi către tatăl ei, trăgîndu-l de pantaloni, pînă cînd o luă în braţe.

– Leah, iubito, vino încoace. Vreau să-l cunoşti pe Mac.

Leah ştiu imediat că va fi greu să îl displacă Devon Macalister.

– Încîntată de cunoştinţă, domnule Macalister.

Bărbatul îşi privi soţia de parcă s-ar fi amuzat de o glumă comună.

– Să-mi spui Mac, zise el cu o voce joasă şi plăcută. Wes spune că îţi place ţesutul. Lynna are nişte modele de ţesături, iar Miranda toarce lîna.

– Miranda e fata noastră cea mare, explică Linnet. În dimineaţa asta e în vizită la fata cea mare a lui Corrine Tucker şi o să se întoarcă în curînd. Poate că ar trebui să îi lăsăm pe bărbaţi să discute de-ale lor şi să mergem să îţi arăt Sweetbriar-ul.

– E foarte drăguţ din partea ta, dar nu aş vrea să îţi răpesc prea mult timp. Adevărul era că Leah ar fi vrut să se aşeze în fundul căruţei şi să-şi pună o pătură pe cap. În felul ăsta ar fi fost sigură că nu o va recunoaşte nimeni.

– Haide, du-te, zise Wesley. Linnet îi cunoaşte pe toţi mai bine decît mine. Se uită urît la ea, avertizînd-o, în aşa fel încît să nu-l vadă decît ea.

– Dar cum rămîne cu Bud şi Cal? întrebă ea, încet. Se simţea mult mai în siguranţă cu bărbaţii lîngă ea, de parcă ar fi putut-o proteja.

Oftînd, Wesley o privi.

– Băieţii vor merge cu noi, iar Mac împreună cu mine, îi vom apăra cu preţul vieţii. Dacă se atinge cineva de băieţii tăi, o să-i aducem aici, legaţi. Fără proces sau altceva. Şi dacă...

– Opreşte-te! şuieră ea, dar zîmbi. Sînt... ştii tu cum sînt.

– Delicaţi, spuse Wesley serios. Se aplecă spre Mac. Vorbeşte de taurii aceia de acolo. Lui Leah îi e teamă că ar putea rîde cineva de ei şi le-ar răni sentimentele.

Mac pufni, nevenindu-i să creadă.

– Tu du-te cu Linnet, zise Wesley şi ne vom întîlni după-amiază, la magazinul lui Mac. Îi dădu o sărutare pe obraz. Şi-o să avem noi grijă de băieţii tăi.

Leah se simţi puţin pierdută cînd Wesley şi Mac, urmaţi de Bud şi de Cal, se îndepărtară, dar Linnet o făcu imediat să se simtă mai bine.

– Toată lumea din oraş moare de curiozitate să o cunoască pe noua nevastă a lui Wesley. Îl ştim pe Wes de ani de zile şi l-am văzut muncind din greu la ferma lui, aşa că bineînţeles că toată lumea e curioasă pentru cine făcea el toată munca, zise Linnet. Nu m-ar surprinde dacă ar veni toată lumea în Sweetbriar numai ca să te vadă.

Rîzînd de grimasa lui Leah, Linnet continuă.

– Va trebui să te obişnuieşti cu oraşul acesta. Aici nu se poate ţine un secret. Nu că ar fi bîrfitori, doar că sînt... grijulii, presupun. Cînd am venit aici prima oară, acum douăzeci de ani...

– Douăzeci de ani! spuse Leah, nevenindu-i să creadă. Dar acum nu arăţi mai mult de douăzeci.

– Ce drăguţă eşti. Fata mea cea mare are nouăsprezece ani. Uite că vine Agnes Emerson. Soţul ei

a murit cu cîţiva ani în urmă şi acum fiul ei Doyle le conduce ferma.

Ceea ce urmă a fost pentru Leah o enumerare confuză de nume şi chipuri. Erau oameni care veniseră în Sweetbriar cu un an sau doi în urmă, dar lumina aceea specială din ochii lui Linnet era rezervată pentru părinţii şi copiii celor care, spunea Linnet, erau în oraş de mai mulţi ani. Leah descoperi că e imposibil să-i reţină pe toţi. Îi cunoscu pe Nettie şi Maxwell Rowe şi i se spuse că fiica lor cea mică, Vaida, era învăţătoarea oraşului şi fiica lor cea mare, Rebekah, era măritată cu Jessie Tucker, care acum era senator.

– Se pare că toată lumea e foarte mîndră de Jessie Tucker, zise Leah.

Linnet zîmbi.

– Jessie inspiră admiraţia celor din jurul lui, indiferent ce ar face. Cîţi membri ai familiei Stark ai cunoscut?

– Să tot fie cîţiva, zise Leah, rîzînd. Cîţi sînt de fapt?

– Apare în fiecare an cîte unul. Gaylon Junior a plecat anul trecut în Houston să studieze. E un tînăr foarte inteligent şi noi toţi sperăm că va ajunge guvernator sau chiar preşedinte.

Mergeau prin oraş, se opreau pe la magazine şi salutau diferiţi oameni, iar Leah observă rolul puternic al comunităţii. În Virginia, indiferent de cîte ori îşi reamintea singură că a devenit o Stanford, încă se mai gîndea la propria persoană ca la o Simmons. Parcă o trăgea mlaştina, iar Regan şi Nicole, cu toată bunătatea lor, păreau întotdeauna create în altă lume, departe de cea a lui Leah.

Dar aici, în orășelul acesta micuț, cu toți oamenii îmbrăcați cu haine din materiale făcute în casă, bumbac sau lînă, uneori chiar peticite, începu să se simtă de parcă acolo ar fi fost locul ei. În ciuda a ceea ce o acuzase Wesley și anume că ar fi vrut plantația *Stanford*, Leah nu a dorit niciodată să fie bogată. Visurile ei erau despre siguranță, un loc unde să fie sigură că nu va mai lua bătaie. Plantația *Stanford* a fost sigură, dar vesela delicată, hainele de mătase, care o făceau permanent să se îngrijoreze că le-ar putea păta, manierele pe care trebuia să le țină minte, toate acele lucruri care erau normale pentru Regan și Nicole o făceau pe Leah să fie nervoasă permanent.

Orașul acesta era sigur și nu era formal. Majoritatea oamenilor pe care îi cunoscuse își bălmăjeau cuvintele și nu aveau pretenția să vorbească cum a învățat-o Nicole pe Leah, un stil pe care Leah și-l amintea cu dificultate. Linnet, în ciuda rochiei grosolane din bumbac, părea că emană un aer de doamnă, care îi amintea de Nicole.

Fata lui Linnet, Georgina, își pierdu timiditatea, cînd văzu o femeie în vîrstă ce mergea lîngă două gemene, și fugi către ele pentru a le întîmpina.

– Aceasta este mama lui Justin și Oliver, Esther, zise Linnet, cu tristețe în voce, în timp ce se apropiau de femeie. Doll aproape că a omorît-o pentru că au avut atît de mulți copii. Gemenele sînt nepoatele ei. Mama lor, Lissie, a murit la naștere.

O prezentă pe Leah lui Esther Stark și gemenelor de șase ani, iar apoi Linnet o duse pe Leah în magazinul Macalister.

– A cam crescut ceva în ultimii ani, explică Linnet, iar acum mă ocup de registre, așa că Devon are mai mult timp liber. Totul merge destul de bine, zise ea, visătoare.

În fața căminului stătea un bărbat bătrîn, slăbănog, ce cioplea un lemn.

– Asta e cea nouă? întrebă bărbatul.

– Permite-mi să ți-l prezint pe Doll Stark, zise Linnet. Aceasta e doamna Leah Stanford.

Leah îl salută cu o înclinare a capului, amintindu-și în același timp tot ce îi povestise Justin despre tatăl lui.

Doll se uită îndelung la Leah și păru că simte că îl displace.

– Cred că mă duc să-mi rezolv niște treburi, zise el, ridicîndu-se.

Cînd rămaseră singure în magazin, înconjurate de munți de mărfuri, Linnet vorbi încruntată.

– Acum e un bărbat foarte singur, de cînd Phetna și bătrînul Gaylon au murit. Văzînd expresia nedumerită de pe fața lui Leah, îi explică. După ce Devon și cu mine ne-am căsătorit, Doll obișnuia să stea aici cu prietenii lui, Gaylon și Phetna, dar cînd au murit, parcă s-a dus și viața din Doll. Devon a încercat să găsească pe cineva care să stea aici cu Doll, dar se pare că în ziua de azi nu mai are nimeni asemenea capacitate de inactivitate. Îl mai întreține doar călătorii ce trec pe-aici. Acum totul pare să se deruleze atît de rapid.

Leah simțea toată dragostea din vocea lui Linnet și era același lucru de parcă ar fi auzit o altă versiune a poveștii. Justin își disprețuia tatăl pentru lenea lui, iar alții îl iubeau pe Doll tocmai pentru asta.

Erau în magazin, cînd auziră afară țipătul unei femei.

– Asta e Miranda, zise Linnet fără răsuflare și o luă la fugă.

Afară, pe strada principală, alerga un echipaj de cai, care trăgea o căruță ce mergea dintr-o parte în alta a străzii, ca un bețiv. Pe locul din față era o tînără frumoasă, cu ochii măriți de frică și cu părul fluturînd în vînt, care încerca din răsputeri să stăpînească echipajul.

– Devon! țipă Linnet, în timp ce căruța trecu în goană pe lîngă ea și Leah. În următorul moment cele două femei o luară la fugă după căruță, iar chipul lui Linnet părea o mască a spaimei.

În stradă nu erau nici Mac, nici Wesley, pentru a putea vedea căruța, dar Bud și Cal erau. Era uimitor că bărbații aceștia masivi puteau acționa atît de agil. De parcă ar fi plănuit modul de acțiune, Bud o luă la fugă către spatele căruței, în timp ce Cal alergă în față. Bud sări în căruță și se duse către locul din față, către fata înfricoșată. O luă cu o mînă pe după mijloc, păstrîndu-și picioarele depărtate, adînc înfipte în podea.

Miranda țipă încet cînd Bud o atinse prima oară, apoi se întoarse și se agăță de el, încredințîndu-i viața, instinctiv.

În acest timp, Cal alerga în fața cailor și apucînd de hățuri își folosi trupul pentru a le opune rezistență. Pentru cîteva secunde era gata să fie tras dedesubt, tîrîndu-și călcîiele prin praf, apoi caii începură să încetinească și Cal cîștigă controlul.

Cînd Mac şi Wesley ieşiră din magazinul alimentar, îl văzură pe Bud în spatele căruţei, cu Miranda agăţată de el, în timp ce Cal strîngea hăţurile şi lega caii.

– Miranda, zise Mac cu răsuflarea tăiată şi, dintr-un pas, ajunse la căruţă. Vino încoace, prinţeso. Întinse braţele către ea.

Miranda, tremurînd şi încă înfricoşată, se uită de la tatăl ei la Bud, care încă o ţinea în braţe; închise ochii şi rămase pe loc.

– Ce...? începu Mac, dar Linnet puse mîna pe braţul soţului ei, în timp ce Bud se îndrepta către marginea căruţei.

Cal întinse braţele către Miranda.

– Doi, a fost tot ce a şoptit ea, înainte de a aluneca în braţele masive ale lui Cal şi a se ghemui în el.

Toţi cei din jurul celor trei nu puteau decît să se uite cu gurile căscate. Leah se întrebă dacă tînăra Miranda era întotdeauna atît de lipicioasă şi se mai întrebă de ce băieţii spuseseră că oamenii, în special femeile, se temeau de ei. Era evident că acestei tinere nu îi era frică de ei.

– Miranda! zise Mac ascuţit, privindu-l pe Cal în ochii mari şi negri.

Fata se întoarse şovăitoare către tatăl ei.

– Eşti bine? Eşti rănită pe undeva? întrebă Mac, cu maxilarul încordat.

– Nu, zise ea încet, fără a da semne că vrea să plece din braţele lui Cal. Sînt bine. Cînd Bud veni lîngă ea, ea îi întinse mîna.

Erau un trio ciudat, Miranda atît de mică, Bud şi Cal atît de mari, toţi trei îmbrăţişaţi, fără să le pese de ceilalţi.

– Miranda, zise Wesley cu voce amuzată, ţi-i prezint pe Bud şi pe Cal Haran.

– Tu eşti Cal şi tu eşti Bud, zise ea, înclinîndu-şi capul către fiecare. Vă mulţumesc că mi-aţi salvat viaţa.

Înainte să poată cineva scoate un cuvînt, Miranda îi uimi pe toţi, urcîndu-se pe scara căruţei, înconjurîndu-l pe Cal cu braţele pe după gît şi sărutîndu-l adînc. Linnet puse din nou mîna pe braţul soţului său cînd Miranda se duse la Bud, sărutîndu-l şi pe el. Fata se dădu înapoi şi puse o mînă pe umărul enorm al fiecăruia dintre ei.

– Haideţi cu mine să vă pregătesc ceva de mîncare.

Plecară împreună, lăsînd în urmă un grup mut de uimire.

– Ei bine, asta ar trebui să omoare romantismul, sparse Wesley tăcerea. Imediat ce află cît de mult mănîncă ăştia doi, o să fugă de ei.

– Nu-mi place asta, Linnet! explodă Mac. Nu-mi place deloc. Nu s-a mai purtat niciodată aşa. Cum naiba ai crescut-o pe fata asta, de se poartă aşa cu doi străini?

„Destul de calmă", se gîndi Leah, ignorînd proasta dispoziţie a soţului ei.

– Mi-e teamă că asta ţine de familia mea. Cred că fata ta tocmai s-a îndrăgostit.

– Îndrăgostit! izbucni Mac la ea. Nici măcar nu îi cunoaşte. Uneori, Linnet, spui vorbele cele mai...

– Devon, spuse Linnet dulce, să-ţi mai aduc aminte că m-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care te-am văzut? De ce s-ar purta fata noastră altfel?

Mac pufni.

– E o mare diferenţă între mine şi ăştia doi! Eu te-am salvat şi... Deodată furia îi dispăru. De care dintre ei crezi că s-a îndrăgostit? întrebă el greoi.

Oftînd, Leah privi către magazin.

– Sper să mă înşel, dar se pare că îi vrea pe *amîndoi*.

Înainte ca Mac să apuce să spună ceva, Wesley îi trase o palmă prietenească pe umăr.

– Felicitări, Mac. Doi gineri deodată. Şi crede-mă că vei avea nevoie de toate proviziile din magazin ca să-i hrăneşti.

Mac îi aruncă lui Wesley o privire neagră.

– Nici o fată a mea... apoi se opri, dezgustat. Femeile! spuse el printre dinţi. Haide Lynna, hai să vedem ce are acum de gînd.

Mac îşi urmă posomorît nevasta către magazin.

Întorcîndu-se, Leah îi zîmbi lui Wesley.

– Nu ştiu dacă asta rezolvă ceva sau acesta e doar începutul problemelor. Lui Bud şi lui Cal se pare că le place de Miranda, nu?

– Eşti geloasă? întrebă el, pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios. De acum încolo nu vei mai fi singura femeie din viaţa lor.

Arăta tentant, cu faţa luminată de soare şi cu ochii umbriţi de borurile pălăriei. Privirea i se opri pe buzele lui.

– Leah, zise el, cu voce răguşită. Nu te mai uita aşa la mine.

Jenată, îşi mută privirea în altă parte.

Se adunase o grămadă de lume cînd căruţa Mirandei agitase toată strada şi mulţi oameni rămaseseră, rîzînd, văzînd cum fata îşi răsplăteşte salvatorii, dar acum începuseră să se îndepărteze.

– Ea el strigă o femeie grasă, uitîndu-se fix la Leah.

Leah îngheţă pe loc. Nu era posibil să fi uitat vreodată chipul femeii. Cînd Revis i-a împuşcat soţul, ura femeii i-a ajuns lui Leah pînă în inimă.

– Ea mi-a omorît soţul, spuse femeia tare şi, în următorul moment, înaintă către Leah, cu pumnii strînşi.

– Criminalo! ţipă femeia. Criminalo!

Leah nu se mişcă, aşteptînd-o pe femeie, de parcă ar fi meritat ce urma să primească.

Wesley se aşeză între Leah şi femeia furioasă.

– Nu, zise el blînd.

– Ea l-a omorît, scrîşni femeia din dinţi. El a fost tot ce aveam pe lume. Trebuia să ne construim împreună o fermă. Acum totul s-a dus din cauza ei. Ţipînd în continuare, începu să-l lovească pe Wesley cu pumnii.

– Du-te în căruţă, Leah, zise Wesley calm. Du-te! Acum! comandă el, văzînd că ea nu se mişcă.

Leah încercă să-şi ţină capul sus, dar nu era uşor, pentru că simţea ochii tuturor aţintiţi asupra ei. Se urcă în căruţă, privind fix înainte.

După cîteva clipe, Wesley se aşeză lîngă ea şi plecară fără un cuvînt.

Leah nu îl învinuia pentru că nu vorbea cu ea. Şi începuse să creadă că Sweetbriar îi putea oferi siguranţă! Acea puţină siguranţă se dusese pe apa sîmbetei acum, la fel ca şi şansele de a-şi cîştiga soţul. Nici un Stanford nu va iubi o femeie acuzată de crimă.

Capitolul 27

Wesley stătea în magazinul Macalister, cu mîinile în buzunare şi cu umerii lăsaţi, comandînd diferite provizii. Afară ploua tare.

– Crezi că o să fie inundaţie? întrebă Doll.

– Nu ştiu, răspunse Wesley prost dispus.

– Pe-aici nu mai răsare soarele, se plînse Doll. Ce s-a întîmplat cu nevasta aia a ta? Doll se uită la Mac. N-am mai văzut-o de săptămîni.

Mac îşi ridică privirea de după tejghea.

– Găteşte pentru urşii ăia doi, zise el furios. Asta e, dacă fiică-mea nu e în stare. Wes, ar trebui să-ţi rup gîtul că i-ai adus pe ăştia doi aici. Miranda a plîns toată noaptea spunînd că ea îi vrea pe amîndoi şi al dracului să fiu dacă maică-sa nu s-a purtat de parcă ar fi fost o idee a naibii de bună.

Se duse pentru un moment în spatele magazinului şi reveni cu mai multe provizii.

– Altceva?

– Ştii ceva despre femei? izbucni Wes.

Doll pufni ironic.

După ce Mac se uită urît în direcţia lui Doll, zise:

– Înainte de a o cunoaşte pe Lynna ştiam multe despre femei, dar cu fiecare an care trece, parcă îmi dau seama că ştiu foarte puţine. Ai probleme?

Wesley se rezemă de tejghea, privindu-şi vîrful ghetelor.

– Şi eu credeam că înţeleg femeile, dar nu e aşa. Credeam că dacă ai o nevastă şi te porţi frumos cu ea, nu o baţi, îi oferi un cămin bun şi rochii frumoase, va fi fericită.

– Dar a ta nu e fericită, zise Mac. Femeile vor şi iubire.

Wesley oftă.

– Din punctul ăsta de vedere nu are de ce să se plîngă. O cam ţin ocupată.

Doll chicoti.

– Nu, zise Mac, nu e de ajuns pentru o femeie. Vrea să o iubeşti. Nu ştiu cum să-ţi explic. Doar ştii dacă o iubeşti.

– Oh, asta. Wes dădu din mînă. M-am îndrăgostit de Leah cu mult timp în urmă. Are mai mult curaj decît toţi cei pe care i-am cunoscut.

– Deci care e problema? întrebă Mac.

– Ţi-aduci aminte cînd, luna trecută, o femeie a acuzat-o pe Leah că i-a omorît soţul?

Mac se strîmbă.

– Asta e ziua în care i-a cunoscut pe băieţii ăia ai tăi. Nu e uşor de uitat. Dar credeam că ai îndreptat totul.

– Aşa credeam şi eu. Am găsit doi oameni care au fost acolo cînd Revis l-a omorît pe soţul acelei femei şi care l-au auzit pe Revis ameninţînd-o pe Leah. Nu puteam face altceva pentru ea, aşa că i-am adus pe cei doi prin oraş şi i-am lăsat să le

spună tuturor celor din Sweetbriar adevărul despre Leah.

Mac îl aprobă cu o înclinare a capului.

– Mi se pare rezonabil. Deci, ce e în neregulă cu nevasta ta?

Wesley se așează pe un butoi.

– Leah are mai mult curaj decît oricine, repetă el. Cînd am fost împușcat, și-a pus viața în pericol ca s-o salveze pe a mea, încă susținînd că nu mă place foarte mult. Bineînțeles că nu vorbea serios. Leah e nebună după mine, adăugă el repede. Pentru ea, nimic nu a fost prea mult vreodată, dar femeia aceea care a țipat la ea, a schimbat-o total. Acum nu face decît să muncească și să stea toată ziua în fața nenorocitului ăluia de război de țesut al ei. Și plînge din orice.

– O fi însărcinată? întrebă Mac. Femeile sînt ciudate în perioada asta.

– Nu cred. Am întrebat-o de douăzeci de ori ce e cu ea și nu face decît să plîngă și să spună că nu va mai fi respectată niciodată.

– Presupun că i-ai povestit despre cei doi, nu?

– Bineînțeles, răspunse Wesley. I-am adus și acasă, dar Leah spune că vorbele lor nu contează, pentru că femeia crede în continuare că ea i-a ucis soțul. Toată lumea din Sweetbriar cunoaște jafurile lui Revis și am povestit cîtorva familii cum de Leah s-a alăturat bandei, pentru că eu am fost rănit și m-au crezut. Nimeni din oraș nu e împotriva lui Leah, în afară de bătrîna aia nebună, dar Leah nici nu vrea să audă. Nu vrea să vină în oraș, nu vede pe nimeni în afară de Kimberly, Bud și Cal.

Pentru cîteva minute se aşternu liniştea în magazin; nu se auzea decît ploaia, ropotind pe acoperiş.

– Nu mi-au plăcut niciodată Haynes ăştia, spuse Doll încet.

Mac nu pricepu pe moment şi trecu un timp pînă să vorbească.

– Crezi oare că cineva a plătit-o pe femeie ca să-şi susţină povestea cu Leah în continuare?

– S-o plătească? Să mintă despre Leah? Lui Wesley nu-i venea să creadă. De ce? Cine ce-ar avea de cîştigat dacă i-ar face pe cei din oraş să creadă că Leah e criminală?

Mac ieşi de după tejghea.

– Ştiu ce le-ai spus celor din oraş despre Revis şi ştiu că le-ai povestit pentru a-i face un bine lui Leah, dar cred că ai mai omis cîte ceva.

Wesley îşi încordă maxilarele.

– Poate că o să-mi zici tu ce n-am spus.

– E posibil să nu fi auzit, continuă Mac, dar de vreo patru ani, unii dintre noi am intrat în păduri şi am curăţat un cuib întreg de bandiţi. A ieşit... bine, dar Little Tucker şi Ottis Wsters au fost omorîţi. Nu mult după aceea, cuibul a fost umplut din nou, doar că de data asta, femeile din Sweetbriar au început să facă scandal şi au spus că ne părăsesc dacă ne ducem iar după bandiţi. Ochii lui Mac erau plini de mînie. Uneori femeile din acest oraş nu prea se poartă cum ar trebui.

– Mie îmi place cînd femeia nu mi se supune, zise Wesley posac. Dacă aş fi vrut pe cineva care să mă asculte, m-aş fi însurat cu Kimberly.

– Linnet nici măcar nu știe ce înseamnă a te supune, izbucni Mac. Uneori cred că se gîndește noaptea cum să facă exact ceea ce nu vreau eu.

– Și Leah obișnuia să facă așa, dar...

– Înainte să vă înfierbîntați prea mult de femeile voastre și să fugiți acasă la ele să le mai iubiți puțin, de ce nu vă întoarceți la femeia Haynes, care zice că doamna Wesley e criminală?

Mac nu luă în seamă prima remarcă a lui Doll.

– Ăștia din familia Haynes nu au mai fost pe-aici de mult și am avut ceva necazuri cu ei cu furatul și altele de genul ăsta. Femeia asta care a acuzat-o pe Leah a fost o Haynes înainte de căsătorie și acu', că e văduvă, locuiește cu ei.

Făcu o pauză.

– Cîțiva dintre noi, bărbații, am făcut tot felul de presupuneri despre cum naiba de banda de hoți se umple în fiecare an și se pare că au șefi noi, de la un an la altul. Chiar dacă-l omori pe șef, în curînd apare unul nou. N-au mai fost jafuri de cînd a fost omorît Revis ăsta, dar mă aștept în fiecare zi să aud de unul nou.

Wesley era precaut.

– Cum îți explici înlocuirea șefilor?

– E cineva în spatele acestor jafuri, cineva care nu trăiește în păduri și care plănuiește tot.

– Și cine o fi? întrebă Wesley încet.

– De unde dracu' să știu? izbucni Mac. Crezi că ar mai fi liber dacă aș fi știut cine e?

Doll se întoarse în scaun ca să se uite la Wesley.

– Mac, zise el încet, băiatul ăsta știe mai mult decît ce spune. După asta, se întoarse la loc.

Mac se uită urît la Wesley.

– E adevărat? Ai venit aici să ne tragi de limbă, să vezi ce știm?

Wesley începu să se înfurie.

– Nu am mai auzit pînă acum că bărbații din Sweetbriar i-au curățat pe banditi.

– Crezi că am auzit de problemele altor oameni și am stat așa, în fund, fără să luăm nici o măsură? Așa ne crezi tu? L-am pierdut pe Little Tucker în lupta aceea și a fost unul dintre cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată.

Doll se ridică din scaun.

– Dracu' să te ia, Macalister. Credeam că odată ce o să-ți apară fire de păr alb, o să te mai potolești. Dar nimic. Te înfierbînți ca întotdeauna. Nu știu ce-o fi căutînd o femeie micuță și dulce ca Lynna cu unul ca tine.

– Uite că are ce căuta! țipă Mac. Mai bine decît ar reuși vreuna cu tine, fir-ai să fii de boșorog.

– Potoliți-vă, strigă Linnet din ușă, udă de ploaie. V-am auzit țipînd, cu toată ploaia asta răpăitoare. Bună, Wesley. Nu te-am văzut de cîteva săptămîni.

Mac se duse înapoi în spatele tejghelei, rigid din cauza furiei.

– Bună, Linnet, zise Wesley cu blîndețe.

– Wesley, spuse Linnet amabilă, îmi spui și mie te rog, ce se întîmplă aici?

– Nu știu dacă ar trebui... începu Wesley.

– Spune-i, bombăni Mac. Nimeni nu poate să țină un secret de ea.

Wesley îi povesti pe scurt despre faptul că Leah refuză să plece de la fermă, despre nefericirea ei și apoi despre tot ce a făcut pentru a-i menține

numele nepătat. Apoi îi spuse cum de au ajuns la ceartă.

Linnet se gîndi un moment.

– Ştii ceva despre banditi?

Wesley nu avea de gînd să-i spună lui Mac de Bud, Cal şi Abe, că au fost hoţi, mai ales că Miranda s-ar putea să se mărite cu Bud sau cu Cal.

– E un conducător, spuse el încet. Tot ce ştiu este că i se spune Dancer.

– Ai idee cine este?

– Mi s-a dat un nume, dar a fost o minciună. Ultimul lucru pe care-l voia Wes, era să-i spună lui Mac ce zisese Revis.

Temperamentul lui Mac era îndeajuns de exploziv faţă de probleme minore, darămite faţă de aşa ceva!

– Care era numele acela? întrebă Linnet.

Wesley ezită.

– Poţi să fii sigur că va rămîne între aceşti patru pereţi.

– Am ştiut imediat că era o minciună. Cînd Revis a fost împuşcat ne-a dat un nume, dar nici unul dintre noi nu l-a crezut. Şi-apoi, Mac, tu ai fost doi ani în Carolina de Nord. Nu puteai fi tu.

Tăcerea din cameră era apăsătoare.

– Eu? zise Mac, apoi, încet, începu să zîmbească. Se apropie de Doll. Ai auzit, bătrîne? Sînt bănuit de a fi liderul acestor nelegiuiţi. Aş vrea să ştiu cînd aş putea avea timp, cu toţi copiii ăştia pe care-i am şi ce am făcut cu banii? Miranda vrea o rochie nouă în fiecare săptămînă şi nu pot să-i ofer aşa ceva.

Părea teribil de amuzat de idee.

– Mi se pare ciudat ca un bărbat pe moarte să spună o minciună, zise Doll.

Wesley era sigur că Mac va începe să țipe din nou la Doll.

– Asta este straniu, zise Linnet. Ce părere ai Devon?

– Era speriat, zise Mac, categoric. Poate că Revis ăsta avea niște amici și dacă spunea cine e Dancer, acesta i-ar fi omorît.

– Nu m-am gîndit la asta, zise Wesley. Nu am crezut niciodată ce a spus Revis despre tine.

– Dar ai pus destule întrebări cît să afli că Mac a fost în Carolina de Nord și nu a putut să fie el banditul, șuieră Doll.

– Atunci de ce femeia asta, Haynes, continuă să spună că Leah e o criminală? întrebă Mac.

– Pentru că oricine ar fi Dancer, îi e teamă că Leah știe ceva. Leah îl cunoștea foarte bine pe Revis?

Mac răspunse la propria întrebare, înainte să apuce altcineva să vorbească.

– Nu în felul în care crezi tu, șuieră Wesley. Dar... Se dădu jos de pe butoi. Revis s-ar fi putut lăuda la Dancer. Revis era un singuratic, ascuns permanent în păduri, nimeni nu știa vreodată ce gîndea, dar o plăcea pe Leah. Din cîte am înțeles, l-a omorît pe soțul lui Haynes doar ca s-o forțeze pe Leah să rămînă cu el. Se pare că speria pe toată lumea, pe toate femeile și Leah... Leah de obicei nu se sperie așa ușor.

– Odată, am trăit într-un oraș, zise Linnet blînd, unde unul dintre locuitori a fost acuzat că ar fi omorît un altul și pentru asta a fost spînzurat. În

Sweetbriar nu e așa, spuse ea mîndră, dar nici măcar de la orașul nostru nu poți cere prea multe. Unii dintre cei care s-au mutat recent susțin că s-ar putea ca tu să-i fi plătit pe cei doi bărbați să spună că Leah a fost forțată să participe la jaf.

– Spune-mi cine sînt și o să le sparg boturile alea mîncinoase, zise Wesley, trăgînd cu pumnul în tejghea.

– N-ar avea sens, zise Mac. Cred că va trebui să aflăm cine e Dancer ăsta.

– Nu poate fi decît cineva din apropiere, altfel nu ar fi atît de îngrijorat, spuse Doll.

– Deci cum aflăm cine este? întrebă Linnet. Doar nu putem să-i întrebăm pe oameni.

Privirea lui Mac se întîlni cu a lui Wesley.

– Nu e decît o singură cale; să-l facem să se miște din nou.

Într-un moment, Wesley înțelese.

– Vrei s-o folosesc pe soția mea, ca pe un porumbel, momeală în care să tragă Dancer? Te aștepți s-o expun pe Leah hoțului și criminalului ăluia? Niciodată, Macalister!

– Nimeni nu-ți spune să... începu Mac furios.

– Cred c-ar trebui să vorbești cu Leah, spuse Linnet. Să aleagă ea. Acum se simte mizerabil, pentru că e acuzată de crimă și nu are nici o modalitate de a-și spăla numele. Dacă este aflat principalul vinovat, abia atunci va fi liberă.

– Absolut nu, spuse Wesley ferm. Nu-mi pasă dacă Leah nu mai iese niciodată din casă. S-o las să se expună unui criminal. Dacă Dancer crede că știe ceva, s-ar putea să încerce s-o omoare. N-o s-o las pe Leah neprotejată.

– Atunci o forțezi să-și trăiască viața pe jumătate, spuse Linnet cu pasiune. Dancer nu trebuie decît să continue s-o plătească pe femeia aceea îngrozitoare, ca să răspîndească povești despre Leah, iar dacă ea nu face decît să stea acasă și să plîngă, fără să se apere vreodată, nu va mai fi mult și oamenii vor crede că Leah e o criminală.

– Mda, zise Doll. Oamenii vor spune că nu iese fum fără foc și în cîteva luni vor fi de acord că trebuie să fie ceva în spatele nefericirii nevesticii tale. Ar putea spune că poate stă acasă pentru că se simte vinovată.

– Wesley, zise Linnet, cu mîna pe brațul lui. Trebuie să discuți cu Leah despre asta. E într-adevăr decizia ei.

– Atîta timp cît e soția mea...

– Ha! îl întrerupse Mac. Dacă vrei să se poarte ca o soție, ar trebui să pleci din oraș cu ea chiar acum. Presupun că dacă n-o să-i spui tu, o să-i spună Lynna.

– E adevărat? întrebă Wesley cu ochii mari.

– Mi-a trecut prin minte, zise ea, uitîndu-se urît la soțul ei, care îi zîmbea nevinovat.

– Poate că am putea pleca... începu Wesley.

– Se va afla oriunde v-ați duce, zise Mac. Singurul mod în care poți rezolva asta și să-ți protejezi cu adevărat soția este să afli cine e Dancer. Și eu cred că singurul fel în care poți să faci asta, este s-o scoți pe Leah la lumină. Poate că știe ceva și nu-și aduce aminte. Poate că Dancer o vrea la lumină, tocmai din cauza asta. Poate că Dancer locuiește la o sută de mile de aici și femeia aceea vrea să i se dea importanță. Cine știe? Dar singurul

fel în care poţi afla, este dacă Leah iese din casa aia a ta, să vadă cum va reacţiona Dancer.

– Mie mi se pare că, zise Doll, Dancer vrea altceva, pen' că ar fi putut s-o omoare imediat pe femeia ta. Ce are de cîştigat dacă o face să pară criminală?

– Libertatea, zise Wesley rar. Dacă reuşeşte să creeze iluzia că altcineva e vinovat, nimeni nu îl va suspecta. Chiar dacă mai face cîte o prostie din cînd în cînd, oamenii nu vor observa, pentru că ei vor şti că Leah e cea vinovată.

– Vor şti? şopti Linnet.

Privirea lui Wesley se întunecă.

– N-o s-o scap din ochi, spuse el printre dinţi. O s-o duc în Franţa, dacă e nevoie. Cît timp pot s-o ajut, nu va fi în primejdie şi dacă vreunul dintre voi o să-i bage în cap ideea asta lui Leah, o să vă fac să vă pară rău. Spunînd asta, ieşi din magazin.

Capitolul 28

Leah peria cu mişcări uşoare părul lung al lui Kimberly.

– Abia aştept să mergem diseară la dans, zise Kim. O să mă îmbrac cu rochia roz de mătase şi cu şalul de dantelă. E prima oară de cîteva luni încoace, cînd ies undeva. Bineînţeles, cu excepţia că mai vin pe-aici. John mă ţine numai în casă în rest. Cu ce te îmbraci diseară, Leah?

Leah se întoarse la ligheanul cu vase murdare.

– Eu nu merg.

– Nu mergi? Oh, Leah, trebuie să mergi. Va fi toată lumea acolo. Vin pînă şi Bud şi Cal. Începu să rîdă. Am auzit că Miranda Macalister le-a făcut cămăşi noi şi toată lumea moare de curiozitate să vadă dacă va putea dansa cu amîndoi băieţii deodată. O să ne distrăm aşa de bine! Ştiu că ai haine frumoase, Leah, aşa că nu ai nici un motiv să stai acasă.

– Mi s-a interzis să merg, zise Leah cu mînie reţinută.

– Interzis? Kim era uimită. De către cine...? Vrei să spui că Wesley ţi-a spus că nu poţi să mergi?

Leah apucă o farfurie de dedesubtul vaselor murdare.

– Credeam că poate a venit timpul să ies din casă şi să mă confrunt cu lumea de afară, dar soţul meu nici nu vrea să audă.

Kim o privea de parcă ar fi auzit cea mai tragică poveste a vieţii ei.

– Dar de ce, Leah? Wesley e cel mai bun, cel mai calm şi mai respectuos bărbat în viaţă. Cum e posibil să-ţi interzică să mergi să dansezi?

– Nu am idee. A refuzat să discutăm problema. N-a spus decît că nu vrea să fiu înconjurată de atît de mulţi oameni.

– Aş prefera să fiu înconjurată de oameni, decît să stau acasă singură cu John, zise Kim. Sînt sigură că Wesley are un motiv.

Leah se întoarse cu spatele la Kim, luptîndu-se să nu plîngă.

– Poate că un Stanford n-ar trebui să fie văzut cu o Simmons acuzată de crimă. Poate că soţul meu nu suportă ca oamenii să ştie ce fel de nevastă are.

– Oh, Leah, şopti Kim, luînd-o în braţe pe prietena ei. Stai jos, să-ţi fac un ceai.

Ascultătoare, Leah se aşeză, iar umerii i se lăsară de disperare şi neputinţă.

– Nu e frumos din partea lui Wesley, spuse Kim gînditoare, aşezîndu-se la masă şi urîind să mai facă ceaiul. Cînd te-am cunoscut prima oară, nu puteam suporta gîndul că va trebui să călătoresc cu o Simmons. Steven spunea întruna cele mai

îngrozitoare lucruri despre tine. Se lăuda că o să-ţi facă... ei bine, o să-ţi facă nu ştiu ce, odată ce Wesley ţi-a dat papucii. A zis că voi, femeile Simmons, adoraţi, ştii tu... sexul.

Leah o privea pe Kim cu oroare.

– L-am crezut, continuă Kim, un timp îndelungat, dar ai fost întotdeauna atît de bună cu mine, spre deosebire de alţi oameni şi pot spune că nu ai alergat în patul altor bărbaţi, cum spunea Steven. Aproape că am înţeles cînd Wesley a zis că vrea să rămînă însurat cu tine. Dar am fost foarte, foarte furioasă. Se simţea regretul din vocea ei.

– Ce-a zis Wesley cînd ţi-a spus că vrea să rămînă însurat cu mine? întrebă Leah cu blîndeţe.

– De fapt, s-a purtat foarte frumos, deşi atunci nu mi s-a părut. A spus că i-a fost foarte greu să ia o hotărîre, dar s-a gîndit că trebuie într-adevăr să rămînă însurat cu tine.

– Trebuie? murmură Leah. Asta e tot?

Kim zîmbi.

– A spus că m-a iubit întotdeauna, pentru că am fost prima lui dragoste, dar trebuia să facă aşa cum era mai bine şi că s-a însurat cu tine şi trebuie să respecte jurămintele căsătoriei.

Leah se ridică.

– Aştia din familia Stanford sînt oameni buni, nu? Cred în codul loialităţii şi al onoarei. Chiar dacă asta înseamnă să faci ceva atît de dezgustător cum ar fi să rămîi însurat cu o nenorocită venită din mlaştini, care te-a forţat să te căsătoreşti cu ea. Bineînţeles că se compensează. Femeile din mediul meu sînt bune la pat şi la munca de fermă şi dacă îşi fac probleme ca să protejeze un Stanford,

atunci pot fi uşor ascunse, fără să li se permită să iasă în public, doar să stea acasă, să gătească, să facă ordine şi să încălzească patul, fie zi, fie noapte. Femeile din familia Simmons sînt uşor de convins.

– Leah, zise Kim încruntîndu-se, ar putea fi adevărat, dar cînd Wesley mi-a spus că va rămîne cu tine, am simţit că aşa voia, nu că aşa trebuia. Wesley poate fi îngrozitor de încăpăţînat şi nu face decît ce vrea.

– Oh, a vrut să rămînă însurat cu mine, în regulă, zise Leah mînioasă. Păi unde ar mai găsi una care să şi muncească şi să fie şi parteneră de sex? M-a dus o dată în oraş ca să mă prezinte, dar de atunci nu mi-a mai dat voie să ies în public. Şi diseară nu vrea să se simtă jenat din cauza mea.

Kim se încruntă şi mai tare.

– Nu înţeleg. Credeam că tu nu voiai să ieşi în oraş.

– Un timp nu am vrut, dar de două săptămîni, de cîte ori îi spun să merg în oraş, Wesley îmi argumentează cu o duzină de motive, de ce ar trebui să stau acasă. Şi în seara asta, mi-a interzis să merg la dans.

– Speram atît de mult că vei fi acolo, zise Kim. De fapt, ţi-am adus un cadou. Scoase un pachetel din buzunar, înfăşurat într-o bucată de material. Mă gîndeam că o să se potrivească la rochia ta cea verde.

Leah îl desfăcu încet şi ieşi la iveală o broşă în aur filigramat, iar în mijloc cu o miniatură pictată de mînă, cu portretul unei femei, înconjurat cu fildeş.

– Cine e? şopti Leah.

– Nu știu. E foarte veche, nu crezi? Și rochia verde din miniatură se potrivește cu a ta. Speram atît de mult să mergi diseară.

– Merg, spuse Leah brusc, ea însăși uimită de ce-i ieșise pe gură. O fi crezînd Wesley Stanford că poate să mă ascundă, dar nu e așa. O fi crezînd că unei Simmons îi curge nămol prin sînge, dar nu e așa.

– Nu știu dacă ar trebui să faci asta, Leah. Wesley se enervează groaznic uneori.

– Wesley Stanford nici nu știe ce înseamnă cuvîntul „furie". N-am de gînd să-mi petrec restul vieții închisă în casă și plîngîndu-mi de milă. Nu am participat la crimele acelea, și femeia aia poate să spună tuturor, de dimineață pînă seara că am făcut-o, că n-o s-o creadă nimeni.

– Mă bucur că te simți așa, dar Wesley a zis să nu mergi și... Se luminează la față. Poate că dacă plîngi și îi spui că o să mori dacă nu mergi, o să spună „da" și asta fără să-i ieși din cuvînt. Sau poate ai putea să leșini. Lui Wesley îi place la nebunie.

Leah o privi aspru.

– Nu o să mă rog de el și cu atît mai puțin n-o să leșin. Nu, mai întîi o să-i spun că doresc să merg și dacă nu vrea, tot o să mă duc. Abia aștept să-i văd fața.

– Și eu la fel, zise Kim posacă. Cred că aș muri pe loc, dacă se supără cineva pe mine, așa cum o s-o facă Wesley cu tine.

– Face, numai ca să-i arăt arogantului ăluia că nu mă poate ține închisă, departe de lume, de parcă aș fi o ciumă. Și tu, Kim, o să mă ajuți.

Kim păli.

– Nu, Leah, Wesley mă sperie.

– Mi se pare că spuneai că e bun şi blînd.

– Da, dar cînd e totul bine. Într-adevăr, Leah, nu pot să te ajut.

Leah se aşează în faţa lui Kim.

– Nu trebuie decît să-i trimiţi în seara asta un bilet, în care să scrii că ai nevoie de ajutorul lui. O să plece de la fermă ca să vină la tine. Eşti singura care poţi să-l scoţi din casă. Şi cum pleacă, eu mă duc la petrecere. Şi mai scrii un bilet ca fiind din partea mea, în care-i comunic lui Wesley că am plecat la petrecere. Cînd ajunge la tine acasă, o să vadă că tu şi John sînteţi plecaţi, se întoarce aici, găseşte biletul şi probabil că vine şi el la petrecere. Sau poate că o să găsesc pe cineva care o să mă aducă acasă, dacă n-o să vrea să vină.

– Crezi că Wesley o să te bată cînd vei ajunge acasă? întrebă Kim serioasă. Ochii i se măriră. Crezi c-o să mă bată şi pe mine?

– Nu, bineînţeles că nu. Cred că se va înfuria, dar sper să-i arăt că nu-l fac de ruşine în public. Nicole avea un prieten care m-a învăţat să dansez; despre haine nu se poate spune că o femeie venită din mlaştini poartă aşa ceva. Poate că, atunci cînd Wesley se va calma, o să-şi dea seama că nu e cazul să mă ţină ascunsă.

– Oh, Leah. Kim îşi puse capul în mîinile ei. Mi-e îngrozitor de frică să fac asta. Pe undeva, nu mi se pare corect. N-ai putea să scrii chiar tu biletele, iar eu să fiu nevinovată? Să pot spune că nu ştiu nimic? Sînt o mincinoasă bună. E uşor pentru mine.

– Nu știu nici să scriu, nici să citesc, iar dacă pun pe altcineva să-i transmită mesajul, atunci tot ar fi cineva implicat și-apoi pe-aici sînt numai bărbați. Toți sînt de partea lui Wesley. Te rog, Kimberly. Te rog.

În ochii lui Kim erau lacrimi – lacrimi de frică, atunci cînd dădu din cap, fiind de acord cu ea.

Cînd Wesley călări înapoi către fermă, nu avea în cap decît ce-o să-i spună lui Kimberly cînd o s-o vadă data viitoare. Ce mare criză o fi apucat-o, de a făcut-o să-i scrie un asemenea bilet? Fără îndoială că John i-a sugerat că ar fi cazul să se apuce de treabă și, de furie, ea i-a scris lui Wesley. Și Wesley, ca un prost, s-a dus fuga la ea, gata s-o salveze, gata, dacă era nevoie, să-i tragă una în gură unui băiat așa bun ca John Hammond, numai ca să-i ia apărarea lui Kim.

Totuși, cînd Wes a ajuns la ei acasă, nu era nimeni, în afară de un lucrător care i-a spus că John și Kim au plecat de o oră la petrecere. Tot ce s-a gîndit Wes a fost că a lăsat-o singură acasă pe Leah, neprotejată, la discreția lui Dancer. Acum nu mai avea încredere în nimeni. Începuse să-i bănuiască pînă și pe Bud și pe Cal. Totuși, și-a lăsat nevasta singură, bîntuind prin casă, amărîtă și obosită de prea multă muncă – și victimă posibilă a unui complot împotriva ei.

– Leah, strigă el, înainte să descalece. Intrînd în casă, strigă din nou: Leah!

Pustietatea și tăcerea din casă îi făcură inima să-i sară din loc. Fugi afară, către țarcul de pui și o strigă de mai multe ori.

– Unde e Leah? izbucni el, cînd dădu de gemenii Macalister.

– Credeam că e în casă.

– La dracu' înjură Wesley, fugind înapoi în casă şi apoi văzu hîrtia pe masă.

„Dragă Wesley,

Leah nu poate citi şi chiar dacă îmi spune ce să scriu, eu o să-ţi spun adevărul. Nu a fost frumos din partea ta să-i interzici lui Leah să meargă la dans. A suferit, înainte să apuce să se înfurie pe tine. Deci, m-a pus să scriu două bilete pentru ca să poată pleca. Nu a fost vina mea, Wesley. Te rog, nu fi supărat pe mine.

Cu dragoste,

Kimberly

P.S. Leah e într-adevăr foarte drăguţă şi nu e una de-alea din mlaştini. Te rog să nu o baţi."

– S-o bat! zise Wesley, aproape fără aer. Oh, Dumnezeule, femeie tîmpită. O să te bat de-o să te învineţesc, Leah. Asta dacă mai eşti încă în viaţă, şopti el.

Rupse biletul, ieşi din casă, încălecă şi plecă în galop către oraş.

Leah era nervoasă cînd ajunse la magazinul Macalister, unde era petrecerea. Nu prea era bine pentru ea să sosească neînsoţită.

– Leah!

Afară era Justin Stark şi acum se grăbea către ea, s-o ajute să descalece.

– Unde e soţul ăla al tău care te ţine sechestrată, să nu dai ochii cu noi? Nu te-a scăpat de sub control, nu?

– Wesley... are nişte treabă. O să vină şi el mai tîrziu, cînd o să termine. Vorbind, Leah privea în altă parte.

Justin o prinse de braţ şi i-l strecură pe sub al lui.

– Nu te mai întreb nimic. Wes a pierdut şi noi am cîştigat. Hai să dansezi cu noi şi lasă-mă să le arăt tuturor că sînt ţinut de braţ de cea mai frumoasă fată din stat..

În magazin se făcuse curăţenie şi era luminat parcă de toate lămpile din oraş. În capătul camerei erau patru viorişti, şi pe o parte şi pe cealaltă,era cîte o masă lungă, lungă, încovoiată de mîncare.

– Ar fi trebuit să aduc şi eu ceva, murmură Leah.

– Ajunge simpla ta prezenţă.

– Leah! exclamă Kimberly din spatele ei. Eşti aici. Wesley a...?

– Ne scuzaţi, vă rog, îi spuse Leah lui Justin, ducînd-o pe Kim într-un colţ.

– L-ai văzut pe Wesley? Ce-a zis? E supărat rău?

– Kimberly, spuse Leah încet, strîmbînd din nas. Ai băut?

– Puţin, puţintel. Tatăl lui Justin face nişte cocktail-uri care mă relaxează extraordinar. Am fost atît de nervoasă, iar John abia dacă vorbeşte cu mine. Nu crezi că Justin arată bine în seara asta? De fapt, toţi bărbaţii arată bine. Toţi în afară de soţul meu.

– Kimberly, vreau să mănînci ceva şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai vorbi atît. Cu chiu cu vai, Leah o duse pe Kim în zona unde era masa cu mîncare.

– Leah! ţipă Linnet Macalister surprinsă şi uitîndu-se la Leah de parcă ar fi fost o fantomă. Nu credeam că vei fi aici.

– Ce rochie drăguţă, zise Agnes Emerson. Asta e miniatura mamei tale? întrebă ea, arătînd către broşa pe care o purta Leah.

– E un cadou de la o prietenă. De unde fac rost de o farfurie cu mîncare pentru Kim şi poate cineva va sta lîngă ea ca să mănînce. Trebuie să vorbesc un moment cu Doll Stark.

Agnes aruncă o privire către Kim şi înţelese imediat.

– Spune-i vreo două lui Doll şi din partea mea, strigă ea după Leah.

– Da, doamnă, spuse Doll. Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Vreau să te rog să nu-i mai dai lui Kimberly Hammond mai mult din ce i-ai dat.

– Micuţa doamnă ştie într-adevăr să bea, zise el mirat.

Leah se uită urît la el.

– Unde e soţu' ăla al tău? întrebă Doll. Nu cred că ţi-a dat voie să vii.

Leah se uita în continuare la el, refuzînd să răspundă.

– Bine, zise Doll greoi. N-o s-o mai las să bea. Deşi, e ruşinos pentru mine. Are capacitate, mica doamnă.

– Doamna Stanford?

Leah se întoarse şi îl văzu pe John Hammond. Era un bărbat bine, cu păr grizonat.

– Îmi acordaţi acest dans?

După ce aruncă o privire în direcţia lui Kim şi o văzu că stă jos şi mănîncă, Leah îl luă pe John de braţ.

Lecţiile ei de dans nu avuseseră nimic comun cu dansurile *country* nebuneşti şi cînd terminară, îşi făcea vînt cu mîna să se răcorească.

– Ce zici de o gură de aer? sugeră John, cu ochi strălucitori.

– Da, am nevoie, spuse Leah, rîzînd.

Afară stelele străluceau, aerul era proaspăt şi rece, iar Leah era bucuroasă că a venit la petrecere. Şi cînd se gîndea că Wesley îi interzisese să participe!

– Dau un penny ca să-ţi ghicesc gîndurile.

Ea îi zîmbi.

– Mă gîndeam că sînt bucuroasă că am venit.

– Şi eu sînt, zise John serios. Voiam să-ţi vorbesc de mult timp. De fapt, voiam să-ţi cer un sfat. Vezi tu, ştiu că Kimberly e foarte nefericită, dar nu ştiu de ce şi nici cum s-o fac fericită. Am încercat din toate puterile să am răbdare, atît cît pot. Cînd vin din pădure, mîncarea nu e gata şi mi-a luat cîteva săptămîni ca s-o învăţ să prăjească ouă şi să pregătească micul dejun. Am făcut tot ce am putut ca să fiu înţelegător cu ea. Mi-am dat seama că nu e obişnuită cu aşa multă muncă, dar indiferent ce fac, o simt ostilă. Trebuie să mă credeţi, doamnă Stanford, îmi iubesc soţia şi dacă mi-aş putea permite servitori, aş angaja cu dragă inimă, dar nu pot.

Leah nu era sigură, dar parcă zărise lacrimi în ochii lui John.

– Ştiu că voi două sînteţi prietene şi credeam că poate v-a spus ceva. Vă rog, n-aţi putea să mă ajutaţi?

„Dracu' s-o ia pe Kimberly", se gîndi ea. Din cauză că era leneşă îl făcea nefericit pe acest om bun.

– Nu mi-a spus prea multe, zise Leah.

– Mie nu vrea să-mi vorbească şi dacă mi s-ar plînge de ceva, poate s-ar putea rezolva, zise John disperat.

– Cred că în general, căsătoria e grea pentru ea, zise Leah încet. Nu prea îi place munca.

John zîmbi.

– Ce bună eşti! Dar nu ţi s-a plîns de... nimic deosebit din viaţa noastră de zi cu zi?

– John, spuse Leah, punîndu-i mîna pe braţ, îmi doresc să te fi putut ajuta. Kimberly e prietena mea, dar mă tem că e cam dificil să trăieşti cu ea. Voi vorbi cu ea şi voi încerca să aflu tot ce se poate. Vreau ca amîndoi să fiţi fericiţi.

– Te rog, încearcă s-o convingi că o iubesc, se rugă John.

– O s-o fac. Acum, mergem înăuntru?

Zîmbind, John îi întinse braţul.

– Cred că ai auzit-o de nu se ştie cîte ori în seara asta, dar arăţi nemaipomenit. Verdele acesta ţi se potriveşte cu ochii. Miniatura din broşă e cumva mama ta?

Leah se strîmbă, gîndindu-se că mama ei nu a purtat niciodată în viaţa ei rochie de mătase.

– De fapt, Kimberly mi-a dat broşa. Poate că este cineva din familia ei.

– Ah, da, poate că am mai văzut broşa, dar nu-mi aduc aminte. A fost drăguţ din partea ei să-ţi facă un cadou, nu? Poate că o să-ţi spună povestea femeii din miniatură şi o să mi-o spui şi mie. E singurul mod prin care pot afla cîte ceva despre propria mea nevastă.

Pe Leah o durea sufletul şi îi venea s-o plesnească pe Kim, pentru că se purta atît de urît cu bărbatul ăsta bun.

– Scuză-mă, zise ea, cînd intrară înăuntru şi se duse direct către Kim.

– Am văzut că vorbeai cu John, spuse Kim, pe poziţie de atac, înainte ca Leah să scoată un cuvînt. Te-a întrebat de mine?

– Da, m-a întrebat. Bietul om munceşte din greu ca să te facă fericită şi tu te porţi foarte urît cu el.

– Leah, începu Kimberly, dar deodată, John apăru în faţa ei, cu mîna întinsă.

– Dansezi cu mine? întrebă el cu voce rugătoare.

Figura lui Kim îşi pierdu din culoare.

– Da, murmură ea şi îl luă de mînă.

Leah îi urmărea pe toţi dansatorii, dar de fiecare dată cînd Kim venea în contact cu John, chipul i se schimonosea şi pe la sfîrşitul dansului, Kim nu mai zîmbea absolut deloc.

– Doar nu stai aici toată noaptea, rezemată de zid, spuse Justin, venind lîngă ea. Mă aştept ca în fiecare minut să apară soţul ăla al tău şi să ni te ia.

– Mi-e teamă că la asta mă aştept şi eu. Crezi că am putea mînca ceva, în loc să dansăm? Nu prea mai am chef de dans.

– Din cauza lui John şi a lui Kim? Îi urmăreşti încruntată de cîteva minute.

– Cred că nu-mi place să văd pe cineva nefericit.

Justin pufni.

– Kim ar face pe oricine nefericit. Mi-e milă de John că trebuie să trăiască cu ea. Oh, oh! Cred că tocmai a început furtuna.

Către ei, venea, cu agilitatea şi forţa unui vultur, Wesley, cu cămaşa plină de transpiraţie şi cu părul lipit de faţă.

Capitolul 29

– Vino cu mine, spuse Wesley cu dinţii încleştaţi, în timp ce o apucă pe Leah de braţ.

– Mă scuzi, spuse Leah politicoasă către Justin, înainte ca Wesley să-i dea un ghiont ca s-o ia înainte.

Traversînd camera, Leah încercă să zîmbească şi să-i salute pe oameni, încercînd să se poarte de parcă ar fi ieşit de bunăvoie, afară, cu soţul ei şi să nu se vadă că de fapt mai mult o tîra. Dar în suflet, furia atinsese punctul de fierbere.

– Urcă-te pe calul meu, comandă Wes, imediat ce ajunseră afară.

– Ca să-ţi salvezi ce ţi-a mai rămas din reputaţie? Dă-mi voie să-ţi spun, Wesley Stanford, că e prea tîrziu! Toţi m-au văzut deja, toţi ştiu deja că maiestatea sa, domnul Stanford, cel cu magnifica plantaţie *Stanford*, are o nevastă adusă din mlaştinile Virginiei. Şi ştii ce, nimeni nu a avut repulsie faţă de mine, nimeni nu şi-a tras înapoi mîinile, după ce a atins o lepădătură ca mine.

– Ai înnebunit, Leah? Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Vorbesc despre „a fi o Simmons", asta vobesc. Spun că îţi este ruşine cu mine şi că nu vrei să fim văzuţi în public.

– Nu vreau... Clătină din cap. Tot nu te înţeleg, dar hai acasă, să discutăm.

Ea se dădu înapoi.

– Mergem acasă şi fără îndoială că ne urcăm direct în pat, nu?

– Nu m-ar deranja, rînji el.

– Fir-ai să...! Strînse pumnul şi îl lovi în stomac.

Wesley nici nu se clinti.

– Ce dracu' îţi trece prin cap?

– Mi-ai interzis să merg în oraş la petrecere, deoarece crezi că trebuie să fiu înlănţuită de patul şi de bucătăria ta şi mă mai şi întrebi ce e în neregulă? Oi fi crezînd tu că numai cei bogaţi au sentimente, dar te asigur că am şi eu mîndria mea, chiar dacă sînt o Simmons.

– Femeile! zise Wes răsuflînd greoi. Leah, nu mi-e ruşine cu tine. Nu ştiu de unde îţi tot vin asemenea idei tîmpite. Eşti frumoasă, şi în seara asta, eşti fără îndoială cea mai frumoasă femeie de aici, dar în momentul ăsta nu vreau să fii înconjurată de atît de mulţi oameni.

– Pentru că nu ştiu cum să mă comport? Pentru că s-ar putea să nu fac faţă numelui Stanford?

– Bunule Dumnezeu! Dar e şi numele tău. Aş vrea să înţeleg femeile măcar o zi din viaţă. Leah, te rog, vrei să vii acasă cu mine, chiar acum?

– De ce? întrebă ea furioasă. De ce vrei să mă ascunzi?

– Nu vreau să te ascund... ei bine, poate că vreau. Zîmbind seducător, se apropie de ea. Putem să avem şi noi, singuri, o petrecere acasă.

– Singurul mod în care o să merg cu tine, va fi să mă iei pe sus, în tipete şi şuturi, iar asta ţi-ar strica şi mai mult reputaţia.

Wesley se uită un moment în altă parte, după care, cînd se uită din nou la chipul ei, figura lui era un exemplu ideal de confuzie.

– Leah, îţi spun sincer că nu am idee de ce eşti atît de supărată. Nu te-am rugat să nu vii la petrecere pentru că mi-e ruşine cu tine şi că nu vreau să fiu văzut cu tine. Departe de mine. Nu-mi place nimic mai mult decît să fii la braţ cu mine. Dar acum am motive pentru care aş prefera să fii acasă, unde pot fi aproape de tine.

– Ce motive?

– Nu pot să-ţi spun şi va trebui măcar o dată să ai încredere în mine.

Ea îi zîmbi obraznic.

– Nu trebuie să ghicesc de ce vrei să merg acasă cu tine. Ştiu. Ai spus că urăşti pînă şi gîndul să fii însurat cu cineva ca mine.

– Am spus eu asta? exclamă Wes. Cînd?

– I-ai spus fratelui tău, iar eu şi cu Regan te-am auzit.

Exact în momentul acela ieşiră afară doi dansatori încălziţi, aşa că Wesley o apucă pe Leah de braţ şi o trase la umbră, ţinînd-o strîns cu ambele mîini.

– În regulă, pisicuţă sălbatică ce eşti, acum o să mă asculţi. În primul rînd mi-e sită şi m-am săturat

să-mi tot spui că sînt cel mai mare snob al secolului. Tu eşti o snoabă, Leah. Te preocupă mai mult locul unde au crescut oamenii, decît m-a interesat pe mine vreodată. Da, i-am spus lui Travis că nu pot să sufăr să fiu însurat cu tine, dar nu pentru că nu pot trăi cu o Simmons.

– Ha! Leah încercă să se uite în altă parte, dar Wes o forţă să-l privească.

– Voiam o femeie care să aibă nevoie de mine şi Kim era genul ăsta de femeie. Deci, cînd eu voiam o femeie precum Kim, în loc de asta am căpătat una care poate conduce o fermă, poate creşte copii şi, în acelaşi timp, poate stăpîni un tată nebun – tu, Leah, se pare că nu aveai nevoie de nimeni şi de nimic. M-ai făcut să mă simt inutil.

– Eu? şopti ea. Cum adică să te simţi inutil?

Îşi frecă nasul de al ei.

– Uite-aşa, pentru că nu mi-ai cerut niciodată un lucru cît de mic, spuse el din suflet. Te-ai încurcat cu banditii şi nici măcar nu mi-ai spus. Ţi-aduci aminte cînd, săptămîna trecută, a căzut jumătate de coş de pe casă? L-ai reparat singură. Nici n-aş fi ştiut, dacă Oliver nu te-ar fi văzut urcată pe o scară şi punînd pietrele la loc. Ai reuşit inclusiv să transformi dribila femeie cu care m-am însurat, în frumuseţea care eşti acum.

Făcînd o pauză, îi îndepărtă şuviţele de păr de pe faţă.

– Mi-a luat mult timp să-mi dau seama că ai mai multă nevoie de mine decît a avut Kim vreodată. Kim a stat întotdeauna cu picioarele înfipte bine în

pămînt, pe cînd tu, micuța mea soție, cum ieși din casă, cum intri într-un bucluc.

Leah încerca să înțeleagă ceva.

– Dar Kim e o doamnă, iar eu sînt...

– Tu ești soția mea și, după cum ți-am spus, acum ești o Stanford, deci, dacă eu aș avea rang de rege, atunci ai avea și tu.

Se îndepărtă puțin de el.

– Atunci, dacă nu ți-e rușine cu mine, de ce nu vrei să fii văzut cu mine la petrecere? De ce vrei să mă ții ascunsă la fermă?

Ultimul lucru pe care voia să i-l spună Wesley era că există un posibil complot împotriva ei. Fără îndoială că Leah se va gîndi nopțile cum să facă să se amestece.

– Trebuie să ai încredere în mine. Trebuie să crezi că nu îți vreau decît binele.

Leah făcu cîțiva pași, scăldată în lumina lunii. Avea sens ceea ce îi spunea despre faptul că neajutorata Kim avea nevoie de el, de fapt asta era arma ei. Simțise că Wesley voia să leșine, că voia să fie ocrotită, iar Kim se conformase cerințelor lui. Dar Leah nu făcuse decît să se comporte natural. Oare era posibil să-i fi făcut și pe alții să se simtă inutili?

Wesley nu-i vorbise de dragoste, dar poate că dragostea nu era departe, dacă nu avea resentimente față de faptul că e o Simmons. Ceea ce o amuza era că ea se străduia din răsputeri să nu fie o povară pentru Wes. Cînd a căzut hornul de pe casă, prima reacție a fost să se așeze jos și să înceapă să plîngă. Apoi, hotărîtă, l-a reparat

singură, pentru că nu voia ca Wesley să creadă că e o neajutorată.

Se întoarse cu fața către el.

– Dacă leșin pentru tine, o să mă iei în brațe, să mă duci în patul tău?

Ceea ce exprima chipul lui Wesley era mai mult decît un răspuns. Fără să spună un cuvînt, se apropie de ea, o luă în brațe și o ținu strîns.

– Uneori mă uimește cît de mult am ajuns să te iubesc, Leah, șopti el. Nu-mi doresc decît să nu mai țipi atît de des la mine.

Leah ar fi vrut ca, din impuls, să se îndepărteze puțin de el, pentru că voia să-i vadă ochii cînd îi spunea asta, pentru prima oară – că o iubea.

– Poate că acum, dacă știu că mă iubești, n-o să mă mai supăr atît de des.

O duse pînă la cal și o urcă în șa.

– Sînt sigur că ți-am spus destule. E timpul să plecăm.

Mai presus de orice, Leah nu voia din nou ceartă.

– Cred că nu te-am mai auzit vorbind așa. Oh, Wes, spuse ea, cînd el se urcă pe cal, în spatele ei. Trebuie să-mi iau șalul.

– Ți-l iau eu mîine, cînd o să vin să-ți iau și calul.

– În numele cerului, nu. Șalul acela l-a costat pe Clay o avere. L-a adus tocmai de peste ocean. Vin într-un minut.

– Tu stai aici, spuse el. Mă duc eu în locul tău.

Leah chicoti.

– Nu poți să mă scapi din ochi.

– Cam așa ceva, zise Wesley serios.

Tăcută, Leah rămase afară, aşteptîndu-şi soţul. Nu era uşor pentru ea să se lase în baza lui, dar poate că avea un motiv de nu voia să apară la petrecere. Poate că era gelos, ceea ce o făcea pe Leah să se simtă încîntată. Dacă era adevărat că o iubea, atunci era posibil să fi fost gelos. Leah era cu siguranţă geloasă pe Wesley şi pe Kimberly.

Deodată, îşi aduse aminte că a văzut-o pe Corinne Stark purtînd un şal care semăna foarte mult cu al ei. Wesley n-o să-l găsească singur pe al ei.

Înăuntru, lumina puternică îi punea în evidenţă pe oamenii ce rîdeau şi dansau. Kim stătea rezemată de perete, privind în jos, cu soţul ei, John, lîngă ea.

Cînd Leah căută prin cameră, muzica se opri şi rîsul oamenilor încetă. În această tăcere se auzi ţipătul unei femei, şi cînd Leah se întoarse în direcţia ţipătului, femeia, pe care nu o mai văzuse vreodată, arăta cu degetul în direcţia ei.

– Asta e broşa mătuşii mele, strigă femeia la Leah. Ai furat-o de la ea.

Uimită, Leah îşi duse mîna la piept.

– Nu, şopti ea. Coşmarul începea să se repete. Wes apăru imediat lîngă soţia lui, înconjurînd-o protector cu un braţ şi ducînd-o afară.

– Leah, şopti el, odată ieşiţi din magazin, Justin o să te conducă acasă. Eu voi rămîne să aflu tot ce pot despre treaba asta. M-ai înţeles?

Buimăcită, Leah înclină o dată din cap şi Wes i-o dădu în grijă lui Justin.

– Ai grijă de ea, zise Wes. Îţi trimit vorbă imediat ce pot, dar acum trebule să pun capăt poveştii

ăsteia, odată pentru totdeauna. Își ridică brusc capul și îi văzu pe Kim și pe John, ieșind afară. Kim plîngea încetișor.

– Haide, plecați de-aici, îi spuse Wes lui Justin.

Leah nu se gîndi la multe în drum spre fermă și își dădu seama cît era de rece, numai cînd Justin o coborî de pe cal și o duse înăuntru. Începu să tremure.

Justin o duse către un scaun și se așeză cu ea în brațe.

– E în regulă, iubito. Wesley va afla ce s-a întîmplat. Nimeni nu va crede că ai furat broșa.

Leah nu putea să plîngă, dar stătea moale pe Justin.

– De unde ai broșa, Leah? întrebă el, strîngînd-o de braț. Leah! strigă el, cînd văzu că ea nu îi răspunde. De unde ai broșa aia?

– Mi-a dat-o Kimberly, șopti Leah.

– Dracu' s-o ia pe căţeaua aia egoistă! înjură el printre dinți și, așezînd-o pe Leah pe scaun, începu să umble cu pași mari prin cameră. O văd în stare să fie complicea banditilor. Are moralul unei tîrfe. Scuză-mă, Leah, dar așa e. S-ar vinde oricui, ca să obțină ce vrea. Crezi că John are idee cu cine s-a însurat? Bietul om crede că, după chipul ăla frumos, e o femeie bună.

– Leah, zise el, îngenunchind lîngă ea. Mă duc să văd ce pot afla de la Kimberly. Poate că o să-i vină mințile la cap, dacă e prinsă între mine și John. Probabil că Wesley se va întoarce în curînd, imediat ce termină de vorbit cu femeia aceea.

Oliver e în grajd. Crezi că o să fii în siguranţă singură?

Absentă, Leah dădu din cap. Voia să fie singură; nu voia să-i vadă nimeni ruşinea.

O sărută pe frunte.

– Stai aici şi aşteaptă-l pe Wes. Nu pleci nicăieri, promiţi?

Dădu din nou din cap şi Justin o lăsă singură.

Leah nu avea idee de cînd stătea acolo, pentru că timpul nu mai avea sens. Gîndurile ei se învîrteau în jurul faptului că şemineul ar trebui curăţat. Mai era puţin şi răsărea soarele, cînd se ridică şi începu să-l şteargă, inclusiv în interior, pînă unde putea ajunge.

În spatele ei, uşa se deschise brusc.

– Oh, Leah, spuse Kim, fără răsuflare. A fost divin, absolut divin. A fost cea mai minunată experienţă din viaţa mea. Ce naiba faci? Leah, uită-te la tine! Ai stricat de tot rochia asta frumoasă.

Kim înaintă, dar cînd ajunse la Leah, se dădu înapoi.

– Nu cred că o să te ating. Stai acolo şi scoate rochia aia. Şi în timp ce te speli, o să-ţi povestesc despre cea mai frumoasă noapte din viaţa mea.

Kimberly îi aduse lui Leah apă rece să se spele, pentru că nu avea chef să aprindă focul.

– Spală-ţi şi urechile, îi comandă Kim lui Leah, care rămăsese doar în lenjerie. Ce prostie din partea ta să-ţi strici rochia! Ei bine, e îndeajuns. Leah, zise ea, am făcut dragoste cu Justin noaptea trecută.

Acesta a fost primul lucru pe care Leah l-a auzit de cînd venise Kim. Întrerupse spălatul.

– Tu cu Justin?

– Nu-i așa că e greu de crezut? Se pare că Justin nu m-a putut suferi de cînd m-a văzut. De obicei, bărbații nu mă urăsc, dar Justin a făcut-o și noaptea trecută a fost pur și simplu furios, după care... Oh, Leah, a fost ca în paradis.

– Kim, zise Leah. Spune-mi totul de la început. De unde ai broșa pe care mi-ai dat-o?

– Păi, aceea... începu Kim, oftînd. Cred că totul a început cu mult timp înainte de noaptea trecută.

– Avem toată ziua la dispoziție, spuse Leah fermă. Vrei ceva la micul dejun?

– Mic dejun? Cred că da, deși e după-amiază, dar cînd faci dragoste, ți se face foame.

Cîteva minute mai tîrziu, Leah era spălată, îmbrăcată și gătea.

– Poți să-ncepi, îi ordonă lui Kim.

– Cred că totul a început de la Steven. El spunea că sînt două feluri de femei: doamne cărora nu le place sexul și femei cărora le place.

– Kim, de ce nu-mi spui de broșă?

– O să-ți spun, dar totul se leagă. Oh, Leah, jură-mi că n-o să mă urăști cînd o să-ți spun toate astea. Ești prietena cea mai bună pe care am avut-o vreodată și am făcut niște lucruri...

– Îți jur că n-o să te urăsc, mai ales dacă începi să vorbești odată.

– Și cum îți spuneam, Steven m-a făcut să cred că doamnele trebuie să se poarte cuviincios tot timpul, deci, cînd Wesley și cu mine ne-am

îndrăgostit – şi l-am iubit cu adevărat – nu l-am lăsat pe Wesley să mă sărute prea mult. Vezi tu, îmi plăceau foarte mult sărutările lui Wesley, dar îmi era teamă că dacă îi arăt că îmi plac, ar crede că nu sînt o doamnă şi n-o să se însoare cu mine. Oh, Leah, uneori îmi era atît de greu să-l dau la o parte. Sărutările lui Wesley sînt atît de plăcute. Sînt ...

– N-am putea trece peste asta?

– Cred că da. Acum vine partea care nu-mi place. Cînd Wesley mi-a spus că nu va rămîne însurat cu tine, m-am supărat foarte, foarte tare. De fapt, am fost furioasă. Mi s-a părut foarte nedrept, pentru că eu m-am retras întotdeauna, ca să fiu o doamnă, iar tu împreună cu Wesley, vă strecuraţi noaptea ca să duceţi mîncare – oh, da, ştiam asta. Şi v-aţi tăvălit prin noroi. Nu te-ai purtat deloc ca o doamnă, dar ai cîştigat un bărbat.

Făcînd o pauză, o privi pe Leah rugătoare.

– Am fost atît de furioasă, încît am înţepat un cal cu un ac de pălărie şi căruţa a căzut la vale. Credeam că eşti înăuntru. Oh, Leah, se văită ea, îngropîndu-şi faţa în mîini. Te-am urît atît de mult, încît am vrut să te omor.

Leah îi înconjură umerii lui Kim cu un braţ.

– Parcă am avut o presimţire şi m-am dat jos din căruţă, deci nu am păţit nimic. Poate că în locul tău aş fi făcut la fel. Uite, acum mănîncă-ţi ouăle şi spune-mi ce s-a întîmplat după aceea.

– John Hammond m-a văzut cînd am înţepat calul cu acul şi cînd am leşinat – a fost singura dată în viaţa mea cînd am leşinat cu adevărat – şi mi-a spus că nu va spune nimănui. Dar mai tîrziu...

Luă o gură de lapte.

– E un om tare rău, Leah. Mi-a zis că dacă nu mă mărit cu el, o să le spună la toţi ce-am făcut.

– Te-a şantajat? întrebă Leah uimită, în timp ce se aşeza în faţa lui Kim. Dar de ce? De ce-ar fi vrut să te forţeze să te mărîţi cu el? Ar fi trebuit să ştie că o să-l urăşti.

– M-am tot întrebat. Nu mi-a plăcut pentru că m-a forţat să mă mărit cu el şi am făcut tot posibilul ca să regrete că s-a însurat cu mine. Zîmbi şi muşcă dintr-o felie de pîine cu unt. Vrei să ştii un secret, Leah? Ştiu să gătesc. Nu i-am spus niciodată lui Wesley, pentru că Steven zicea că doamnele adevărate nu gătesc şi cînd am călătorit împreună, tu păreai întotdeauna că vrei să faci totul de una singură.

– Te-am făcut să te simţi nefolositoare? întrebă Leah blînd.

– Probabil că ai putea să faci în aşa fel, încît şase bărbaţi să se simtă nefolositori, dar, oricum, pentru a-l pedepsi pe John, am refuzat să fac orice treabă. Noaptea era... foarte neplăcut şi nu am ştiut cu adevărat ce înseamnă să faci dragoste, pînă la... pînă la Justin.

– Şi broşa? Asta n-a fost înainte de Justin?

– Oh, da. Mă plictiseam teribil în casa lui John, pentru că era plecat toată ziua şi, odată ce am refuzat să fac orice treabă, nu ştiam cu ce să-mi omor timpul. John are o cameră-birou, pe care o ţine încuiată şi imediat după căsătorie, mi-a spus să nu intru vreodată acolo.

– Ceea ce, bineînțeles, că ai făcut, zise Leah zîmbind.

– În fiecare zi. Nu conta prea mult, pentru că oricum nu mă interesa dacă mă prinde sau nu, așa că ce mi se mai putea întîmpla? Am căutat destul de mult pînă am găsit cheia și am folosit-o în fiecare zi, am căutat prin cameră și apoi am pus-o la loc.

– Ce căutai?

– Orice ascundea și nu ar fi vrut ca eu să găsesc. N-am găsit nimic, pînă cînd am dat de o ascunzătoare.

– O ascunzătoare?

– În spatele unui registru. Nu trebuia decît să-l mișc din loc. Oricum, în ascunzătoarea asta erau foarte multe lucruri drăguțe, cum ar fi bijuterii, cutiuțe frumoase și niște cărți. M-am înfuriat foarte tare, deoarece credeam că ascunde aceste lucruri, ca să nu le împartă cu soția lui.

– Ai crezut? Da' ce, te-ai răzgîndit?

– Leah, nu puteam să port nici o bijuterie, dar m-am gîndit să le poarte altcineva. John nu ar fi țipat la altul, cum ar fi făcut-o cu mine. Și-apoi, te pricepi atît de bine să țipi la bărbați. Țipi tot timpul la Wesley. I-ai spus lucruri îngrozitoare și eu am fost întotdeauna amabilă, dar totuși a vrut să rămînă cu tine.

– Și cum e cu broșa aia? repetă Leah.

– Credeam că e o miniatură a uneia din rudele lui John și știam că va veni bine pe rochia ta cea verde, cum a și fost, pînă cînd te-ai tăvălit prin funingine. În regulă, spuse ea, cînd văzu că Leah

se uită urît la ea. Tot ce mai știu este că femeia aia a început să țipe că i-ai furat broșa lui John. John m-a înșfăcat de braț, mi-a spus niște lucruri îngrozitoare și m-a luat de la dans. Oh, Leah, mi-e atît de frică!

– Apoi ce s-a întîmplat?

– John nu a vorbit cu mine pînă acasă și cînd am ajuns, m-a încuiat în birou și l-am auzit cum pleacă.

Kim privea în gol.

– Apoi, Justin a venit să mă salveze.

– Să te salveze? întrebă Leah. Nu era puțin supărat pe tine?

– Oh, da, Dumnezeule. Era negru de supărare. Mă acuza zbierînd, de tot felul de lucruri și îmi spunea în toate felurile. Am știut întotdeauna că nu mă prea plăcea, dar nu aveam idee cît de mult mă ura. În timp ce țipa la mine, m-a luat să mă strîngă de gît și între timp îi făceam semne disperate, încercînd să-i arăt ascunzătoarea. A durat ceva timp pînă am reușit să-l fac să mă asculte, dar în cele din urmă m-a ajutat să mut registrul.

– Și Justin a văzut ce era înăuntru?

– Mai mult decît atît. În timp ce eram înăuntru, a venit John acasă.

– Kimberly! Unde e Justin acum?

– Ajung și la asta. Vezi tu, Justin nu avea nici o cheie și toate ușile din casa noastră au încuietori, nu ca aici la tine, și John a încuiat fiecare ușă, iar Justin a trebuit să spargă geamul ca să iasă și ușa de la birou ca să mă scoată pe mine. Ne-am încuiat în ascunzătoare, îmbrățișați – Kim oftă – în timp ce

John mergea prin casă. Cînd l-am auzit plecînd călare, Justin a zis: „Hai să plecăm de aici". Deci am ieşit şi ne-am dus în pădure şi Justin voia să-i spun tot ce am găsit în ascunzătoare, pentru că nu a putut vedea nimic, fiindcă John s-a întors şi a trebuit să închidem totul. Deci – făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul – eu vorbeam şi, deodată, Justin s-a excitat şi a început să mă sărute. Eram atît de obosită încît l-am lăsat şi tot ce mai ştiu este că am făcut dragoste. A fost atît, atît de minunat, Leah. N-am visat niciodată...

– Ce-ai zis de l-ai făcut pe Justin să te sărute?

– I-am spus ceva obişnuit. Ce i-oi fi spus? Oh, da. Noaptea trecută, la petrecere, John a spus că nu e bun dansator şi i-am spus lui Justin că asta e o minciună, pentru că am găsit o hîrtie în ascunzătoare în care scria că a învăţat să danseze în St. Louis.

– Kimberly, şopti Leah, unde e Justin acum?

– A zis că s-a întîlnit cu Wes, care s-a dus în Lexington să vadă dacă poate afla ceva de la fosta proprietară a broşei, şi Justin a zis să vin la tine şi să stăm amîndouă cu Bud şi cu Cal, iar Justin se va duce să-l aştepte pe John să se întoarcă.

– Kimberly, spuse Leah, cît putu de calmă, cred că Justin s-ar putea să aibă probleme.

– Probabil. Kim zîmbi. John va fi foarte supărat cînd va afla că l-am părăsit, dar acum, că Justin mă iubeşte... ţi-am spus că Justin a zis că mă iubeşte, nu? Mi-a spus-o ca pe o rugăciune. A zis: „Dumnezeu să mă ajute, Kimberly, dar cred că m-am îndrăgostit de tine". Nu e drăguţ?

– Scoală, Kimberly, comandă Leah. Lasă vasele unde sînt. Mergem să-i luăm pe Bud şi pe Cal şi să încercăm să-l ajutăm pe Justin. Aşteaptă! Trebuie să-i lăsăm un bilet lui Wesley.

– Oh, nu. Eu nu-i scriu, zise Kim, dîndu-se înapoi. Justin m-a făcut să-i povestesc despre biletul pe care i l-am scris lui Wes şi a spus că a ghicit că Wesley nu te-a lăsat să vii la petrecere ca să te poată proteja. Dacă nu m-ai fi pus să-l scriu, nu s-ar fi întîmplat incidentul cu broşa.

Leah făcu un pas către ea.

– Dacă tu nu ai fi încercat să mă omori, nu ai fi fost silită să te măriţi cu John. Şi dacă tu nu ai fi fost atît de curioasă, nu ai fi aflat de ascunzătoarea lui Dancer. Şi dacă tu...

– Am înţeles, Leah. Se lumină la faţă. Dacă nu s-ar fi întîmplat nimic din toate astea, nu aş fi ştiut că Justin mă iubeşte şi nu aş mai fi fost noaptea trecută cu el. Oh, Leah, probabil că să te căsătoreşti cu cineva ca Justin înseamnă paradisul.

– Poţi să-mi spui asta şi mai tîrziu, zise Leah, luînd o hîrtie, o pană şi cerneală dintr-un scrin. Acum scrie ce îţi spun.

„Dragă Wesley,

Sper că scrisoarea asta nu te va înfuria ca aceea pe care ţi-am lăsat-o ultima oară, dar de data asta sînt nevinovată, pentru că nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşte Leah. Zice să-ţi spun că soţul meu, John, obişnuia să dea lecţii de dans şi că Justin, omul pe care-l iubesc acum, ştie totul şi, odată ce nu eşti aici, Leah şi cu mine vom cere

ajutorul lui Bud şi lui Cal, înainte să mergem la John şi la Justin.

Cred că dacă aş înţelege toate astea m-aş speria.

Sper că ai călătorit bine către Lexington.

A ta cu sinceritate,
Kimberly."

– Ai scris ce ţi-am spus? Că îi cerem ajutorul?

– Chiar aici, zise Kimberly, arătînd cu degetul. Leah, ce facem dacă Bud şi Cal nu sînt acasă?

– Justin are nevoie de ajutor, zise Leah, încăpăţînată.

Kim oftă din greu.

– Mi-era teamă că o să spui asta.

Capitolul 30

Devon Macalister își ajută soția să coboare de pe cal.

– E cineva acasă? strigă el către casa familiei Stanford, ce părea pustie.

– Wesley a spus că o găsim pe Leah aici, împreună cu Justin, care are grijă de ea. Doar nu crezi că s-a întîmplat ceva, nu? zise Linnet.

– Ceva nu e în regulă, spuse Mac, atent la împrejurimi. E prea liniște și de ce dracu' mugește vaca aia întruna? Lynna, vreau să nu te miști de-aici și eu mă duc să văd ce se-ntîmplă.

Cînd Linnet îl văzu că dispare în grajd, intră în casă. Pe masă erau vase murdare și totul arăta de parcă cineva ar fi plecat în fugă. Dar nu erau semne de luptă.

Cînd să iasă, văzu biletul de pe masă, acoperit pe jumătate de o farfurie.

Mac dădu buzna în casă.

– Cred că ți-am spus să aștepți afară, se burzului el. Nu e nimeni pe nicăieri. Nici o vacă nu a fost mulsă, nici un animal hrănit. Ce ai acolo?

– Cred că Leah şi Kimberly s-ar putea să fie în pericol, şopti, ea, apoi îi citi tare biletul lui Kimberly.

– Deci John Hammond e Dancer, zise Mac gînditor.

– Devon, şopti Linnet. Bud şi Cal vin azi la noi acasă. Kim şi Leah n-or să-i găsească.

– Sper că femeile alea nu s-au dus singure după unul ca Dancer, nu? întrebă Mac, nevenindu-i să creadă, dar nu-i mai lăsă timp soţiei sale să-i răspundă. Ia-ţi calul şi du-te înapoi în oraş, cît poţi de repede. Găseşte pe cineva să se ducă după Wes şi pe cineva care să vină să facă treburile pe aici. Tu – o ameninţă – rămîi în Sweetbriar. Nu-mi place deloc ce se întîmplă pe aici.

– Devon, începu Linnet, poate că ar trebui să-ţi mai iei nişte ajutoare, înainte să...

– Nu e timp, a fost tot ce a mai spus înainte s-o sărute scurt şi să iasă pe uşă.

Era întuneric cînd Kim şi Leah ajunseră acasă la Hammond.

– Eşti sigură că trebuie să facem singure toate astea? şopti Kim, cînd o văzu pe Leah descălecînd nu prea departe de casă. Justin pare foarte puternic şi curajos şi poate că ştie ce are de făcut.

– Dă-te jos şi taci – şi nu sînt singură. Am cerut ajutorul, zise ea, încrezătoare. Şi te am şi pe tine.

– Nu prea cred că e acelaşi lucru, zise Kim, descălecînd.

După ce îşi ascunseră caii, începură să se strecoare către casă. După cum se vedea de afară,

casa părea luminată de fiecare lumînare şi felinar existent.

Cînd în noaptea rece se auzi ecoul unei împuşcături, Leah şi Kim se uitară una la alta un moment, înainte ca speriată, Kim să se întoarcă spre cai.

– Hai să mergem! comandă Leah, apucînd-o pe Kim de braţ şi trăgînd-o către casa luminată.

Alergară prin curte, pînă se strecurară sub o fereastră. Înăuntru totul părea normal, nu se vedea nimeni.

– Unde e camera cu ascunzătoarea? şopti Leah.

Kim, prea speriată ca să mai poată vorbi, reuşi să-i arate spre o fereastră mai îndepărtată.

Leah, ţinînd-o pe Kim de mînă, se îndreptă ghemuită către partea aceea de casă, cu capul sub nivelul geamurilor. Precaută, se ridică pentru a se uita în casă. Ceea ce văzu o lăsă cu gura căscată. Pe podea, zăcea într-o baltă de sînge Justin, nemişcat ca un mort.

Leah alunecă înapoi.

– Justin, reuşi să şoptească.

Kim se ridică imediat să se uite şi căzu înapoi la fel de repede.

– Cred că John m-a văzut, zise ea.

– Trebuie să ne ascundem, zise Leah, uitîndu-se prin ferma necunoscută. Unde?

– Vino după mine, spuse Kim; ridicîndu-se şi adunîndu-şi fustele, fugind cu o viteză extraordinară către pădure.

Leah se luă după prietena ei, fugind pînă cînd inima începu să-i bată puternic.

Odată ajunsă în pădure, Kim nu se opri, sărind cu uşurinţă peste copacii prăbuşiţi, peste buturugi şi vreascuri.

– Kim, aşteaptă, strigă Leah. Opreşte-te un minut.

Kim se supuse fără nici o tragere de inimă, privind-o cu ochi mari.

– Unde mergem? întrebă Leah.

– În pădure, răspunse Kim.

– Da, dar unde? Trebuie să ai în cap o destinaţie.

– În pădure, repetă Kim, nedumerită şi încruntată că a întrerupt-o din fugă.

– Dar... începu Leah, însă nu termină pentru că se auzi o împuşcătură al cărei glonţ nimeri într-un copac din spatele lor, ratînd cu cîţiva centimetri capul lui Kim.

Acum nu mai era nevoie să le spună nimeni s-o ia la fugă, iar lui Leah nu-i mai păsa încotro se îndreaptă.

Fugiră pînă cînd începură să le doară picioarele, şi Leah o prinse pe Kim de braţ.

– Trebuie să ne oprim şi să ne odihnim. Trebuie să ne dăm seama unde sîntem şi să ne întoarcem în Sweetbriar.

– Nu-mi dau seama, zise Kim. Tu?

– Nici n-o să reuşim, pînă nu răsare soarele, să putem stabili direcţia. Kim! Vezi ceva mare şi negru acolo? O fi o peşteră?

– Nu-mi plac peşterile, zise Kim, încăpăţînată.

– Dar poate ne putem ascunde, poate reuşim să dormim puţin şi dimineaţă să găsim drumul către Sweetbriar.

– N-am putea rămîne aici, fără să ne ascundem în locul ăla?

– John ne va vedea rochiile colorate. Trebuie să ne ascundem undeva. Haide, să începem să urcăm.

Urcuşul nu a fost prea uşor, dar îl parcurseră în timp record şi cînd intrară în mica peşteră, Leah răsuflă uşurată. Nu îi spusese lui Kim de spaima ei cea mai mare, că ar putea fi un urs în peşteră, dar acum văzu că era goală.

Zîmbind, se întoarse către Kim.

– Am reuşit.

Dar zîmbetul îi pieri rapid de pe faţă, cînd de afară se auzi vocea lui John Hammond.

– Deci, nevestica mea cea prostuţă şi prietena ei au căzut în propria lor capcană, zise el, cu o voce amplă, iar cuvintele sunau ca un ecou, deci nu-şi puteau da seama dacă e mai aproape sau mai departe. Ţi-am dat o şansă Kimberly, să vii cu mine. De fapt, te-am ales pentru că se părea că nu ai inutilul simţ al moralei, care te reţine să nu omori pe cineva care îţi stă în cale.

Kim, lipită de peretele peşterii, se uită repede la Leah.

– Dar soţia mea, continuă John, m-a dezamăgit. Acum, amantul tău – oh, da, ştiam de el – e mort în casa noastră. Ce tragedie îi se va părea tuturor cînd se va auzi că Justin a fost omorît şi că în

aceeaşi noapte au murit şi două femei. Eu voi fi soţul neconsolat.

– Ajută-mă să adunăm pietre, şopti Leah. Hai să facem o grămadă cu tot ce găsim. Poate că reuşim să nu se apropie, măcar un timp.

Ascultătoare, Kim începu să adune pietre, aşezîndu-le la intrare.

– Nu poate veni decît prin faţă. Îl vom vedea clar. Dacă trage, te întinzi pe jos. Ai înţeles? comandă Leah.

Kim dădu din cap.

Cu un rînjet pe faţă şi cu cîte un pistol în fiecare mînă, John stătea în faţa intrării peşterii, iar trupul i se contura în lumina lunii.

– Acum! ordonă Leah, cînd îl văzu că face un pas înainte.

Femeile începură să arunce pietre cu ambele mîini.

Uimit, John se feri de pietrele ce îl loveau. Cînd trase, femeile se întinseră pe pămînt; gloanţele le vîjîiau pe deasupra capetelor, dar ele aruncau în continuare cu pietre.

Kim îşi luă elan şi aruncă o piatră cu forţă, lovindu-l pe John într-o parte a capului, de îi dădu sîngele.

Nevenindu-i să creadă, se dădu înapoi din dreptul intrării şi dispăru repede.

– Deci, căţelelor, credeţi că sînteţi deştepte, nu? Hai să vedem cît o să rezistaţi acolo, fără hrană şi fără apă. Cînd sînteţi gata să vă predaţi şi să muriţi repede şi fără chinuri, să mă anunţaţi. Eu o să aştept aici.

Kim se ridică din spatele unei grămezi de pietre.

– O să murim, nu?

– Bineînțeles că nu! izbucni Leah. Kim, trebuie să ai curaj.

– Curaj? spuse Kim, nevenindu-i să creadă. Leah, nu am idee de unde ți-a intrat în cap că e bine să fii curajos. Bravadele tale te-au băgat în tot felul de bucluculi, pe cînd lașitatea mea m-a ținut acasă, în siguranță.

– În siguranță, măritată cu un hoț și un criminal, o ironiză Leah. Te-ai lăsat șantajată ca să te măriți și asta pentru că ți-a fost frică să nu se afle că ai încercat să mă omori. Și dacă nu erai o șerpoaică, nu ai fi aflat niciodată de ascunzătoarea soțului tău, și dacă nu ai fi văzut ce e acolo, nu am fi fost aici. Și mai mult...

– Leah, am înțeles ce vrei să spui. Poate că ar trebui să ne schimbăm amîndouă. Cînd o să mă mărit cu Justin, o să...

– Justin, zise Leah, punîndu-i lui Kim o mînă pe braț, e mort.

– Nu, nu e mort, zise Kim convinsă. Aș fi simțit dacă e mort. Părea așa, dar trăiește.

Era ceva în tonul ei, care o făcea pe Leah să o creadă.

– Kim, spuse ea încet, ceea ce John nu știe, este că i-am lăsat biletul acela lui Wesley. Iar dacă Justin mai trăiește, va fi martor. Chiar dacă John ne omoară, nu o să scape.

– Hai să-i spunem lui John, spuse Kim, ridicîndu-se. Va trebui să ne dea drumul.

Leah o trase pe Kim înapoi.

– Sînt sigură că onorabilul tău soţ va zîmbi şi ne va da drumul şi totul se va rezolva. Poate că o să ne strîngă şi mîinile.

– Ai dreptate. John are un temperament înspăimîntător, spuse Kim, indispusă. A omorît deja o mulţime de oameni, aşa că ne va omorî şi pe noi, măcar pentru a nu-şi ieşi din mînă. Leah, ce naiba o să facem?

Leah se ridică şi se îndreptă către cel mai îndepărtat perete al peşterii. Acolo curgea un izvor. „Wesley", se gîndi ea. Ce ar fi vrut Wesley ca ea să facă? Îşi aduse aminte de cîte ori nu a zis Wesley că a încercat să le rezolve ea pe toate, fără să ceară ajutor. Cel puţin de data asta, se gîndise să fie ajutată de Bud şi de Cal, dar pentru că nu i-a găsit, a mers înainte, tîrînd-o şi pe Kim după ea şi a încercat să îl salveze pe Justin şi să captureze un criminal, de una singură. Şi acum, din cauza vanităţii de a crede că poate să le facă singură pe toate, s-ar putea să moară şi ea şi Kim.

– Ce-ar vrea Wesley să fac? şopti ea.

– Să-l aştepţi, răspunse Kim. Ar fi vrut să-l aştepţi la fermă pînă cînd se întorcea din Lexington, dar odată ce nu ai făcut-o, cred că e mai bine să-l aşteptăm în peştera asta. Te rog, n-ai vrea să stăm aici, fără să facem vreun act de bravadă, Leah? Te rog!

– Dar dacă... începu Leah, dar se opri. Avem apă, dar nu avem mîncare şi se va face al dracului de frig aici.

– Probabil că tot la fel de reci sînt şi mormintele, zise Kim. Leah, cineva va găsi biletul pe care l-am lăsat şi cînd o să se trezească Justin, o să le poată spune că John e un criminal. Cineva va veni după noi.

– Chiar dacă Justin trăieşte, s-ar putea să treacă săptămîni pînă să poată vorbi. Mi s-a părut rănit destul de rău.

În momentul acela, John aruncă o piatră în peşteră.

– Vă gîndeaţi cumva la asta, doamnelor? zise John rîzînd.

Leah văzu că de piatră e legată o bucată de hîrtie. Cu mîinile tremurătoare, Leah o dezlegă.

– E scrisoarea pe care ai lăsat-o, nu? întrebă ea, cu lacrimi în voce.

– Una dintre ele, zise Kim, fără să pară îngrijorată.

– Una dintre ele? exclamă Leah.

– Leah, nici nu-ţi închipui cîtă răutate are soţul ăsta al meu. Poate că odată îţi voi povesti ce îmi făcea noaptea. Şi, de asemenea, ştiam că dacă merg cu tine undeva, o să dau de bucluc. Cînd tu şi Wes v-aţi dus să duceţi de mîncare, era cît pe ce să fiţi omorîţi, deşi făceaţi o faptă bună. Am auzit cum era cît pe ce să vă înşface cîinii. Şi a fost vina ta, Leah. Nu ştiu cum faci de dai numai de necazuri.

– Cîte bilete ai lăsat, Kim? şopti Leah.

– Trei. Unul la vedere, unul sub vasele murdare, ştiam că John nu se atinge niciodată de vase murdare, şi unul sub perna din dormitor.

– Dar nu te-am văzut, zise Leah. Cum...?

Kim o întrerupse.

– După cum ţi-am mai spus, pot fi foarte secretoasă. Acum, Leah, nu mi-e uşor să-ţi spun, pentru că poţi fi foarte convingătoare, dar dacă ieşi din peştera asta, eu nu vin cu tine. Rămîn aici, pînă cînd un bărbat adevărat, unul cu muşchi adevăraţi şi, sper, şi cu o puşcă, vine să mă salveze. Dacă pleci, va trebui să pleci singură.

Leah se uită prin peştera urîtă şi rece.

– S-ar putea să treacă zile întregi pînă va veni cineva.

– Mai bine stau aici o săptămînă decît să sosesc în Sweetbriar moartă, dar cu patru zile mai devreme.

– Şi eu la fel, zise Leah cu ochii trişti.

– Ştii exact la ce mă refer. Leah, cît timp poate trăi cineva fără mîncare?

– Poate că vom afla, zise Leah încet.

Se lăsă seara şi odată cu ea, nici un semn de ajutor.

John Hammond se urcase pe o colină, exact vizavi de intrarea în peşteră şi mai trăgea un glonţ din cînd în cînd, iar femeilor le era imposibil să se odihnească sau măcar să se relaxeze.

– Poate că ar trebui să încercăm... începu Leah, dar Kim se uită atît de urît la ea, încît renunţă.

Cînd se înnoptă, erau deja extenuate. John începu din nou să tragă cu puşca şi aruncă cartuşiera goală într-o groapă.

– Iar o să-nceapă să tragă! se plînse Leah.

– Aici! se auzi încet o voce. Ajutați-mă pînă își reîncarcă pușca.

Kim și Leah schimbară rapid o privire, înainte de a sări la gura peșterii.

– Mac! zise Leah, aplecîndu-se în jos ca să ajungă la el. Cele două femei reușiră să-l tragă înăuntru.

Mac se rezemă de peretele peșterii.

– Piciorul meu. Nu e prea rău, dar sîngerează cam mult, așa că doamnelor, v-aș fi recunoscător dacă l-ați lega strîns cu ceva.

Femeile își sfîșiară jupoanele și-l asaltară cu întrebările.

– Cum de ne-ai găsit?

– Justin e rănit rău?

– Unde e Wesley?

– Cum ieșim de-aici?

– Ai ceva de mîncare? Întrebarea asta o pusese Kim.

– Stați puțin, zise Mac. Lăsați-mă să mă uit la picior. Eram sigur. Glonțul a pătruns. M-a nimerit din plin, de era să cad în prăpastie.

– Te doare tare? întrebă Leah.

– Puțin. Cel mai rău lucru este că nu cred că voi putea merge prea mult. Acum, doamnelor, în ceea ce privește întrebările dumneavoastră. A fost ușor să vă găsesc, pentru că nu puteați ajunge prea departe. Nu știu nimic de Justin, Lynna și cu mine am fost la ferma *Stanford* și ea a găsit scrisoarea. Am trimis-o pe Lynna înapoi în Sweetbriar să dea alarma și să trimită pe cineva după Wes. Am fost

pe aici toată ziua, dar a trebuit să aştept întunericul, ca să pot ajunge la voi.

– N-aş vrea să par nerecunoscătoare, dar de ce nu te-ai dus după John? întrebă Leah.

– S-a aşezat într-o poziţie foarte bună, unde nu se poate ajunge decît cu o frînghie, iar eu nu am aşa ceva la mine şi apoi nu ştiam dacă trage în voi sau în vreun urs. Nu aveam de unde să ştiu că sînteţi aici.

– Urşii nu trăiesc în peşteri, zise Kim, uitîndu-se suspicioasă de jur împrejur.

Mac îi aruncă doar o privire.

– Nu-mi închipuiam că o să mă împuşte cînd urcam către voi. Probabil că am îmbătrînit.

– Cred că trebuie să... începu Leah.

– Nu asculta nimic din ce spune, o întrerupse Kim. Ce crezi că ar trebui să facem?

– Vom sta aici şi vom aştepta. În curînd va sosi Wes cu cîţiva bărbaţi şi sper să fie îndeajuns de deştepţi încît să vină pregătiţi. Am fugit ca un... ce dracu'!

Exclamase pentru că Kim se aplecase în faţă şi îl sărutase ferm pe gură.

– Îi iubesc pe bărbaţi, zise ea, oftînd uşurată. Sînt atît de sensibili.

– Dar pentru toate astea cer o explicaţie, zise Mac. Aş vrea să ştiu de ce două femei proaste şi ale dracului s-au luat după un criminal ca Dancer, dar ca să vă spun adevărul, am aflat mai demult că motivele femeilor mă enervează ca dracu', aşa că dacă nu vă supăraţi, aş vrea ca în curînd să am o vorbă cu John Hammond. Vreau ca voi

amîndouă să vă faceţi cît puteţi de mici şi, indiferent de ce se va întîmpla, să rămîneţi acolo. M-aţi înţeles?

– Eu da, spuse Kim, ironic.

– Dacă pui ceva la cale, poate aş putea să te ajut, zise Leah sinceră.

– Ultimul lucru de care am nevoie, este să... începu Mac, dar ţipătul de durere al lui Leah îl întrerupse.

Kim o înşfăcase pe Leah de braţ şi îşi înfipsese unghiile în carnea ei.

– Leah va face cum ai spus, Mac. Nu, Leah?

– Da, am zis şi eu aşa... spuse Leah, apărîndu-se.

– Acum! şopti Mac şi ambele femei îl ascultară.

Se tîrî pe burtă pînă la intrarea în peşteră şi zise:

– Haide, Hammond, nu eşti bărbat dacă te iei de două femei şi un bărbat rănit! ţipă Mac. Ai probleme cu noi?

Răspunsul au fost două împuşcături trase în direcţia intrării în peşteră. Şi Leah şi Kim îşi acoperiră capetele cu braţele.

– N-a fost o încercare bună, Hammond, zbieră Mac.

Cîteva ore strigă Mac, iar John răspunse cu împuşcături. Leah îşi astupase urechile şi simţea că vocea lui Mac nu va mai rezista mult. Ignorînd ce îi spusese Kim, Leah o luă tîrîş înainte pe burtă, pînă ajunse lîngă Mac.

– Te deranjează piciorul, nu? întrebă ea. De ce nu te odihneşti?

– Vreau să-i atrag atenţia lui Hammond asupra mea, şuieră Mac. Ia uite acolo.

La început Leah nu văzu nimic, dar concentrîndu-se, observă o siluetă, ascunsă după o stîncă.

– Hammond, tu l-ai omorît pe Revis? Am auzit că ai fost acolo. De-asta omul a dat numele meu? strigă Mac.

– Cine-o fi? şopti Leah.

– După mărime, cred că e Wesley, răspunse Mac.

– Eşti furios, John, pentru că ai fost descoperit de două femei? ţipă Leah.

Mac o apucă de gît.

– Să nu mai ieşi vreodată din cuvîntul meu. Acum du-te înapoi în colţul ăla.

Supusă, Leah se tîrî înapoi şi se întinse lîngă Kim.

– L-am văzut pe Wesley, şopti Leah. Coboară cu o frînghie creasta. Se va termina în curînd.

– Într-un fel sau altul, zise Kim, îngropîndu-şi faţa în mîini. Sper să nu i se întîmple nimic lui Wesley.

În următoarele minute, Leah rămase întinsă, paralizată de frică.

– Te implor, Doamne, se rugă ea, nu lăsa să i se întîmple ceva lui Wesley. De acum înainte o să fiu ascultătoare şi nu o să mă mai bag în nici un bucluc şi voi cere ajutor pentru orice, de la hornuri, la criminali.

– Dacă o să scăpăm cu viaţă o să te fac să spui asta în fiecare dimineaţă, zise Kim. Şi sînt sigură că Wesley mă va ajuta.

Leah nu-şi dăduse seama că vorbise tare.

– Dacă... începu ea.

– Voi două, tăceţi din gură, zise Mac. Îmi distrageţi atenţia.

În următoarele minute nu se auzirâ decît împuşcături, apoi se auzi un ţipăt înfiorător şi un zgomot puternic al unui trup căzut de la înălţime.

– Cine-a fost? zise Kim, fără aer. Doar nu era Wesley.

– Nu pot fi sigur... începu Mac.

– Leah! se auzi cea mai dulce voce posibilă. Eşti bine?

– Da, şopti ea, apoi o luă la fugă, sărind peste Mac, care tocmai încerca să se ridice, ignorînd-o pe Kim care striga după ea să se întoarcă.

Se aplecă peste marginea colinei.

De deasupra se auzea vocea lui Mac.

– Stanford, ar fi bine să te cateri repede pînă aici, pentru că vine nevastă-ta după tine. Şi-ţi spun eu că o să se urce pe frînghie.

– Apropo de neveste, Macalister, se auzi strigătul lui Wesley. Linnet e în vîrf, ea ţine frînghia.

– Fir-ai a naibii, Linnet! ţipă Mac. Ţi-am spus să aduci ajutoare.

Leah era la jumătatea drumului, pe stînca de vizavi, cînd Wesley veni către ea, trăgînd-o spre el.

– Nu ştiu dacă o să te bat sau o să fac dragoste cu tine. Leah, aproape că te-ai sinucis. De ce nu ai rămas la fermă?

– Îmi pare bine că nu am rămas, pentru că John s-a dus acolo şi a luat unul din biletele lui Kim, iar

Justin nu mai era acolo şi Bud şi Cal nu m-ar fi putut ajuta, pentru că nu erau acolo şi...

– Taci, Leah, zise Wesley, lipindu-şi buzele de ale ei.

– Am înţeles, domnule, spuse ea, ascultătoare.

SFÎRŞIT